

R RAMA VARMA MALAYALAM READERS.

Reader VI.

R RAMA VARMA MALAYALAM READERS.

Reader VI.

Published under the auspices of
The Malayalam Improvement Committee
by the Cochin Publishing house.

All Rights Reserved.

RAMA VARMA MALAYALAM READERS.

READER VI.

I

ധ്രുവചരിതം.

സ്വായംഭുവൻ എന്നു പ്രസിദ്ധനാമായാ മനുവിന്ന് ഉത്താനപാദൻ എന്നും പ്രിയവ്രതൻ എന്നും പേരായിട്ട് രണ്ടു പുത്രന്മാരുണ്ടായി. അവർ രണ്ടുപേരും വളരെക്കാലം രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്തുവന്നു. അവരിൽ ഉത്താനപാദൻ എന്ന രാജാവിന്ന് രണ്ടു ഭാര്യമാരുണ്ടായിരുന്നു. രാജ്ഞികളായ സുനീതി സുതമി എന്നീ രണ്ടുപേരിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു രണ്ടാമത്തെ പത്നിയിലായിരുന്നു അധികം അനുരാഗം. സുതമി എന്ന ഇഷ്ടപത്നിക്ക് ഉത്തമൻ എന്നു പേരായ ഒരു പുത്രനും സുനീതിക്ക് ധ്രുവൻ എന്നുപേരായ ഒരു പുത്രനും ഉണ്ടായി. ഒരുദിവസം രാജാവ് ഉത്തമനെ മടിയിൽപെട്ടു ലാളിക്കുന്നതുകണ്ടിട്ട് അഞ്ചുവയസ്സു പ്രായമായ ധ്രുവൻ ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി ഓടിച്ചെന്ന് താനും അച്ഛന്റെ മടിയിൽ കയറുവാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ രാജാവ് അതു സമ്മതിച്ചില്ല. ധ്രുവൻ പിന്നേയും മടിയിൽ കയറുവാൻ തുനിഞ്ഞപ്പോൾ അടുത്തുനിന്നിരുന്ന ഗർവ്വിയായ സുതമി, രാജാവു കേൾക്കുവേതന്നെ, ശങ്കുകൂടാതെ ഇഴപ്പുഴുക്കൂടി അവനോടു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—“രാജാസനം കയറുവാൻ നീ യോഗ്യനല്ല. അതിനാൽ അതു നീ അഗ്രഹിക്കേണ്ട. അഥവാ, അങ്ങിനെ ഒരു ഗ്രഹം നിനക്കുണ്ടെങ്കിൽ ഞാനൊരുപായം പറഞ്ഞുതരാം.

എന്റെ ഗർഭത്തിൽ ജനിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നീ പോയി സാക്ഷാൽ വിഷ്ണുഭഗവാനെ ഭജിക്കുക. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം പ്രസാദിച്ചു അനുഗ്രഹിച്ചു നിന്നെ എന്റെ ഗർഭത്തിൽ ജനിപ്പിക്കും. ഞാൻ പെററ കുട്ടിയായാൽ പിന്നെ നിനക്കു സിംഹാസനം കയറുവാൻ സാധിക്കുകയും ചെയ്യും.” ഏതും പിള്ളക്കുട്ടക്കു ഈ വിധമുള്ള പരമ്പരാക്കൾ കേട്ടപ്പോൾ യുവൻ സമ്മിപ്പാൻ വയ്യാത്ത വ്യസനത്തോടും കോപത്തോടുംകൂടി ഒരു ദീർഘശ്വാസമിട്ടുകൊണ്ടു്, ഇതെല്ലാം കേട്ടു മിണ്ടാതെ കുഞ്ഞിത്തോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന അച്ഛന്റെ സമീപത്തിൽനിന്നുപോയി സ്വന്തം പെററമ്മയുടെ അടുക്കലേക്കുതേങ്ങി തേങ്ങി കരഞ്ഞുകൊണ്ടു് ചെന്നു. ഉടനെ സുനീതി മകനെ വാരിയെടുത്തു് മടിയിലിരുത്തി വാത്സല്യത്തോടുകൂടി ചുംബിച്ചു മെയ്യാസകലം ഒന്നു തലോടി. സംഗതികളെല്ലാം ചോദിച്ചറിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ ധൈര്യംവിട്ടു് ഒട്ടധികം കരഞ്ഞുപോയി. ദീർഘമായ ദുഃഖത്തിന്നു് ഒരുവശാനം കാണാഞ്ഞിട്ടു് ആ രാജ്ഞി ദീർഘനിശ്വാസമിട്ടുകൊണ്ടു് ബാലനായ തന്റെ മകനോടൊന്നിനെ പറഞ്ഞു:—“ഉണ്ണീ! നമുക്കാരേയും കുറപ്പെടുത്തിട്ടു് കായ്മില്ല. സുതപ! അമ്മ പറഞ്ഞതുതന്നെയാണ് വാസ്തവം. ഉത്തമനെപ്പോലെ രാജാസനം കയറുവാൻ നിനക്കുഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ സാക്ഷാൽ ശ്രീഭഗവാനെത്തന്നെ ഭജിക്കുക. നമ്മുടെ ഈ വല്ലാത്ത ദുഃഖത്തെ കളയുവാൻ ഭഗവാനെപ്പോലെ ഞാൻ വേറെ ഏതേയും കാണുന്നില്ല.” ആത്മയായ അമ്മയുടെ ഇപ്രകാരമുള്ള നല്ല ഉപദേശത്തെക്കേട്ടു് യുവൻ ഭഗവാക്കൽതന്നെ മനസ്സു നല്കവണ്ണം ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് തന്നെ തന്റെ അച്ഛന്റെ രാജധാനി വിട്ടിറങ്ങിപ്പോയി. ലോകാനുഗ്രഹരല്പനാം പരമഭക്തനായ നാരദമഹർഷി ആ ബാലന്റെ ചിന്തിതമറിഞ്ഞു് അത്യന്തം വിസ്മയിച്ചു. അവനെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നതിനായി ഉടനെ പുറപ്പെട്ടു് അദ്ദേഹം യുവനെ, വഴിമദ്ധ്യത്തിൽവെച്ചു കണ്ടുമുട്ടി. സകല വാചങ്ങളേയും അകറ്റിക്കളയുവാൻ ശക്തിയുള്ള തന്റെ ക

യിനെ ആ ജ്ഞിപുരവൻ ആ ബാലന്റെ ദിശയിൽ ചുറ്റി
 അവനോടിങ്ങിനെ അരുളിച്ചെയ്തു:—“മാനഭംഗത്തെ സഹി
 ക്ഷാത്തതായ നിന്റെ ക്ഷത്രതേജസ്സ് മറ്റാ കേമം തന്നെ! നീ
 കേവലം ഒരു കളിക്കട്ടി. മാനാപമാനങ്ങളെ തിരിച്ചറിയുവാ
 നുള്ള പ്രായം നിനക്കു വന്നിട്ടില്ല. ഏകിലും മറ്റുമെ പറഞ്ഞ
 കഠിനവാക്കുകളെ നീ ലേശംപോലും മറക്കുന്നില്ല എന്നത്
 ആശ്ചര്യമായിരിക്കുന്നു. അല്ലയോ വത്സ! മാനാപമാനങ്ങളെ
 തിരിച്ചറിയുവാനുള്ള രണ്ടുതരം നിനക്കുണ്ടെങ്കിൽതന്നെ നീ
 ന്റെ ഉദ്യോഗത്തെ ദുഃഖത്തിനു കാരണം ഞാൻ പിന്നെയും കാ
 ണുന്നില്ല. പുത്തെന്നാൽ അവരവരുടെ കർമ്മങ്ങളുടെ ഫല
 ങ്ങൾക്കനുരൂപമായ്താണ് ഓരോരുത്തരും സുഖദുഃഖങ്ങൾ അ
 നുഭവിക്കുന്നത്. മറ്റൊരുവൻ ദ്രോഹം ചെയ്യുവെന്നറിയാ
 രാ തെറ്റാകുന്നു. ദൈവദത്തമായതിൽ ഏവനും സന്തോ
 ഷിക്കേണ്ടതാണ്. ദൈവഗതിയെ അറിഞ്ഞു നടക്കുകയും
 വേണം. നിന്റെ ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യങ്ങൾ വളരെ പ്രയാസമുള്ള
 താണ്. സകലവും ഉപേക്ഷിച്ച് അനേക ജന്മങ്ങളിലായി
 ഭവവല്യുനം തന്നെ ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മുനിശാക്തപോലും
 ഭഗവദ്ദർശനം ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അങ്ങനെയിരിക്കുന്ന വിഷ്ണുഭഗ
 വാനെ സേവിപ്പാൻ നീ എങ്ങിനെ ശക്തനാകും. അതി
 നാൽ ഈ കാര്യത്തിൽ നീ വെറുതെ വാശി പിടിക്കാതെ മട
 ങ്ങി പൊയ്ക്കാൾ. പ്രാൗഢ്യമാകുമ്പോൾ ഈശ്വരഭജനത്തി
 നായി വിണ്ടു ശ്രമം ചെയ്യുവാൻ നിനക്കു തരംകിട്ടും. സു
 ഖം അനുഭവിക്കുക എന്നുള്ള പുണ്യത്തിന്റെ ക്ഷയമായിട്ടും
 ദുഃഖാനുഭവം ചാപക്ഷയമായിട്ടും കാണണം. ഇങ്ങിനെ ക
 ണ്ടുകൊണ്ടു ദൈവം വിധിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ തൃപ്തിയോടും അന
 ദത്തോടുകൂടി അനുഭവിക്കുന്നവൻ പുണ്യപാപരഹിതനായി
 ഒട്ടക്കം മോക്ഷപദവിക്ക് ഹനായി ഭവിക്കുന്നു. പൂജ്യന്മാരെ
 ആദരിക്കണം. അവരിൽ അസൂയ ഒട്ടുതന്നെ പാടില്ല. താണ
 വരിൽ കരുണ കാണിക്കണം. ലേശംപോലും സ്തബ്ധ പാടില്ല.
 ഈ വിധം പ്രവർത്തിക്കുന്നവനു ദുഃഖമുണ്ടാകുന്നതല്ല.

അപ്പോൾ യുവൻ ഏറ്റവും വിനയത്തോടും ഭക്തിബഹുമാനത്തോടുകൂടി മറുപടി പറഞ്ഞു:—“കൃത്യമായ സൂക്ഷ്മ അമ്മയുടെ ഹൃദയം പിളർക്കുന്നതായ വചോബാണങ്ങൾ ലീനമായി കിടന്നിരുന്ന ഉഗ്രമായ എന്റെ ക്ഷാരരൂപഭാവത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിന് ഒരു നിമിത്തമായിത്തീർന്നു. അതുകാരണം അമ്മയുടെ ഈ നല്ല ഉപദേശം എന്നിൽ ഫലിക്കുന്നില്ല. വിനയം പോരാഞ്ഞിട്ടായിരിക്കാം. ആ ഉൽകൃഷ്ടപദത്തെ പ്രാപിക്കുവാനാഗ്രഹമുള്ള എനിക്കു നിന്തിരുവടി നല്ല വഴികാണിച്ചുതരേണമേ. അവിടുന്ന് ലോകഹിതത്തിനായി വീണമീട്ടി ഭഗവൽസ്തോത്രങ്ങൾ പാടിക്കൊണ്ട് എങ്ങും സഞ്ചരിക്കുന്ന മഹാനാണല്ലോ.”

ബാലകനായ യുവന്റെ സാരമായ വാക്കുകൾ കേട്ടു പ്രസാദിച്ചു അവനോടു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—“നിന്റെ കാര്യം സാധിക്കുന്നതിനു ഏറ്റവും നല്ലവഴി അമ്മ പറഞ്ഞുതന്നതുതന്നെയാണ്.” മറെറാരേടത്തും മനസ്സുവെക്കാതെ ഏകാഗ്രഹിതനായി നീ ശ്രീധാസുദേവഭഗവാനെത്തന്നെ സേവിച്ചുകൊൾക. ധർമ്മം, അർത്ഥം, കാമം, മോക്ഷം എന്നീ നാലുപുരുഷാർത്ഥങ്ങളുടേയും സിദ്ധി എല്ലാവർക്കും ഭഗവദ്ഭജനം കൊണ്ടുതന്നെയാണുണ്ടാകുന്നത്. അതിനാൽ വത്സ! നീ കാളിന്ദ്രീതീരത്തിൽ ഹരിവിലാസംകൊണ്ടു പരിശുദ്ധമായിരിക്കുന്ന മധുവനത്തിൽചെന്നു് ആ തീർത്ഥത്തിൽ സ്നാനം ചെയ്തു് ദർപ്പേല്ല മുതലായതുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഇരിപ്പിടത്തിൽ ഇരുന്ന് പ്രാണേന്ദ്രിയമനോഭാഷങ്ങളെ കളയുന്നതിനായിട്ടാദ്യം പ്രാണായാമം ശീലിക്കണം. പിന്നെ ധൈര്യത്തോടുകൂടി മനസ്സുകൊണ്ടു ഹരിയെ ധ്യാനിച്ചുകൊൾക.”

ഇങ്ങനെ നാരദമഹർഷിയുടെ ഉപദേശം വാങ്ങി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഗ്രഹത്തോടുകൂടി യുവൻ ഉടനേതന്നെ പരിശുദ്ധമായ മധുവനത്തിലേക്കു പോയി. മഹർഷിയാകട്ടെ

തൽക്ഷണത്തിൽ അന്തഃപുരത്തിൽചെന്ന് ഉത്താനപാദമഹാ രാജാവിനെ കണ്ടു. രാജാവു ചിന്താകലനായിരിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ട് മഹർഷി ദുഃഖത്താന്നുള്ള കാരണം ചോദിച്ചപ്പോൾ രാൻ യുവനോടു കാണിച്ച ക്രൂരസ്വഭാവത്തേയും അതിന്റെ ഫലമായിട്ടുണ്ടായ അവന്റെ നിർഗ്ഗമനത്തേയും പററി ഉത്താനപാദൻ നാരദമഹർഷിയോടു പശ്ചാത്താപത്തോടുകൂടി വിസ്തരിച്ചു പറയുകയും പുത്രനെ കാട്ടിൽവെച്ചു വല്ല വന്യമൃഗങ്ങളും അതിനിടയ്ക്കുതന്നെ ഇരയാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുമൊ എന്നു ശങ്കിച്ചു വ്യസനിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ രാജാവു ശങ്കിച്ചതുപോലെ ഒരാപത്തും അവനു സംഭവിക്കുകയില്ലെന്നും വലിയ മഹർഷിമാർക്കുകൂടി അസാധ്യമായിട്ടുള്ളത് അവൻ സാധിച്ച പ്രശസ്തനായിത്തീരുന്നെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു് ആ ഋഷിപുത്രവൻ അദ്ദേഹത്തെ സമാശ്വസിപ്പിച്ചു. ഉത്താനപാദമഹാ രാജാവ് സ്വപുത്രനായ യുവനെത്തന്നെ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു് ദിവസവൃത്തി കഴിച്ചുകൂട്ടി.

മധുപനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു് യുവൻ തീവ്രമായ തപസ്സാരംഭിച്ചു. ദിവസംപ്രതി തപോധിച്ചു ബലവത്തരമായിത്തീർന്നു. നിരലുപ്രാണനായിട്ടു് അവൻ എല്ലാം വിഷ്ണുമയമായിട്ടു കണ്ടു. അപ്പോൾ ലോകപാലന്മാരും ലോകങ്ങളും പ്രാണനിരോധ കൊണ്ടു വളരെ ക്ലേശിച്ചു് നങ്കുനീ വൃത്തിക്കായി എല്ലാവരുംകൂടി വൈകുണ്ഠത്തിൽചെന്നു വിഷ്ണുഭഗവാനെ ശരണം പ്രാപിച്ചു. ഭഗവാൻ അപ്പോൾ അവരോടു് ഇങ്ങിനെ അരുളിച്ചെയ്തു. ഉത്താനപാദിയായ യുവൻ എന്ന ബാലൻ നിരലുപ്രാണനായിട്ടെന്നെത്തന്നെ 'ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് നിങ്ങൾക്കു പ്രാണനിരോധം വന്നതു്. എങ്കിലും നിങ്ങളാരും യേശ്വദേവനോടു് അചനെ മേലാതപസ്സിൽ നിന്നു് ഉടനെ നിവൃത്തിപ്പിക്കും" ദേവകളും മറ്റുള്ളവരും അതുകേട്ടു സമാധാനപ്പെട്ടു മടങ്ങിപ്പോയി. ഭഗവാൻ യുവന്റെ തപസ്സുകണ്ടു സതൃപ്ത

നായിട്ട് ഉടനെ മധുപനത്തിൽചെന്നു് ആ ബാലഭക്തനു പ്രത്യക്ഷനായിട്ടുപോയി. ഭഗവദ്ദർശനം സിദ്ധിച്ചപ്പോൾ രാജകുമാരനു് അളവില്ലാത്ത ആനന്ദമുണ്ടായി. ഭഗവാനെ സ്തോത്രങ്ങൾകൊണ്ടു സ്തുതിക്കുവാൻ അവൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. എന്നാൽ അഭ്യാസക്കുറവുനിമിത്തം അവനു് ഒന്നുംതന്നെ തോന്നിയില്ല. തന്റെ ഭക്തന്റെ സങ്കടാവസ്ഥകളു ഭഗവാൻ ഏറ്റവും കാരണത്തോടും വാത്സല്യത്തോടും കൂടി അവന്റെ കപോലങ്ങളിൽ തന്റെപാഞ്ചജന്യ ശംഖംകൊണ്ടു പതുക്കെ ഒന്നുതലോടി. അപ്പോൾ യുവന്റെ മുഖത്തുനിന്നു സ്തോത്രങ്ങൾ അനശ്ശതമായി പ്രവഹിച്ചു. ഭഗവാൻ ബാലന്റെ ഭക്ത്യതിശയത്താൽ സന്തുഷ്ടനായിട്ട് അവനെ അനുഗ്രഹിച്ചു് ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്തു: “നിന്റെ ചിത്തസങ്കല്പം ഞാനറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ലക്കം ദുർല്ലഭമാണെങ്കിലും അതു ഞാൻ നിനക്കു നൽകുന്നു. നിനക്കു് സർവ്വകാരത്തിലും ശുഭംതന്നെ വന്നുകൂടും. സകല ലോകങ്ങൾക്കും മേലേയായും താരഗ്രഹനക്ഷത്രങ്ങളായ ജ്യോതിസ്സുകളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ടതായും അതിയായ തേജസ്സുകൊണ്ടു വിളങ്ങുന്നതായും വേറെ ആരുമെന്നെ മുന്പു പ്രാപിക്കാത്തതായും ഉള്ള ഒരു ഉൽകൃഷ്ടസ്ഥാനത്തെ നീ പ്രാപിക്കും. നിന്റെ അച്ഛൻ രചോവനത്തിനുപോയാൽ ചെന്നെ നീ മുപ്പത്താറു സംവത്സരം രാജ്യം പരിപാലിക്കും. അക്കാലങ്ങളിൽ തജ്ജങ്ങൾ ചെയ്തു് എന്നു ഭജിച്ചുകൊണ്ടു നീ രാജ്യസൗഖ്യമനുഭവിക്കുകയും ഒട്ടക്കം മൽസ്ഥാനത്തെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യും.”

ഇങ്ങിനെ വാങ്ങുകൊടുത്തു് ആ ബാലനായ ഭക്തനെ അനുഗ്രഹിച്ചതിന്റെശേഷം ഭഗവാൻ അവൻ കാക്കെതന്നെ, ഗരുഡാരൂഢനായി വൈകുണ്ഠത്തിലേക്കെഴുന്നള്ളി. താനിരിക്കുവതെല്ലാം ഭരിച്ചുവെങ്കിലും ഒട്ടുംതന്നെ സന്തോഷത്തോടു കൂടിയല്ല യുവൻ സ്വപുരത്തിലേക്കു തിരിച്ചതു്. എന്നെന്നെന്നാൽ സൂര്യചി അമ്മയുടെ വചോ ബാണങ്ങൾകൊണ്ടു

മുറിഞ്ഞു പുണ്ണായിരിക്കുന്ന തന്റെ മനസ്സ് എപ്പോഴും പേ
ടനിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയിരുന്നതിനാൽ മുക്തിപ്രദനായ ഭഗവ
ന്നോടു പരമപുരുഷാത്മമായിരിക്കുന്ന മോക്ഷത്തിനായിക്കൊ
ണ്ടു പ്രാർത്ഥിച്ചാൻ അവന്നു തൽക്കാലം തോന്നിയില്ല. “അന്നേ
കണ്മണങ്ങളിലായി സമാധിചെയ്തതിന്റെ ശേഷം മാത്രം പ്രാ
പിച്ചാൻ യോഗ്യമായിരിക്കുന്ന ഭഗവൽദർശനം അരുമാനം
കൊണ്ടു ലഭിച്ചിട്ടും ഞാൻ ഭൃഷ്ടനാവുകയാണെല്ലോ ഉണ്ടായ
ത്”. കഷ്ടം! ഞാൻ ഏതാളും ഭാഗ്യവർത്തിനൻ തന്നെ” എന്നി
ങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു പശ്ചാത്തപിച്ചു എങ്കിലും ഭഗവൽകാ
രുണ്യംകൊണ്ട് അതും ഒട്ടക്കം സാധിക്കും എന്നു സമാധാന
ത്തോടുകൂടി തപോവനംവിട്ടു തന്റെ പുരത്തിലേക്കായിട്ടു പോ
യി.

ഭഗവാനാൽ അനുഗ്രഹീതനായ സ്വപുത്രനെ ഉത്താന
പാദൻതന്നെ ചെന്നെതിരേറ്റു സ്വരാജധാനിയിലേക്കു കൊ
ണ്ടുവന്ന് ഗാഢമായി ആലിംഗനം ചെയ്യുകയും അനന്ദാശ്ര
ക്കൾകൊണ്ടു വെടിപ്പായി അഭിഷേകം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. സു
രചിക്ഷ തന്റെ അവിവേകത്തെപ്പറ്റി വളരെ അധികം പ
ശ്ചാത്താപമുണ്ടായി. യുവരാജാവനു യോഗ്യമായ അഡംബ
രങ്ങളോടുകൂടി ധ്രുവൻ അച്ഛനൊരുമിച്ചുതന്നെ രാമപിച്ചു.
അങ്ങിനെ കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ധ്രുവൻ
യൗവനയുക്തനായി എന്നു കണ്ടപ്പോൾ രാജർഷിയായ ഉ
ത്താനപാദൻ, താൻ വൃദ്ധനായി എന്നറിഞ്ഞു, പ്രജകളുടെ
അനുവാദത്തോടുകൂടി ധ്രുവനെ രാജ്യത്തിനധിപനായിട്ടഭി
ഷേകം ചെയ്തു. ഉത്തമസൽഗതിക്കായിക്കൊണ്ടദ്ദേഹം വന
ത്തിലേക്കു പോവുകയും ചെയ്തു.

ധ്രുവനു രണ്ടു ഭാര്യമാരുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടുപേരിലും കൂ
ടി മൂന്നുപുത്രന്മാരും ഒരു പുത്രിയും ഉണ്ടായി. ഉത്തമൻ
വിവാഹം ചെയ്തില്ല. അദ്ദേഹം ഒരുദിവസം കാട്ടിൽ പോയി
നായാട്ടു ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ബലവാനായ ഒരു യ

ക്ഷൻവന്ന് അദ്ദേഹത്തെ നിഗ്രഹിച്ചു. ഭാതാവിനെ കൊന്ന വർത്തമാനം ധ്രുവമഹാരാജാവു കേട്ടപ്പോൾ വൃസനത്തോടും കോപത്തോടും കൂടി തൽക്ഷണംതന്നെ യക്ഷപുരിയിലേക്കു യുദ്ധത്തിനായി പുറപ്പെട്ടു. അവിടെ വെച്ചുണ്ടായ ഭയങ്കരയുദ്ധത്തിൽ അനവധി യക്ഷന്മാർ കൊല്ലപ്പെടുകയുണ്ടായി. പിന്നെ അദ്ദേഹം സ്വരാജ്യത്തേക്കു മടങ്ങിവന്ന് ഭട്ട ധികം കാലം പ്രജാപരിപാലനം ചെയ്തുവാനുണ്ട്. ഒടുക്കം, വാൽകൃാവസ്ഥയിലെത്തിയപ്പോൾ, സ്വപുത്രനെ രാജ്യഭാരമേല്പിച്ചു ധ്രുവമഹാരാജാവ് ഖദരികാശ്രമത്തിൽപോയി കഠിനമായ തപസ്സു ചെയ്തു. പൂണ്ണഭക്തിയോടുകൂടി ഭഗവദ്യോഗം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതിനിടയ്ക്ക് ഒരുദിവസം അകാശത്തിൽ നിന്നു ഒരു വിമാനം വന്നിറങ്ങുകയും വിണ്ണുദൂതന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ അതിൽ കയറ്റി മേൽപ്പോട്ടു കൊണ്ടുപോകുകയും ചെയ്തു. വ്യോമകടാഹത്തിന്റെ ഉത്തരഭാഗത്തു് സപ്തർഷികൾ പ്രദക്ഷിണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും അത്യുച്ചത്തിൽ ജാജ്വലമാനമായി പ്രകാശിക്കുന്നതുമായ തേജഃപുഞ്ജം ധ്രുവനാണെന്നും ആ രാജർഷിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യമുള്ള പ്രദേശമാണു ധ്രുവപദം എന്നും നാം അറിയുന്നു.

.....

II

ജാതിഭേദം.

—

വിപ്രനെന്നും ക്ഷത്രനെന്നും വൈശ്യനെന്നും ശൂദ്രനെന്നും
ഇപ്രപഞ്ചേ നാലുപണ്ണം നാലുവക്ത്രനുളവാക്കി;
തൽപുറത്തു ബ്രൗധനെന്നും പാണ്ഡനെന്നും പറയനെന്നും
കല്പിതം ജാതിഭേദത്തിനന്തമില്ലനിരൂപിച്ചാൽ;
ഏവമുള്ള ശരീരങ്ങൾക്കൊക്കവേ പാതുകാണുമ്പോൾ

ജീവനായിട്ടൊന്നുതന്നെ യായതിപ്പോൾ പരബ്രഹ്മം.
 നൂലുകൊണ്ടു പിരിച്ചോരുചരട്ടിൽ പൊന്മണികോത്തു
 മാലയാക്കിദ്ധ്വനികന്മാർ ധരിക്കുന്നു ഗളംതന്നിൽ.
 മുത്തുകൊണ്ടും മാലകോർക്കും, പവിഴംകൊണ്ടുമുണ്ടാക്കും
 പുത്തിലഞ്ഞിക്കുരുകൊണ്ടും, കുന്നികൊണ്ടും ദരിദ്രന്മാർ;
 എന്നിചണ്ണം സുവണ്ണാദിക്കൊക്കവേതാൻ ചരടായി.
 ഒട്ടാന്നുതന്നെ പൊന്നിനമക്കുന്നിമഞ്ചാടിമാലയ്ക്കും.
 എന്നപോലെ സർവ്വജാതിപ്രഭുതപം ഭ്രേതകുന്ദോദനം
 ഒന്നുകൊണ്ടു കോത്തുകെട്ടിക്കളിപ്പിക്കുന്നിതു ദൈവം;
 എന്നതുമുഖമാത്മാവിന്നാർക്കുമാർക്കും ഭേദമില്ല;
 ഒന്നുതന്നെ ചരടുള്ളിൽ ഭൂനൂനം പരയന്നം.
 ജ്ഞാനമെന്നുള്ളതുതന്നെ സാരമെന്നു ധരിക്കേണം;
 ജ്ഞാനമില്ലാത്തവിപ്രനും ബോധനം ഭേദമില്ലേതും.
 ജ്ഞാനിയാകും പായന്നം ബ്രാഹ്മണാദി ദ്വിജന്മാർക്കും
 സ്ഥാനമൊന്നായ് വരും ചത്തു പരലോകം പ്രവേശിച്ചാൽ.

പുളിന്ദിമോക്ഷംതുളുൽ.

കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ.

III

പണ്ടത്തെ കൊച്ചിരാജ്യം.

(കൊല്ലവർഷം 7-ാം നൂറ്റാണ്ടു്)

(I)

രാജ്യഭാരം.

നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്റെ പണ്ടത്തെ—അതായതു്, ഏകദേശം 500 സംവത്സരം മുമ്പത്തെ സ്ഥിതി എന്തായിരുന്നുവെന്ന് നിങ്ങൾ അത്ര ധരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. അതിനാൽ കൊച്ചി രാജ്യത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ നിന്നു രസകരമായ ചില ഭാഗങ്ങളെ എടുത്തു താഴെ അത്യാവശ്യങ്ങളിലായിട്ടു വിവരിക്കാം. കേരളീയരുടെ ഇടയിലുള്ള ഭാഷ, നാട്ടാചാരങ്ങൾ, ജാതിഭേദങ്ങൾ തൊഴിലുകൾ എന്നിവയെല്ലാം മലയാളത്തിൽ എല്ലാദിക്കിലും സാമാന്യമായിട്ടു് കുന്നുപോലെതന്നെയാകയാൽ കേരളത്തിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഗത്തെ സംബന്ധിച്ചചരിത്ര പാഠകൊണ്ടു മറ്റു ഭാഗങ്ങളിലെ ചരിത്രവുംകൂടി പഠിച്ചു വെലമുണ്ടാകുമെന്നുകൂടി നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ക്രൈസ്തവം ഏകദേശം എട്ടുമുതൽ പതിനഞ്ചുവരെയുള്ള നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ യൂറോപ്പുരാജ്യത്തു നടപ്പുണ്ടായിരുന്നതു പോലെയുള്ള ഒരു സമ്പ്രദായത്തെ ഏറക്കുറെ അടിസ്ഥാനമാക്കിട്ടാണ് രാജ്യഭാരം നടത്തപ്പെട്ടിരുന്നതു്. രാജാവിന്നുതന്നെ യായിരുന്നു സർവാധിപത്യം. പക്ഷെ അതാതു നാടുകളിലെ ഭരണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിലുള്ള പരമ്പരയായ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ അധീനത്തിലായിരുന്നു. രാജ്യമാസകലം പലവലിപ്പത്തിലുമുള്ള നാടുകളായി ഭാഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അവ ഓരോന്നിലും നാടുവാഴി എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഒരു പരമ്പരപ്രഭു അധിപനായിരുന്നു. യുദ്ധ സംബന്ധമായ കാര്യങ്ങൾക്കും മറ്റുമായി നാടുകളോരോന്നും ദേശങ്ങളായി അംശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അവയിൽ ചിലതു ദേശവാഴികളുടെ അധികാരത്തിലായിരുന്നു.

ന്നു. മറ്റുചിലത് നാടുവാഴിയുടേയോ രാജാവിന്റേയോ സ്വ
 കാര്യസ്വത്തായിരുന്നതിനാൽ നേരിട്ട് അവർ തന്നെയോ അ
 ല്ലെങ്കിൽ അവർ നിയമിച്ചിരുന്ന അധികാരികളോ ആണ്
 അവയെ ഭരിച്ചിരുന്നത്. ദേശങ്ങളും അംശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.
 പക്ഷെ ആ വാദം ഭൂമിയെ സംബന്ധിച്ചായിരുന്നില്ല. ന
 സൂരിമാരുടെ ഗ്രാമം, നായന്മാരുടെ തറ, താണജാതിക്കാരുടെ
 ചേരി എന്നിങ്ങിനെ ജാതിയേയോ വർഗ്ഗത്തേയോ അനുസരി
 ച്ചു പല സംവിധാനങ്ങളായിട്ടാണ് അവ വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്.
 ഈവക വിഭാഗങ്ങളുടെ അതിരുകൾ ഏതെങ്കിലും ചുരുക്കമായി
 രുന്നുവെങ്കിലും തമ്മിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും കടന്നുകിടന്നിര
 ന്നു. മലയാളത്തിലുള്ള നാടുകൾക്കും ദേശങ്ങൾക്കും അന്യ
 രാജ്യങ്ങളിൽ അതുപോലെതന്നെയുള്ള ഭൂവിഭാഗങ്ങൾക്കും ത
 മ്മിൽ പ്രത്യാസമുണ്ട്. ഇത്ര പട്ടണങ്ങളും ഗ്രാമങ്ങളും ഉണ്ട്
 എന്നതിന്നുപകരം അവയിൽ ഇത്ര നായന്മാരുണ്ട്—കോടക
 രനാട്ടിലെ 'അഞ്ഞൂറു', അന്നമനാട്ടിലെ 'നാന്നൂറു', ചെ
 ന്ണിനാട്ടിലെ 'മൂന്നൂറു' എന്നിങ്ങിനെയാണ് പറഞ്ഞുവ
 ന്നിരുന്നത്. ഓരോ സാമ്രാജ്യത്തെയും കാര്യങ്ങളെ ജാതിക്ര
 മപോലെ ഗ്രാമണികൾ, കാരണവന്മാർ, തണ്ടാൻമാർ മുതലാ
 യിട്ടുള്ള അരാധ്യ രാജവന്മാരാണ് ഭരിച്ചുവന്നിരുന്നത്. ത
 രയെ സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളെല്ലാം കാരണവന്മാർ നോക്കി
 വന്നിരുന്നു. തങ്ങളുടെ യജമാനന്മാരുടെ വസ്തുക്കൾ കൃഷി
 ചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിൽ അവർ മേലന്വേഷണവും ചെയ്തിര
 ന്നു. പ്രഭു ഒരു രാജാവോ നാടുവാഴിയോ ദേശവാഴിയോ അ
 ല്ലെങ്കിൽ ചെറും ഒരു ജന്മിയോ അയിരിക്കും. അദ്ദേഹത്തി
 ന്റെ അടുക്കൽനിന്ന് അവർ വളവിൽ ഒരോഹരി തങ്ങളുടെ
 കാലക്ഷേപത്തിനായി വാങ്ങുകയും, അതിനു പകരം അവ
 ശ്വപ്പെടുമ്പോഴെല്ലാം അദ്ദേഹത്തെ യുദ്ധത്തിനു സഹായിക്ക
 ുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ദേശവാഴികളുള്ളതെല്ലാം അവരാണ്
 ദേശകാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചിരുന്നത്. രാജാവോ നാ
 ടുവാഴിയോ അയച്ചിരുന്ന കല്പനകളെല്ലാം അവർ വേണ്ടപോ

ലെ നടത്തിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അവർ നാട്ടുവാഴികളുടെ അധികാരത്തിൽപ്പെട്ട പടനായകന്മാരും കൂടിയായിരുന്നു. പോരിന്നായിട്ടാപശ്ശപ്പെടുന്ന സമയങ്ങളിൽ അവർ തങ്ങളുടെ നായന്മാരുടെ തലവന്മാരായി പടപുറപ്പെട്ടു പോവുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അവരവരുടെ നാടുകളിൽ യുദ്ധസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിലും മറ്റു രാജ്യകാര്യങ്ങളിലും നാട്ടുവാഴികൾക്കധികാരമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അവരുടെ ആ അധികാരവലിപ്പവും അവർ എത്രത്തോളം രാജാവിന്നു കീഴടങ്ങി നിന്നിരുന്നുവെന്ന സംഗതിയും അവരുടെ പ്രഭുവുപോലെ അനുസരിച്ചാണിരുന്നിരുന്നത്. എങ്കിലും എല്ലാവരും അവരവരുടെ സ്വത്തിനും അവസ്ഥയ്ക്കും തക്കവണ്ണം സംഖ്യ ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള പേരാളികളെ തയ്യാറു ചെയ്തുകൊള്ളണമെന്നും രാജാവിന്റെ യുദ്ധങ്ങളിൽ സഹായിക്കുന്നതിനായി ചെന്നുകൊള്ളണമെന്നും ആണ് നിശ്ചയം*.

അന്നത്തെ വാഴ്ചക്രമത്തെ സംബന്ധിച്ചു ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ നടത്തിവന്നിരുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായവിശേഷത്തെ താഴെ വിവരിക്കുന്നു. പ്രാമാധികൃതകൊണ്ടോ അല്ലെങ്കിൽ പേരെ വിധത്തിൽ അശക്തതകൊണ്ടോ രാജാവിന്നു ആവക ക്ഷോഭകാലങ്ങളിൽ രാജ്യം പേണ്ടപോലെ ഭരിക്കുന്നതിന്നു ശോചിയില്ലാതെ വന്നാൽ അദ്ദേഹം രാജ്യഭാരത്തിൽനിന്നൊഴിഞ്ഞു ഭരണകാര്യങ്ങളെ അടുത്ത അവകാശിയേയോ അല്ലെങ്കിൽ സ്വന്തം താവഴിയിലെ പിന്നത്തെ മൂത്ത പുരുഷനേയോ ഏല്പിച്ചു മുമ്പുത്തിയെ അവലംബിക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഇ

* കൊച്ചിരാജ്യവും അതിന്റെ കീഴടങ്ങലും ഇക്കാലത്തു എത്ര നാടുകളായിട്ടാണ് അംഗീകപ്പെട്ടിരുന്നത് എന്നും അവയുടെ പേരുകൾ എന്തെല്ലാമായിരുന്നു എന്നും കാരോ നാടുകളുടെ വലിപ്പം എത്ര എന്നും നാട്ടുവാഴികളുടെ പേരുകളെന്തെല്ലാമെന്നും അവർ കാരോരുത്തർ ഉണ്ടായിരുന്ന പ്രഭുത്വം എത്രത്തോളമായിരുന്നു എന്നും മറ്റുമുള്ള സംഗതികളെ ശരിയായി തിരിച്ചും ഇപ്പോൾ പറയുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല.

വയിൽ കടക്കം പറഞ്ഞ വിധമാണുണ്ടായതെങ്കിൽ രാജപ്രതിനിധിയായിരുന്ന അദ്ദേഹം, മുനിവൃത്തിയെ എടുത്ത രാജാവിന്റെ മരണശേഷം, രാജ്യഭാരം മുറയ്ക്കുള്ള അപകാശിയെ ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നുമാത്രമല്ല താനും പോകച്ചുവഹാരങ്ങളിൽനിന്നും വിരമിച്ചു സന്യാസവൃത്തിയെ സ്വീകരിക്കണം എന്നായിരുന്നു ചട്ടം. പകരം നോക്കിയിരുന്ന കാലത്തു രാജപ്രതിനിധിക്കു സിദ്ധിച്ചേക്കാവുന്ന പ്രാബല്യത്തേയും ഗൗരവത്തേയും പിൻപാഴ്ത്താൻ എന്നായി ഉപയോഗിക്കുവാൻ എളുപ്പമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അതു വരാതിരിപ്പാൻവേണ്ടിയാണ് അങ്ങിനെ ഒരു നിയമം ഏറ്റെടുത്തിരുന്നതു്.

IV

ഉത്തമപുരുഷലക്ഷണം.

(ഒരു മാതൃകാപുരുഷൻ)

അപകാരപലതൊരുവൻചെയ്താലും
കൃപമുഴുക്കയാലുടൻമറന്നിടും.
ഉപകാരമൊന്നുംകുറഞ്ഞൊന്നുചെയ്താ-
ലപസ്മരിക്കയില്ലൊരിക്കലുമുതൽ.
കടുത്തവാദ്യങ്ങൾപറകിലുംപരൻ
കടുത്തൊരുത്തരും പറകയുമില്ല.
പടുതപമോറധൂംപലതിലുമുണ്ടു
പടുത്തൊന്നെന്നഹംമതിയില്ലതാനും.
പതുക്കെവല്ലതുംവചിക്കുമല്ലാതെ
അതിക്രമമായിട്ടൊരിക്കലുമില്ല.
മതിക്കുളുക്കുതദപനങ്ങൾകേട്ടാൽ
മതിമാനേവക്കുപ്രിയംതന്നെചൊല്ലും.

അസത്വമില്ലാത്ത നാരിക്കുളംതന്നെ
 അസൽസംസ്കൃതമൊരിക്കലുമില്ല.
 ദയാദീനന്മാരിൽ, ജന്മമിന്ദ്രിയേഷു,
 യമകൃത്യത്തിൽ, നിയതികൃത്യേഷു.
 ശബ്ദോന്മയംശരണാഗതനും
 പരമപുണ്യനപ്പരിചാലിച്ചിട്ടും
 പരിചിൽദുഷ്ടരെപ്പരിഭവിച്ചിട്ടും.
 വരുന്നപുണ്യമേവത്രനമുക്കെന്നു
 കരളിൽനിശ്ചയംപരമായിട്ടുണ്ടു്.
 വിരുദ്ധാക്യരിൽവിരക്തനത്രയും
 മരുപ്തഗുരുമറ്റത്തുചൊൽകിലു-
 മായു മുത്തരമറിനുമേല്ക്കുതേൽ.
 പരത്താൽവല്ലതഗ്രഹിക്കുവേഗത്തിൽ
 മറക്കയില്ലതാനൊരിക്കലുംപിന്നെ.
 വ്യവഹാരത്തിങ്കലധർമ്മമെന്നിയേ
 പ്രവർത്തിച്ചിട്ടു മവൻധർമ്മതന്നെ.
 വിനയസമ്പന്നൻസുനയമന്ത്രങ്ങൾ
 മറച്ചുചെയ്തിട്ടുപുറത്തുപോകാതെ.
 വിപുതഭാവനല്ലൊരിക്കലുമവൻ
 വികൃതിയുമില്ലസുഖദുഃഖാദിയിൽ.
 വരുത്തേണ്ടുന്നേരംവരുത്തുമത്ഥമു-
 മഴിക്കേണ്ടുന്നേരമഴിക്കയുചെയ്യും.
 ഉറപ്പുണ്ടുബുദ്ധിക്കുസൽഗ്രഹമില്ല
 വെറുത്തവാക്കുകളൊരിക്കലുമില്ല.
 പരന്നടംഭാവമറിയുന്നപോലെ
 പരന്നിജഭാവമറിഞ്ഞു കററിട്ടും.
 മുഖത്തുനോക്കുമ്പോൾപരന്നടഭാവ-
 മഖിലപുരിവതിനുകോവിദൻ.
 പലേടത്തു നിന്നുഗുണമുള്ളപേരേ-
 പ്പലേതരത്തിലുംചരത്തിനന്നായി

സ്വപശരോക്തിമവശരൈകിലു-
 മതിന്നപായങ്ങൾ പലതരമുണ്ടു.
 ധനം ന്യായത്തോടെ വരുത്തുവാൻ പണി
 വരുത്തിപ്പായതു മിരുത്തുവാൻ പണി
 ഇരുത്തിപ്പായതു പെരുക്കുവാൻ പണി
 പെരുക്കി മാൽ പാത്ര സമർപ്പണം പണി.
 ഇതൊക്കെയും രാമനിതമാ മിട്ടുണ്ടു
 മിതേതരമായ മതിഗുണം കൊണ്ടു.
 പിഴയ്ക്കുതക്കതു ദമനമേവ ക്കും,
 മൊഴിക്കുതക്കതു വ്യവഹാരഗതി.
 പണം പലതരം വരുത്തിട്ടു മവൻ,
 ഗുണക്കേടൊന്നു വരികയുമില്ല.
 വരവിൽ നാലൊന്നൊ വരവിൽ മൂക്കാലോ
 വരവിൽ പാതിയോ മിചവത്രേ ചയ്യം.
 നാകലശാസ്രപുഷ്പമതിന്നതും
 സരഹസ്വമായി ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു.
 ധനകാമനാശം വരുന ധർമ്മവും
 ധനധർമ്മനാശം വരുന കാമവും
 ഹതധർമ്മകാമധനത്തെയും പിന്നെ
 ധരിക്കയില്ല വനലസാരമല്ല.
 സുരാസുരന്മാരുമൊരുമിച്ചു പന്ന
 പരിഭവിച്ചാലും ഭയമവനില്ല.
 ഒരുത്തരെക്കുറിച്ചു വമാനമില്ല
 ഒരുത്തരെക്കുറിച്ചു സുയയുമില്ല.
 പരാക്രമം കൊണ്ടു ശതകൃതുതുല്യൻ,
 വരനയം കൊണ്ടു ബ്രഹ്മസ്തിതുല്യൻ,
 ക്ഷമാഗുണം കൊണ്ടു ക്ഷമാസദൃശനാം,
 ക്ഷമയല്ലോ വേണ്ടു ബലമുണ്ടാകിലും.

വാല്മീകിരാമായണം.

കേരളവർമ്മരാജാവു.

നീ ല ഗി രി

നല്ലകാര്യ വിശുദ്ധോൾ “ഹ! ഹ! നീലഗിരി, നീലഗിരി” എന്നു സാധാരണ ഇവിടങ്ങളിൽ പറഞ്ഞുകേൾക്കാറുണ്ട്. വടക്കേമലയാളത്തിലും തെക്കേമലയാളത്തിലും ഇങ്ങിനെ പറയുക പതിവുണ്ടോ എന്നു അറിഞ്ഞുകൂട. ഇങ്ങിനെ പറയുന്നവർ ഒരു സുഖാവസ്ഥയെ സൂചിപ്പിക്കുകയാണെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. നീലഗിരി ഒരു സുഖപ്രദേശമാണെന്ന് അവർ ധരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും മനസ്സിലാക്കാം. പക്ഷെ ആ സുഖം ഇന്നവിധത്തിലാണെന്നുള്ള അവരുടെ ധാരണ തെറ്റാണെന്ന് അവരുടെ ആ വാക്കുകൊണ്ടുതന്നെ അറിയാവുന്നതാണ്. അതിനാൽ നീലഗിരിയുടെ യഥാർത്ഥാവസ്ഥയെപ്പറ്റി സംശയപരമായി പറയാം.

വടക്കേമലയാളത്തിന്റെ കിഴക്കുവശത്തായിട്ടാണ് നീലഗിരിയുടെ കിടപ്പ്. ഉത്തരകേരളത്തിന്റെ കിഴക്കെ അതിരായ സഹ്യൻപർവ്വതമാകുന്ന വയനാട്ടുമുതലായ മലകൾ നീലഗിരിയോടു തൊട്ടുതന്നെ കിടക്കുന്നു. ആ പർവ്വതങ്ങളുടെ മുകളിൽകൂടി മലയാളത്തിലേക്കു നീലഗിരിയിൽനിന്നു ഗതാഗതത്തിന്നു നല്ലനല്ല വഴികൾ ഉണ്ട്. പക്ഷെ നീലഗിരിയിൽ എളുപ്പത്തിൽ എത്തുന്നതിന്നു തീവണ്ടി കയറുന്നതാണ് നല്ലത്. ചെറുവണ്ണൂരുനിന്നോ മറോറ വണ്ടികയറി പോത്തറത് ചെന്നിറങ്ങണം. അവിടെനിന്നു വടക്കോട്ടുള്ള വണ്ടിയിൽ കയറിയാൽ രണ്ടു രണ്ടര മണിക്കൂറുകൊണ്ടു മേട്ടപ്പാളയമെന്ന ഒരു സ്ഥലത്തെത്താം. അവിടെ വണ്ടി കലാശിക്കുന്നു. * ആ

* ഇതു് ഇരുപത്തഞ്ചുകൊല്ലം മുമ്പിലത്തെ അവസ്ഥയാകുന്നു. അതിന്റെശേഷം വണ്ടി ആദ്യം കുറുത് വരേയും പിന്നീട് തലസ്ഥാനമായ ഉട്ടക്കമണ്ടിലേക്കും നടപ്പാക്കി എങ്കിലും വലിയ മദ്രാസ് വണ്ടി ഇപ്പോഴും മേട്ടപ്പാളയത്തുതന്നെ ചെന്നു നിൽക്കുന്നു. അവിടുന്ന്മോട്ടു മലകയറുവാനുള്ള വണ്ടിയും പാതയും ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിൽ പണി ചെയ്യപ്പെട്ടവയാകുന്നു.

പ്രദേശം മലവാരമായി. അവിടെ ഇറങ്ങുമ്പോൾതന്നെ അത്യുന്നതങ്ങളായ പർവ്വതങ്ങൾ മേലെക്കുമേലെ ഗംഭീരാകൃതിയോടെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു കാണാം. അവിടുന്ന് പിന്നെ കുതിരവണ്ടിക്കോ കാളവണ്ടിക്കോ പേണം മലയുടെ മുകളിലേക്കു പോകുവാൻ. നല്ല യൗവനയുക്തനായ നാലുപേർ സ്പെർമിതന്മാർ ഒന്നിച്ചു ചില ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളും കച്ചിറലട്ടത്തുകൊണ്ടു നടന്നുപോരുന്നതിനോളം സുഖവും രസവും എത്ര നല്ല വാഹനത്തിൽ കയറിയാലും കിട്ടുന്നതല്ല. മേട്ടപ്പാളയത്തുനിന്നു നീലഗിരിയിൽ പ്രധാനസ്ഥലമായ ഉഴട്ടക്കമണ്ടു്— അല്ലെങ്കിൽ ലോപിച്ച് ഉഴട്ടി— എന്ന പ്രദേശത്തേക്കു വരമൈൽസുണ്ടു്. ഇത്ര നല്ല വഴി വെള്ളക്കാരുടെ രാജ്യഭരണത്തിൽ അന്യദിക്കിൽ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. കുതിരവണ്ടിയിൽ പോവുകയാണെങ്കിൽ നാലുമണിക്കൂറുകൊണ്ടു മുകളിലെത്താം; കാളവണ്ടിയാണെങ്കിൽ ഏഴു മണിക്കൂറിൽ കയറാതെ പേണ്ടിവരും. മഴയോമരോ വഴിക്കണ്ടായാൽ ഇതിലധികവും പേണം. കാളവണ്ടി സാധാരണയായി രാത്രിയേ സഞ്ചരിക്കുകയുള്ളൂ.

മേട്ടപ്പാളയത്തു കാലത്തു് ൫ മണിക്കുള്ള വണ്ടിപ്പിറങ്ങി നാലുപേർക്കൂടി നടക്കുന്നുവെന്നിരിക്കട്ടെ. അവിടുന്ന് നാഴിക പോയാലെ മലയുടെ മുകളിലേക്കുള്ള കയറ്റം തുടങ്ങുകയുള്ളൂ. ആ പ്രദേശത്തിനു കല്ലാർ എന്നാണു പേർ. അവിടെ അതിശക്തിയോടുകൂടി ഒഴുകുന്ന ഒരു നദിയുണ്ടു്. വെള്ളത്തിന്റെ ശക്തിനിമിത്തം കാലുകൾനാട്ടി പാലമിട്ടാവാൻ അസാധ്യമാകയാൽ ഒരു ചങ്ങലപ്പാലമാണു് അവിടെ പണി ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. വങ്കാടുകളാൽ നിറയപ്പെട്ട അത്യുന്നതങ്ങളായ രണ്ടു പർവ്വതങ്ങളുടെയിടയിൽ നിന്നു നിഗ്ഗമിക്കുന്ന ഈ നദിയും പാറകളുടെ ഇടയിൽക്കൂടി അലഞ്ഞുതാലത്തു് ഗംഭീരാവത്തോടുകൂടിയുള്ള അതിന്റെ ഗതിയും അതിന്നു് ഇരുവശമുള്ള കനത്തകാടുകളും മറ്റും വഴിയാത്രക്കാരുടെ മനസ്സിന്നു വളരെ അത്ഭു്താദത്ത ഉണ്ടാക്കുന്നതാണു്. അവിടുന്ന് അങ്ങോ

ട്ടുള്ള വഴി നല്ല കയററത്തന്നെയാകുന്നു. എങ്കിലും വാഹനങ്ങൾക്കു ഗതാഗതത്തിനു ബുദ്ധിമുട്ടു വരുത്തുന്നുവെച്ചു വഴി കാരോ മലകളുടെ ചെരുവിൽകൂടി വളരെ വളച്ചാണ് വെട്ടിയിരിക്കുന്നത്. നീലഗിരിമലയുടെ മുകളിലേക്കു സമഭ്രമിയിൽനിന്നു ഒന്നിൽ ചിലപാനം നാഴിക പൊക്കമുണ്ട്. ഈ ഉയരത്തേക്കാണ് ൩൨ നാഴിക വഴിവെട്ടിയിരിക്കുന്നത്. മുകളിലേക്കു കയറുന്താറും വളരെ പൊക്കമുള്ള പർവ്വതങ്ങൾ മീതെക്കമീതെ കാണാം. പോകുവഴിക്കു ചില സ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നു നോക്കുമ്പോൾ രാഴ്വരത്തേക്കു വങ്കാടുകളാൽ നിറയപ്പെട്ട ഏകദേശം കാൽനാഴിക കൊണ്ടുള്ള അത്യാധാരം, മേല്പോട്ട് അത്രയൊന്നുമില്ലാത്ത മല, അതു അഗാധത്തിന്നപ്പുറത്തു നമുക്കഭിമുഖമായി വളരെ പൊക്കമുള്ള ഒരു മല, അതിന്റെ പിന്നിലായി എത്തിയോരുന്നതുപോലെ പർവ്വതങ്ങളുടെ കൂത്തുമൂത്തുള്ള കൊടുമുടികൾ—ഇവയെല്ലാം അതുതന്നെ ഭയം മുതലായ അസംഖ്യം ഗോരവമുള്ള വികാശങ്ങളെ തങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ ജനിപ്പിക്കുന്നവയിട്ടൊന്നുവെമാണ് കാണികൾക്കുണ്ടാകുന്നത്. രണ്ടു പർവ്വതങ്ങളുടെ ഇടുക്കിൽകൂടി അതിശക്തിയായി അരനാഴിക പൊക്കത്തിൽനിന്നു വരുന്ന ചോലവെള്ളത്തിന്റെ ഏതൊരു ശബ്ദവും അവയുടെ കാഴ്ചയും പാമ്പുനായരെ അതിയായി വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഏകദേശം ൨൦ നാഴികയോളം ഈ വക കഴുകുളോടുകൂടിയ കയററമാകുന്നു. ൨൨-ാം കല്ലിങ്കലാണ് കയററത്തെസ്ഥലം. അവിടെ എത്തിയാൽ പിറൈ വലിയ കയററം നിലച്ചു. അവിടെയായാൽ മലയുടെ മുകൾത്തട്ടിൽ എത്തിയകൂട്ടത്തിലായി. തട്ടുപോലെയുള്ള ഈ സ്ഥലം കുറെ യോജനവിസ്താരത്തിൽ കിടക്കുന്നു.

സമുദ്രതീരത്തുള്ള സമഭ്രമിയിൽനിന്നു ഒന്നിലധികം നാഴിക ഉയരത്തിലാണ് ഈ വക പ്രദേശങ്ങളുടെ കിടപ്പ് എന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞു പല്ലോ. അതു ഉന്നതപ്രദേശത്തു് അസകലം സമുദ്രത്തിലുള്ള തിരമാലകൾപോലെ നിമ്നോന്നതങ്ങളായും

നല്ല കനത്ത പച്ചപ്പല്ലോടുകൂടിയും വൃക്ഷശൃംഗായുമുള്ളതെ
ണ്ട മൊട്ടക്കുന്നുകളും തടങ്ങളും മാത്രമേ ഉള്ളൂ. രണ്ടു കുന്നുകളു
ടെ ഇടയ്ക്കു ചില ചോലകളിൽമാത്രം കാടുകൾ ഗവണ്മേണ്ടു ക
ല്പനപ്രകാരം സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവക കുന്നുകളിന്മേ
ലും തടങ്ങളിലുമാണ് കാപ്പി, ടി, യാം, കോതമ്പ്, ഉരുളൻ
കിഴങ്ങ് മുതലായ നല്ല കൃഷികൾ ചെയ്തപ്പട്ടുന്നത്. ചില
കുന്നുകളിന്മേൽ ഓസ്ട്രേലിയാരാജ്യത്തു നിന്ന കൊണ്ടുവന്നതായ
'ബ്ലൂഗ്രാസ്' എന്ന ഒരുവക കപ്പു വൃക്ഷംവെച്ചുപിടിപ്പിച്ചി
ട്ടുണ്ട്. അവ കഴുങ്ങുന്നതാട്ടത്തിൽ കഴുങ്ങുകയും എന്നപോലെ
കഴുക്കൻതടിയാലി ഉയർത്തിൽ അടുത്തടുത്തു വരിമ്പരിയാലി
നിലുക്കുന്നതു കാണാം. അതു ക്ഷണത്തിൽ വളരുന്ന ഒരു വൃ
ക്ഷമാകുന്നു. അതിന്റെ തടിയാണ് അവിടങ്ങളിൽ സാ
ധാരണ വിറകിനുപയോഗിക്കുന്നത്. അതിന്റെ ഇലകൊ
ണ്ട് 'യൂക്കളിപ്റ്ററസ്' ഓയിൻ എന്നു പറയുന്ന ഒരു മാരിരി
തൈലമുണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. അതു നീരളക്കം സംബന്ധിച്ചുണ്ടാ
കുന്ന തലക്കുതു്, പനി, അജീണ്ണം മുതലായവയ്ക്കു വിശേഷ
മായ ഒരു ഔഷധമാകുന്നു.

മുമ്പാഞ്ഞ തട്ടുപോലെയുള്ള സ്ഥലമാണ് 'പെള്ളക്കർ
സുഖവാസത്തിനായി തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നത്. അവിടെ
ഇപ്പോൾ നാലോ അഞ്ചോ പട്ടണങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ
പെച്ച് ഏറ്റവും പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു് ഉരുളക്കുളി എന്ന പ
ട്ടണമാകുന്നു. അവിടെയാണ് മദ്രാസ് ഗവണ്മെൻ്റ് പേനൽ
ക്കാലത്തു പോയി താമസിക്കാറുള്ളതു്. അപ്പോൾ ഗവണ്മേ
ണ്ടോപ്പ്സ്റ്റം അങ്ങോട്ടു മാറുക പതിവുമാകുന്നു. മദ്രാസ് സം
സ്ഥാനത്തു പണിയുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട സായുധമാരുദ്രോഗ
സ്ഥനാക്കും പ്രധാനപ്പെട്ട നാട്ടുരാജാക്കന്മാക്കും അവിടെ ഭവ
നങ്ങളുണ്ട്. അവർക്കു പുറമെ അവിടെ സ്ഥിരമായി താമസി
ക്കുന്നവരുമുണ്ട്. ഓരോ കുന്നിന്റെ ചുള്ളയിലായിട്ടും നി
റുകയിലായിട്ടുമാണ് ബംക്ലാപുകൾ പണിയിച്ചിട്ടുള്ളതു്. വള

റെ വൃക്ഷങ്ങളുടേയും ഭംഗിയുള്ള റോട്ടങ്ങളുടേയും ഇടയിൽ കൂടി ബംഗ്ലാചുകൾ ചെരിച്ചുനോക്കുന്നപോലെയുള്ള കാഴ്ച അരിമനോഹരംതന്നെയാകുന്നു. ഊട്ടക്കമണ്ട് പട്ടണത്തിന്റെ നടുവിലായി നല്ല ഒരു തടാകമുണ്ട്. അതിന്റെ വക്കത്തായി വെച്ചുപിടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന വൃക്ഷങ്ങളും ഉണരുപിരിഞ്ഞിട്ടുള്ള അതിന്റെ ശതിയെ അനുസരിച്ച ചുറ്റും വെട്ടിയിരിക്കുന്ന റോട്ടം വളരെ ഭംഗിയുള്ളതാകുന്നു. അവിടെ വലിയ അങ്ങാടിയും മദ്രാസിലുള്ള പ്രധാന കച്ചവടക്കാരുടെ ഓരോ ശാഖകളും മററുമുണ്ട്. ചൊവ്വാഴ്ചതോറുമാണു ചന്ത. അന്നു കോയമ്പത്തൂരിന്നു സകലസാധനങ്ങളും ചന്തയ്ക്കു വരിക പതിവുമാകുന്നു. ചന്തയ്ക്കു വടകർ എന്ന ജാതിക്കാർ വില്പനയ്ക്കായി പച്ചക്കറിസാധനങ്ങളെ രണ്ടുവരിയായിനിരത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ടാകും. പേരൊരഭാഗത്തു ചുണ്ണ വെളിച്ചെണ്ണ നെയ്യു മുതലായത്; മറെറൊരഭാഗത്തു തുലക്കമ്പാർ ഉപ്പ്, മുളക്, പരിപ്പ്, ഉഴുന്ന് മുതലായതു വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഒരു ഭാഗത്തു മാംസപ്രാചാരം. ഇങ്ങനെ ഓരോ ഭാഗത്തായി സകലതും കാണാം. മരാമ്മമാരും സായ്പുമാരും തങ്ങൾതന്നെ വന്നാണു സാധനങ്ങൾ വാങ്ങിക്കുന്നത്.

പട്ടണം തൃശ്ശിവപേരൂരിനേക്കാൾ അല്പം വലിയതാകുന്നു. അവിടത്തെ ജനസംഖ്യ ഇരുപതിനായിരത്തിൽ താഴെ ഉണ്ടാകും. ഊട്ടിയിൽനിന്നു പത്തുനാഴിക തെക്കായിട്ടാണ് കുന്നൂർ എന്ന പട്ടണം. അത് ഇതിലും ചെറിയതാകുന്നു. അതിനടുത്താണ് വെല്ലിങ്ടൺ എന്ന പട്ടണം. അവിടെ ഒരു സ്പോർട്ട്സ് പട്ടാളമുണ്ട്. അവിടങ്ങളിലും ഊട്ടിയിലെപ്പോലെ രമ്യപ്രദേശങ്ങൾ ധാരാളമാകുന്നു. വളരെ ജനങ്ങൾ ഉഷ്ണകാലത്തു സുഖവാസത്തിനായി അവിടങ്ങളിലെല്ലാം കൊല്ലത്തോറും ചെന്നു താമസിക്കുക പതിവാകുന്നു. ഇവയ്ക്കു പുറമെ അവിടവിടെയായി ഓരോ പട്ടണങ്ങൾ വേറെയും ഉണ്ട്.

ഇനി ഏതൊരുപിഡത്തിലാണ് ആ പ്രദേശം സുഖവാസത്തിന്നു യോഗ്യമായിരിക്കുന്നത് എന്നു നിരൂപിക്കുക. ശീതോഷ്ണാവസ്ഥയുടെ താരതമ്യംകൊണ്ടാണ് അവിടം അങ്ങനെയായിരിക്കുന്നത്. ഇതിനെ വിശദമാക്കാം.

മലയാളത്തിലെ ശീതോഷ്ണങ്ങളുടെ സ്വഭാവം നമുക്കെല്ലാവർക്കും അനുഭവമാണല്ലോ. സൂര്യൻ ഒരുപ്രതിബന്ധവും കൂടാതെ പ്രകാശിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇവിടെ ഏതുകാലത്തും വേനലുപയുത്ത വിശേഷിച്ചും പള്ളരെ ഉഷ്ണമുണ്ടാകും. തണുപ്പിന്റെ ലേശംപോലുമില്ലാത്ത ആകാശത്തു ചൂടു സമീപ്തൻ പാടില്ലാതായിത്തീരുന്നു. തമ്മാമീറൻ എന്ന യന്ത്രംകൊണ്ടു നമുക്കു ഈ ഉഷ്ണത്തെ അളക്കുക. സ്വാധാരണ പകൽസമയത്തു ഇവിടങ്ങളിൽ ഉഷ്ണം ൮൨ ഡിഗ്രി ഉണ്ടാകും. അററുപേനലിൽ ചിലപ്പോൾ ൯൦ ഡിഗ്രിവരെ കയറുന്നതാകും കാണാം. നല്ല മഞ്ഞുകാലം വെളുപ്പാകാലത്തു് ൭൦ ഡിഗ്രിയോളം താഴുന്നു. അത്യുഷ്ണകാലത്തു നീലഗിരിയിൽ പകൽസമയത്തു പെയിലത്താണെങ്കിൽ ഉഷ്ണം ൭൫-ഡിഗ്രിയും, തണലിലാണെങ്കിൽ ൯൫-ഡിഗ്രിയും ഉണ്ടാകും. വീട്ടിനകത്തു് ൯൫-ൽ ഒട്ടും അധികം ഉണ്ടാകുകയില്ല. രാത്രിയിൽ അതു് ൫൫-ഡിഗ്രിവരെ ഇറങ്ങുന്നു.

അവിടുത്തെ മഞ്ഞുകാലത്തു പകൽസമയത്തു് ൯൦ ഡിഗ്രിയോളമുണ്ടാകും. രാത്രി ൩൫ ഡിഗ്രിയോളം ഉണ്ടാകുമുള്ളു. അപ്പോൾ പെള്ളം മഞ്ഞിക്കട്ടിയായിത്തീരേണ്ട സ്ഥിതിയിലേക്കുടക്കുന്നു. നമ്മുടെ മഞ്ഞുകാലത്തെ വെളുപ്പാൻകാലത്തുള്ള തണുപ്പും നീലഗിരിയിലെ വേനൽക്കാലം പകൽസമയത്തെ തണുപ്പുംകൂടീനോക്കിയാൽ കഷ്ടിച്ചു നമ്മുടെ അളക്കുക്ക് അദിക്കിലെ വേനൽക്കാലത്തുള്ള ശൈത്യത്തെപ്പറ്റി ഒരു അറിവുണ്ടാക്കാം. അവിടെയുള്ള മഞ്ഞുകാലത്തെ തണുപ്പിനെപ്പറ്റി അവർക്കു് ഒരു ജ്ഞാനപ്രദമുണ്ടാകുന്നതല്ല.

നീലഗിരിയിൽ ചേന്നൽക്കാലത്തു രാത്രിയിൽ നല്ല കട്ടി
 ലും കിടയ്ക്കയും അതിന്റെ മീതെ കനമുള്ള ഒരു കമ്പിളിയും
 അതിന്റെ മീതെ ഒരു ബ്ലാങ്കറ്റും വിരിച്ചുനല്ലുകുപ്പായയും
 കാലടിയിൽ സ്റ്റാക്കിങ്സും ഇട്ട് അസകലം വേറൊരു ബ്ലാ
 ങ്ക്റ്റുകൊണ്ടു മൂടിപ്പുതച്ച് കിടന്നാൽ ഏകദേശം സുഖമായിട്ടു
 ണ്ടാം; അല്ലാതെ നമ്മുടെ ദിക്കിലെ പതിവുപോലെ ചെല്ലാൽ
 സഹിപ്പാൻ പാടില്ലാത്ത തണുപ്പുകൊണ്ടു നാം ഉറങ്ങുന്നതല്ല.
 പകൽ വീട്ടിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ നല്ല പ്ലാൻകുപ്പായയും പുറ
 ത്തിറങ്ങുമ്പോൾ പ്ലാൻകൊണ്ടു കോട്ടം കാലൊറയും ബൂട്ട്സും
 ചേണം. അങ്ങിനെയല്ലാതെയും പാവപ്പെട്ട ജീവങ്ങൾ പുറ
 ത്തിറങ്ങുന്നതു കാണാം. പക്ഷെ അതു നമുക്കു ദുസ്സഹമായി
 രിക്കും. ഏതൊക്കെ ദരിദ്രന്മാരായാ ഒരു കർവ്വടവും ഒരു
 ലോക്കട്ടും കൂടാതെ ഒരു വന്നെയും കാണുകയില്ല. ചൂടുള്ള ഉടു
 പ്ലകൾ ഇട്ട് നല്ലവണ്ണം ആയാസമെടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുക
 യാണെങ്കിൽ അവിടത്തെ റാസം വളരെ സുഖംതന്നെയാകു
 ന്നു. അരിയായ ഉത്സാഹം തന്നെ തോന്നുന്നതാണ്. മന്ദഭാ
 വം ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകുകയില്ല. ഭക്ഷണം ഇട്ടിക്കിളത്തേക്കാൾ
 അധികമാവാം. പുറത്തിറങ്ങി ഓരോ കുന്നുകൾ കയറി ഇറ
 ങ്ങുന്നതാണ് ഉള്ളതിൽ അധികം നല്ല ആയാസം. കുറെ
 സ്റ്റേഫിതന്മാർ ഒന്നിച്ചു് ഓരോ രമ്യപ്രദേശങ്ങൾ കണ്ടുകൊ
 ണ്ടു ദിവസം എട്ടും പത്തും നാഴിക നടക്കുന്നതു ബഹുസമാ
 യ ഒരു അവസ്ഥയാണ്. പകൽ ഏതു സമയത്തും പുറത്തി
 റങ്ങി നടക്കുക എന്നതു സുഖംതന്നെയാകുന്നു. നീലഗിരിമ
 ലയുടെ ഏറ്റവും ഉയരമുള്ള കൊടുമുടിക്ക് 'ദോഡബറ' എ
 ന്നാണ് പേര്. അവിടെനിന്നുള്ള കാഴ്ചകൾ ഏറ്റവും മനോ
 ഹരമായരിക്കും. വടക്കോട്ടുനോക്കിയാൽ മൈസൂർരാജ്യം അതി
 വിസ്താരത്തിൽ കിടക്കുന്നതുകാണാം. പടിഞ്ഞാട്ടുനോക്കി
 യാൽ കാണുന്നതു വയനാട്ടുമാലയാകുന്നു. തെക്കോട്ടുനോക്കി
 യാൽ കോയമ്പത്തൂർജില്ല പരന്നുകിടക്കുന്നതും കാണാം. പത്തു
 നാഴിക തെക്കായി കിടക്കുന്ന കുന്തൂർ, വെല്ലിങ്ടൺ എന്നീ

പട്ടണങ്ങൾ ഭാഗ്യവശം കൊടുമുടിയുടെ നേരെ താഴത്തുതന്നെയൊന്നാണെന്നു തോന്നുമാറ് വളരെ അടുത്തായിട്ടു കാണുന്നു. നീലഗിരിയുടെ മുകൾഭാഗമായ ഓളംപോലെ നിമ്നോന്നതമായിരിക്കുന്ന ആ പ്രദേശത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ സ്വരൂപമറിയാനുള്ളതിൽ ആ കൊടുമുടിയുടെ മുകളിൽതന്നെ കയറിനോക്കണം. മൈസൂരും വയനാട്ടിലും ഉള്ള മലകൾ വളരെ ഉയരമുള്ളവയും അതി ഗംഭീരങ്ങളുമായെന്നെങ്കിലും ഇതിന്റെ മുകളിൽകയറി നോക്കുമ്പോൾ അവ ഒരു വലിയ മൈതാനത്തിൽ ചില ചെറിയ കുന്നുകൾ എന്നുമാത്രമായിട്ടെ നമുക്കു തോന്നുകയുള്ളൂ. ഈ കൊടുമുടിയുടെ നേരെ താഴത്തുള്ള കാടുകളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ നിമ്നലജ്ജമായൊരു തടാകമുണ്ട്. അതിൽനിന്നു വെള്ളം കുഴൽവെച്ച് ഉഴുതിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നു. ഈ വെള്ളമാണ് അവിടെ ഉള്ള ചന്തയുടെ അപശൃംഗത്തെ നിറവേറ്റുന്നത്.

മലയാളം, കോയമ്പത്തൂർ എന്നീ അയൽജില്ലകളിലെ നിവാസികൾക്കു നീലനിറത്തിൽ ഉയർന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ആ മലയ്ക്കു നീലഗിരി എന്ന പേർ പിടിച്ചത്. നീലഗിരി ഇപ്പോൾ മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തു് ഒരു പ്രത്യേകജില്ലയാകുന്നു. അതിന്നു് ഏകദേശം ൨൫ ചതുരശ്രനാഴിക വിസ്താരമുണ്ട്. അർദ്ധതുകൊല്ലംമുഖ്യ വയനാടിന്റെ ഏതാനും അംശം ഈ ജില്ലയോടു കൂട്ടിച്ചേർത്തു. അതോടുകൂടി ഇപ്പോൾ ആ ജില്ലയ്ക്കു് നൂറു ചതുരശ്രനാഴിക വിസ്താരമുണ്ട്. നീലഗിരിജില്ലയുടെ തെക്കുവടക്കു നന്നു നാഴിക വിതളം കിഴക്കുവടക്കുത്താറ് രൂപ നാഴികനീളവും ഉണ്ട്. ജനം മദ്ധ്യത്തിൽ പുറംകാണും. അതിന്റെ അതിരുകൾ — വടക്കു മൈസൂർരാജ്യം; കിഴക്കു തെക്കുകിഴക്കു കോയമ്പത്തൂർജില്ല; തെക്കു കോയമ്പത്തൂരും മലബാറും; പടിഞ്ഞാറ് മലയാളം.

ഈ ജില്ലയുടെ പഴമയെപ്പറ്റി ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂട. ചില മുനിയറകളും ഞാഞ്ഞനാടും കുഴികളും മറ്റും അവി

ടവിടെ കാണാനുള്ളതുകൊണ്ട് വളരെക്കാലംമുമ്പുതന്നെ അവിടെ ഒരു വക ജനം വസിച്ചിരുന്നുവെന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. തദ്ദേശീയനായ തോടൻ എന്ന ഒരു ജാതിക്കാർ പുരാതനകാലംമുതൽക്കുതന്നെ തങ്ങൾ അവിടുത്തുകാരാണ് എന്നു പറയുന്നു. അവിടെ ഒരു രാജാവ് വാണതായി കേട്ടുകേൾവിയില്ല. എങ്കിലും മൈസൂർ മുസൽമാൻ രാജാവായ ഹൈദരാലിയുടെ കാലത്തു തോഡനാട്, മെക്കനാട്, വരങ്ങനാട് എന്ന മൂന്നു നാട്ടിലായി നാട്ടുവാഴികളുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അവർക്കു മലയിക്കോട്, വില്ലിക്കൽഭൂമി, കോടഗിരി എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ കോട്ടകളുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും പേരെ ചിലമലയർ പറയുന്നുണ്ട്. ഈ രാജ്യം പണ്ടു ചേരരാജ്യത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതുകൊണ്ടുരാജ്യത്തിന്റെ കീഴിലായിരുന്നിരിപ്പാൻ എളുപ്പമുണ്ട്. പിന്നീട് അവയെ ഹൈദരാലി കീഴടക്കി.

നീലഗിരിമലയെ ആദ്യം ചുമലിൽ സർവ്വേപ്പാർട്ടു മേണ്ടുകാരാണ് പരശോധിച്ചത്. അവിടുന്നു അഞ്ചുകൊല്ലംകഴിഞ്ഞതിന്റെശേഷം സായ്പുമാർ ആ പ്രദേശത്തു വന്നു നോക്കിയതിൽ അവിടം പെട്ടെക്കാരുടെ ദേശത്തുള്ള ശീതോഷ്ണത്തോടു തുല്യമായിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അതിനാൽ അവിടെതാമസിച്ചാൽ സുഖമാണെന്നും കണ്ടു. ചുമലിൽ മിസ്റ്റർ സള്ളി വൻ എന്നൊരാൾ ആദ്യം അവിടെ ഒരു വീടു പണിയിച്ചതാമസം തുടങ്ങുകയും അന്നുമുതൽക്കു മദ്രാസ് ഗവണ്മെണ്ടു അതിനെ ഒരു സുഖവാസസ്ഥലമായി സ്വീകരിക്കുകയു ചെയ്തു.

ആ ദിക്കിന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി ആദ്യം പറഞ്ഞുവല്ലോ. മലയുടെ മുകളിൽ കാടുവളരെ കുറച്ചുമാത്രമേ ഉള്ളൂ. മുകളിലേക്കു കയറുന്ന വഴിക്കാണ് വകാടുകൾ. ആ കാടുകളിൽ പൂവി, കരടി, കടമാൻ, കേഴമാൻ, (വയനാട്ടുഭാഗത്തു്) ആന, പോത്തു്, ഈ വക കാട്ടുമൃഗങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്. എന്നാൽ മുകളിൽ ദുർല്ലഭമായി പുള്ളിപ്പുലി, പന്നി, മുയൽ,

മുയല്പ്, കുറുക്കൻ മുതലായവയെ മാത്രമേ കാണുകയുള്ളൂ. അവതന്നെ നായാട്ടുകൊണ്ട് വളരെ കുറഞ്ഞുമിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ അവയെ വേട്ടയാടാൻ പാടില്ലെന്ന നിയമമേഖ്യടുത്തിട്ടുണ്ട്.

ഇരുപതു കൊല്ലം മുമ്പ് ജനസംഖ്യ എട്ടുത്തതിൽ നീലഗിരിയിൽ തൊണ്ണൂറോരായിരത്തിമുപ്പത്തിനാലു ജനമുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ലക്ഷത്തിൽ മീതെ ഉണ്ടാകണം. അവയിൽ മുക്കാൽഭാഗവും റിസർവ്വേഷൻ ശേഷംപേർ ക്രിസ്ത്യാനികളും മുസ്ലീംമാന്മാരുമാണ്. സാധാരണ അവിടെ സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷ ഇംഗ്ലീഷ്, കണ്ണാടകം, തമിഴ് മുതലായവയാകുന്നു.

തദ്ദേശീയന്മാർ—നീലഗിരിയിൽ അഞ്ചുജാതിക്കാരെ കാണുന്നുണ്ട്. ൧. തോടത്. ൨. വട്ടകർ. ൩. കോട്ടത്. ൪. കുറുവത്. ൫. ഇരുളത്. ഇവരിൽ ആദ്യത്തെ മൂന്നുവകക്കാരേയും ആ മലയിൽ മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളൂ. ഇവരിൽ തോടരെന്ന ജാതിക്കാർലാണ് പ്രത്യേകിച്ചും ട്രാപ്പിംഗ്വെപ്പാറുള്ളത്. അവരുടെ നല്ലലക്ഷണമൊത്ത അവയവങ്ങളോടുകൂടിയ ദേഹവും വളഞ്ഞ വലിയമുക്കും വിസ്താരമായ നെറ്റിയും കുറുത്തുചുരുങ്ങുതലമുടിയും മീശയും കണ്ടാൽ അവർ കിഴ് രാജ്യങ്ങളിൽ ചില ബലഹീനരായ ജാതിക്കാരിൽനിന്ന് ഉത്ഭവിച്ചവരല്ലെന്നു ധാരാളം സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. അവരുടെ ഉടുപ്പ് ഒരു വലിയ കമ്പിളി ഏത്താപ്പായി ഇട്ടിരിക്കുകമാത്രമാകുന്നു. പെണ്ണുങ്ങൾ അതുതന്നെ മുലക്കച്ചയായി അടിവരെ ഞാത്തി ഉടുക്കുന്നു. നെയ്യും പാച്ചും തൈരും മോരും ആണ് അവരുടെ പ്രധാനഭക്ഷണം. അവർക്ക് നല്ല പോത്തുകളും എരുമകളുമുണ്ട്. അവയെ മേച്ചുനടക്കുകയാണ് അവരുടെ തൊഴിലു്. വേറെ ചിലതൊന്നും അവർ ചെയ്തുമില്ല. അവരാണ് അട്ടിക്കിളെ പ്രഭുക്കന്മാർ എന്നുള്ളതു് അനുജത്തിക്കാർ അവർക്ക് ഇപ്പോഴും നികുതിപോലെ ഒന്നുഭവം കൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഉറപ്പാക്കാം. അവരുടെ ഭാഷ തമിഴും കണ്ണാടകവും കൂടിക്കലർന്നിട്ടുള്ള ഒന്നാകുന്നു. അ

വരുടെ വാസസ്ഥലങ്ങൾ ഒരു പ്രത്യേകമാതിരിയിലാണ്. ഒരു ഒന്നാത്തരം കെട്ടുപള്ളത്തിന്റെ പണഗം ചുറ്റത്തു നിൽക്കുന്നവെച്ചിട്ട് ഇരുവശവും മണ്ണുകൊണ്ട് ചുമരുവെച്ചു മുട്ടിച്ചാലൊങ്ങിനേരമോ അതുപോലെയാണ് അവയുടെ പണി. ഒരു പൂത്തു ചെറിയതായി ഒരു ദ്വാരം മാത്രമുണ്ടാകും. വെപ്പും ഉറപ്പും കിടപ്പും എല്ലാം ഒരു മുറിയിൽത്തന്നെയാകുന്നു.

വടുകർ എന്നതിന്നു വടക്കർ എന്നർത്ഥമാകുന്നു. അവർ വടക്കോളത്തുനിന്നു വന്നവരായിരിക്കാം. അവരാണ് അവിടത്തെ പ്രധാനകൃഷിക്കാർ. അവരുടെ മൂലത്തിന്നു നായന്മാരുടെ മറയയുണ്ട്. മുട്ടുവരെ ഒരു മുണ്ടും തലയിൽ വലിയ ഒരു കെട്ടും പുറത്തു് ഒരു കരിമ്പടം മടക്കി ഇട്ടതുമാണ് അവരുടെ ഉടുപ്പിന്റെ വട്ടം. ഭാഷ കണ്ണാടകത്തിന്റെ ഒരു വകഭേദമാകുന്നു.

കോട്ടത്ത് എന്നുവെച്ചാൽ ഗോഹതർ എന്നർത്ഥമാണത്രെ. പശുവിനെ കൊല്ലുന്നതുകൊണ്ടാണ് അവർക്ക് ആ പേർ സ്ഥിതിച്ചത്. അവരും കൃഷി ചെയ്യാറുണ്ട്.

വടുകർക്കും തോടർക്കും ദാസ്യപ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നവരാണ് കുറുമ്പർ. അവർ ഇടയന്മാരായവർ.

ഇരുളരെന്നുവെച്ചാൽ കുറുത്തവകക്കാർ എന്നുതന്നെയാകുന്നു. അവരെ മലവാരത്തിലാണ് സാധാരണ കാണുന്നത്. അവരും നല്ലകൃഷിക്കാരാണ്.

കൃഷി—മധുരനാരങ്ങ, മുന്തിരിങ്ങ, അപ്പിൾ മുതലായവയും അവയ്ക്കു പുറമെ ശീമയിലുണ്ടാകുന്ന പലതരം ഫലങ്ങളും അവിടെ ഉണ്ടാകുന്നു. സായുമാക്കു വലിയ തോട്ടങ്ങളുണ്ട്. കൊല്ലത്തോറും വിതച്ചെടുക്കുന്ന ധാന്യങ്ങൾ കോതമ്പ്, യവം മുതലായവയാകുന്നു. ഉരുളൻകിഴങ്ങ് അവിടത്തെ ഒരു നല്ല കൃഷിയാണ്. അവിടത്തെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായിട്ടുള്ള കൃഷി

കാഴ്ചയും തേയിലയുമാകുന്നു. ഗവണ്മണ്ടുവകയായി കൊയ്യുന്ന ചെടിത്തോട്ടമുണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്.

നീലഗിരിക്കു തീവണ്ടി ഏറ്റെടുത്തുനന്നിന്നുവണ്ടി ഒരു പ്രത്യേകകമ്പനിക്കാർ രണ്ടുപക്ഷത്തുവന്നിനായിരം പവർ മുതലിറക്കി ചുവർകൾ പണിയാക്കിയിട്ടു. മേട്ടപ്പാളയത്തുനിന്നു കുന്നുകളുള്ള റെയിൽപാതയുടെ ദൂരം പതിനാറേക്കുക്കാൽ നാഴികയാകുന്നു. വഴിയിൽ തുരപ്പുകളുമുണ്ട്. ആദ്യം കുന്നുതലത്തൊന്നു വണ്ടി നടപ്പാക്കിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നതു്. തലസ്ഥാനമായ ഉത്തരമണ്ടിലേക്കു വണ്ടി നടപ്പാക്കാൻ പിന്നീട് കുറേ കാലവും കൂടി കഴിയേണ്ടതായിട്ടുവന്നു.

(വിദ്യാവിനോദിനി).

VI

പണ്ടത്തെ കൊച്ചിരാജ്യം

(2) നാടുവാഴികൾ.

നാടുവാഴിപ്രഭുക്കന്മാർ—രാജാവോ, അച്ചനോ, കയ്യളോ, അല്ലെങ്കിൽ വെറും നായരോ എന്നതു സ്ഥാനമെങ്കിലുമാവട്ടെ—സ്വരൂപി, പ്രഭു, മാന്യൻ എന്നു മൂന്നു തരക്കാരിൽ ഏതെങ്കിലുമൊന്നിൽ പെട്ടവരായിരിക്കും. 'ഓല്ലം കൊലയും' അധികാരമുള്ളവരെല്ലാം സ്വരൂപികളായിരുന്നു. അതിനാൽ ഒരു സ്വരൂപി ഒന്നുകിൽ കൊച്ചിരാജാവിനെപ്പോലെയോ കോഴിക്കോട്ടു സാമൂതിരിയെപ്പോലെയോ പൂണ്ണ്സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടിയിരുന്ന ഒരു രാജാവായും; അല്ലെങ്കിൽ പൊറക്കാട്ടു രാജാവിനെപ്പോലെയോ അലങ്ങാട്ടു രാജാവിനെപ്പോലെ

യോ ഒരു കീഴ്ക്കൂറ്റം കോയ്മയുമാവാം. മേൽക്കോയ്മസ്ഥാനം
 വഹിച്ചിരുന്ന രാജാവിന്റെ അനുവാദംകൂടാതെ നാണയം
 അടിക്കുകയോ യുദ്ധം നടത്തുകയോ ചെയ്യാൻ പാടില്ല എ
 ന്നൊരു നിബന്ധന മാത്രമേ അവരുടെ അധികാരത്തിനുണ്ടാ
 യിരുന്നുള്ളൂ. അതല്ലെങ്കിൽ, കൊരട്ടി കുയ്മളെപ്പോലെയോ മു
 റിയനാട്ടു നമ്പ്യാരെപ്പോലെയോ ഉള്ള ഒരു ഇടപ്രഭുവും സ്വ
 രൂപിയായേക്കാം. അവർ രാജശാസനപ്രകാരം ഓരോ നാട്ടു
 കളെ ഭരിച്ചിരുന്നവരാണ്. പ്രഭുവിന്നു കൊല്ലംകൊലയ്ക്കുമുള്ള
 അധികാരമില്ല എന്നൊരു വ്യത്യാസം മാത്രമേ ആ വകക്കാ
 ക്കും മൂന്നാത്തരം സ്വരൂപികൾക്കും തമ്മിലുള്ളൂ. ഒരു പ്രഭു
 ഒരു സ്വരൂപിയേക്കാൾ അധികം സ്വത്തുക്കാരനും ബലവാാനും
 ആയേക്കാം. എന്നാലും സ്വരൂപിസ്ഥാനം കിട്ടുന്നതുവരെ
 അയാൾക്കു കൊല്ലം കൊലയും നടത്തിക്കൂടാ. ശക്തി വളരെ
 കുറഞ്ഞ ചില്ലറ പ്രഭുക്കന്മാരാണ് മാടമ്പിമാർ. അവരുടെ
 കീഴിൽ ആയുധമെടുത്ത കൂട്ടർ വളരെ കുറച്ചുമാത്രമേ ഉണ്ടായി
 രുന്നുള്ളൂ--ആറിലധികം പേരുള്ളത് അപൂർവ്വമായിരുന്നു. കൂർ
 വാഴ്ചസ്ഥാനംകിട്ടുമ്പോൾ അവരെല്ലാവരും പുരുഷാന്തരം എ
 ന്നൊരു കാഴ്ച രാജാവിന്നു കൊടുത്തിരുന്നു. അത് രണ്ടുമുതൽ
 1,200 പണംവരെ ആളുവസ്ഥപോലെ ഭേദപ്പെട്ടിരുന്നു. അ
 തിന്നു പുറമെ ആണ്ടുകാഴ്ച എന്നൊരു കരവും, ചിശശാലുള്ള
 രക്ഷയ്ക്കായിരക്ഷാഭോഗം, ചങ്ങാതം, പലം എന്നിങ്ങിനെ
 പല പ്രകാരത്തിലും പറയുന്ന വേറൊരു കരവും ആണ്ടുതോറും
 അവർക്കു കൊടുക്കേണ്ടി വന്നിരുന്നു. ഇവയ്ക്കു പുറമെ മാടമ്പി
 മാർ കെട്ടുതെണ്ടു് എന്ന കരവും കൊടുത്തിരുന്നു. അത്, പ
 റമ്പിലെ തെങ്ങുകളിൽ ആറുക്കു മൂന്നുവിതമുള്ളവയ്ക്കുമാത്രം ചു
 മത്തുന്ന ഒരു കരമായിരുന്നു. നിയതമായിട്ടൊരു നിലനിക്ഷ
 തി സ്വരൂപികളിൽനിന്നും പ്രഭുക്കന്മാരിൽനിന്നും വസൂലാക്കി
 യിരുന്നില്ല എന്നാൽ പതിച്ചുവാട്ടു് എന്തെങ്കിലും അടിയ
 ന്തരമുണ്ടാകുമ്പോൾ അതിലേക്കു പ്രത്യേകമായിട്ടൊരു വീതം
 അവരിൽനിന്നുവശപ്പെട്ടിരുന്നു. കൂർവാഴ്ചകൂടത്തെ അനു

സരിച്ചു വന്നിരുന്ന - പടനായകന്മാരായ - പ്രഭുക്കന്മാർ മുഖാന്തരം ചെയ്തിരുന്ന രാജ്യഭരണംകൊണ്ടുള്ള ഗുണവും ഭോഷ്യവും സ്വതസ്സിലുമാകുന്നു. പ്രഭുക്കന്മാരുടെ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ സ്വാത്മങ്ങളും അന്യോന്യമുള്ള സ്പർശവും തെറ്റിലാണെന്നുള്ളും അനവധി കലഹങ്ങൾക്കും തമ്മിൽത്തല്ലുകൾക്കും കാരണമായിത്തീർന്നു. തന്നിമിത്തം രാജ്യമാസകലം സാധാരണയായി ക്ഷോഭത്തോടുകൂടിയ നിലയിലായിത്തീർന്നിരുന്നു. അതേ അധഃസ്ഥിതനായ പ്രഭുക്കന്മാരെ താന്താങ്ങളുടെ പ്രജകളുടെ യോഗക്ഷേമത്തെ കാക്കുന്നതിന്നു് തല്പരന്മാരാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ആ പ്രജായോഗക്ഷേമത്തിന്നു് അക്കാലങ്ങളിലെ പടവട്ടവും പോരാട്ടവും പറയത്തക്കവണ്ണം പ്രതിബന്ധമായിരുന്നില്ല; എന്നെന്നാൽ ചില ശിഷ്ടാചാരങ്ങളെ പ്രമാണമാക്കിക്കൊണ്ടാണു് അവയെ നടത്തിയിരുന്നതു്. അവക നടപടികളേയും നിയമങ്ങളേയും എല്ലാക്കൂട്ടരും അതിസൂക്ഷ്മമായിട്ടാചരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

VII

യ വ ങ്ങ.

—*—

‘(ഓഷധീനാമഹം യവഃ)=ധാന്യങ്ങളിൽവെച്ചുഞാൻ യവമാകുന്നു’ എന്നിങ്ങനെ ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാൻ ഏകാദശത്തിൽ വിഭൂതി അഭ്യായത്തിൽ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ സകല ധാന്യങ്ങളിലുംവെച്ചു യവത്തിന്നാണു് അധികം പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു് എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഇതിലേക്കു തെളിവുകൾ ഇനിയും ധാരാളമുണ്ടു്. പേടത്തിൽ ഈ ധാന്യത്തെ വളരെ മുഖ്യമായി പറയുന്നു.

ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ പവ ക്രിയകൾക്കും ചില യജ്ഞകർമ്മങ്ങൾക്കും യവം അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ള ഒരു പദാത്മമാകുന്നു. അങ്ങിയെപ്പോലാണെങ്കിലും മലയാളികൾക്ക് ഈ ധാന്യത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി വളരെ കുറച്ചുമാത്രമേ അറിഞ്ഞുകൂട്ടൂ. ഇതിന്നു തക്കതായിട്ടുള്ള കാരണമുണ്ട്. യവം മലയാളത്തിലും സമീപമുള്ള മിക്ക പരദേശരാജ്യങ്ങളിലും കൃഷി ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഒരു ധാന്യമല്ല. ഈ പക പ്രദേശങ്ങളിൽ അതിനെ ഒരു ഭക്ഷണപദാത്മമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താറുമില്ല. ഇവിടങ്ങളിലുള്ള അങ്ങാടികളിൽ പീടികക്കൾ അങ്ങാടിമരങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഈ ധാന്യത്തേയും കുറച്ചുമാത്രം ശേഖരിച്ചു വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. ക്രിയകൾക്കാവശ്യമായി ചെല്ലുന്നവർ അതിൽനിന്നു രണ്ടോ നാലോ മണി വാങ്ങിച്ച് ക്രിയ നടത്തുകയും ചെയ്യും. അപ്പോൾ പിന്നെ പൊതുജനങ്ങൾക്ക് അതിനെപ്പറ്റി ജ്ഞാനമുണ്ടാകുവാൻ തരമില്ലല്ലോ. എന്നാൽ ഈ അറിവില്ലായ്മ മലയാളികളിൽ അടച്ചു പൂർത്തിയാക്കുന്നുവെന്നു പറയാൻ പാടില്ല. പുത്തെന്നാൽ വെട്ടുശാസ്ത്രത്തിൽ യവധാന്യത്തെ വളരെ പ്രധാനമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ മലയാളവൈദ്യന്മാർക്ക് അതിന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി കുറച്ചുജ്ഞാനമുണ്ടാവാനിടയുണ്ട്. എന്നാലും അതിന്റെ കൃഷിയുടെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റിയും മറ്റും അവർക്ക് അറിവുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. അതിനാൽ അതിനെപ്പറ്റി കുറഞ്ഞൊന്നു താഴെ വിവരിക്കുന്നു.

യവം (അല്ലെങ്കിൽ ഇംഗ്ലീഷിൽ ബാർളി എന്നു പറയുന്നത്) ഭൂഗോളത്തിൽ മിക്കപ്രദേശങ്ങളിലും കൃഷിചെയ്യപ്പെടുന്ന ഒരു ധാന്യമാകുന്നു. അതു മഹാപുരാതനമായിട്ടുള്ള ഒരു കൃഷിയുമാണ്. യവധാന്യം പ്രഥമമുക്തിയിൽ ഗോതമ്പിനെപ്പോലെതന്നെയാണെന്നു തോന്നും. പക്ഷെ ഒരു വിത്തു കയ്യിലെടുത്ത സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ കാപ്പിക്കുരുവിനുള്ളതു പോലെ, ഉടനീളം മറ്റൊരു ലഘുവായിട്ടുള്ള

തോട്ട കാന്നാ ചൂന്നതാണ്. അതു രേഖാമാത്രമേയുള്ളൂ. കാട്ടുകയവെന്നു ഗോതമ്പിൽ നിന്ന് ഇങ്ങിനെ ഒരു വൃത്യാസമാണ് മുഖ്യമായിട്ടുള്ളത്. ഉമിക്കും മററും ഗോതമ്പിന്റെ ഉമിയുടെ ചരായതന്നെയാകുന്നു

ഇന്ത്യയിൽ (ബോംബായനഗരത്തിനപ്പുറമുള്ള) ഉത്തരദേശങ്ങളിലാണ് യവം ധാരാളമായി കൃഷിചെയ്യുന്നത്. ബങ്കാൾ സംസ്ഥാനത്തു് ഈ കൃഷി ഇല്ലെന്നതന്നെ പറയാം. ബംഗാൾ ദുർല്ലഭമായിട്ടുണ്ട്. മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തു പഴനിമലയിലും നീലഗിരിമലയിലും യവക്കൃഷി സാമാന്യമായി ചെയ്തുവരുന്നു. ബോംബായ സംസ്ഥാനത്തു് ഗുജറാത്തു് എന്ന ജില്ലയിലാണ് ആ കൃഷി ഉള്ളതു്. എന്നാൽ ഈ കൃഷി പ്രധാനമായി ചെയ്തുവരുന്നത് കാശി, പ്രയാഗ, ആഗ്ര, രജപുത്തരാജ്യം, അന്ധാപ്രദേശ് എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിലാകുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ എല്ലാകൂടി ഏകദേശം എഴുപതുലക്ഷം ഏക്കർ ഭൂമിയിൽ യവം കൃഷിചെയ്യുന്നുണ്ടു്. *

ഉത്തരദേശങ്ങളിൽ യവം സാധാരണമായി കന്നി, തുലാം എന്നീ മാസങ്ങളിൽ വിതച്ചു് മീനം, മേടം എന്നീ മാസങ്ങളിൽ കൊയ്യുന്നു. ഗോതമ്പു് മുതിര മുതലായ അന്യധാന്യങ്ങളോടുകൂടിയാണ് യവം ആ ഭിക്ഷകളിൽ വിതയ്ക്കാറുള്ളതു്. കൂട്ടിച്ചിതയ്ക്കു നെല്ലും ചിചതരം പയറുകൂടി ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടു്. യവം തന്നിച്ചു വിതയ്ക്കുതിനേക്കാൾ അന്യധാന്യങ്ങൾ കൂട്ടി വിതച്ചാലാകുന്നു അധികം വളയുക എന്നാണ് അവിടങ്ങളിലുള്ള കൃഷിക്കാരുടെ അഭിപ്രായം.

വിതയ്ക്കുന്നതിന്നുമുമ്പു കണ്ടം നാലോ അഞ്ചോ, ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ അതിലധികമോ, പ്രാവശ്യം ഉഴുതു തയ്യാറാക്കണം. പുഴവെള്ളം തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരുവാൻ തരമുണ്ടെങ്കിൽ അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതുതന്നെയാണ് ഉത്തമം. എങ്കിലും

നെൽക്കൃഷിക്ക് വേണ്ടതുപോലെ ഈ കൃഷിക്ക് വെള്ളം അത്ര ധാരാളം ആവശ്യമില്ല. വിതച്ചതിന്റെശേഷം ഇടമഴപെയ്യുമെന്നു നിശ്ചയമുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ വെള്ളം തിരിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല. അതില്ലാത്ത പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇടയ്ക്കു കുറേയ്ക്കു വെള്ളം തിരിച്ചു വിടേണ്ടിവരും. റുളവും വളരെ ചേക്കേണമെന്നില്ല. കൊയ്തുവരെ പിന്നെ വിശേഷിച്ചൊന്നും ചെയ്യേണ്ടതില്ല. ഒരുപറ വിത്തുപാട് സ്ഥലത്തു യവം ഏകദേശം അരപ്പറയോളം മാത്രമേ വിതയ്ക്കുവാൻ പാടുള്ളൂ. കൊയ്യാറായാൽ നെല്ല് കൊയ്യുന്നതുപോലെ തന്നെ വയ്ക്കോലോടുകൂടി കൊയ്തെടുത്തു കുറയാക്കി കൃഷിസ്ഥലത്തു കൊണ്ടുവയ്ക്കുന്നു. രണ്ടടിവസം കഴിഞ്ഞാൽ മാത്രമേ മെതി അരംഭിക്കുകയുള്ളൂ. മെതിച്ചു നെല്ല് നല്ലവണ്ണം ഉണക്കിയതിന്റെ ശേഷം ചാരം കൂട്ടി ചെറുകി പത്തായത്തിലിട്ടു സൂക്ഷിക്കുന്നു. യവം ഒരക്കത്തുപാനെടുപ്പമാകുന്നു; അതുകൊണ്ടാണ് ഈ ഉപായമെടുക്കുന്നത്. വയ്ക്കോൽ കുന്നുകാലികൾക്ക് തീറ്റയ്ക്കും ഉപകരിക്കുന്നു.

യവം കാശി, അയോദ്ധ്യ, പഞ്ചാബ് എന്നീരാജ്യങ്ങളിലെ മിക്കജനങ്ങളുടേയും (പ്രത്യേകിച്ചു ദരിദ്രന്മാരുടെ) ഭക്ഷണസാധനമാകുന്നു. യവം കുത്തി ഉമികളഞ്ഞു തിരകല്പി ലിട്ടു പൊടിച്ചു് ആ പൊടികൊണ്ട് അവം റൊട്ടിയുണ്ടാക്കി ഭക്ഷിക്കുന്നു. ഈ പലവാരമുണ്ടാക്കുന്നതിന്നു യവപ്പൊടിയിൽ ഗോതമ്പുപൊടിയോ മുതിരപ്പൊടിയോകൂടി ചിലപ്പോൾ ചേർക്കുന്നു. അപ്പോഴുകിൽ, ഉപ്പും മുളകും മറ്റും ചേർത്ത് വെള്ളമൊഴിച്ചു കുറുകിയും അതു ഭക്ഷിക്കാറുണ്ട്.

യവധാന്യം ക്ഷണത്തിൽ ദീപനം വരുന്ന ഒരു സാധനമാകുന്നു. അതിന്നു മറ്റുള്ള ധാന്യങ്ങളേക്കാൾ വിരേചനശക്തി വിശേഷിച്ചുമുണ്ട്. അതിനാൽ നമ്മുടെ വൈദ്യന്മാരും ഇംഗ്ലീഷ് ഡാക്ടർമാരും അതിനെ വൈദ്യവിഷയമായി ധാരാളം ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു. ഉദരരോഗികൾക്കും മറ്റും

യവപ്പെട്ടിയിട്ടു കഞ്ഞിവെച്ചു കൊടുക്കുക സാധാരണയാണ്. ഷാപ്പുകളിൽ കുപ്പിയിലാക്കി വിൽക്കുവാൻ വരുന്ന 'മാർട്ട് എക്ട്രാക്ട്' എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് മരുന്ന് യവത്തിൽ നിന്നെടുക്കുന്ന സത്താകുന്നു. ആ മരുന്ന് ഭീപനത്തിനും ശോധനക്കും വളരെ നല്ലതാകയാൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്തുള്ള അപ്പാത്തിക്കുറിമാൻ വളരെ രോഗികൾക്കു് അതു കൊടുത്തുവരുന്നുണ്ട്. പാററന്നാ രാജ്യത്തുള്ളവർ യവത്തിന്റെ ഓല ചൂട്ട ഭസ്മംകൊണ്ടു തണുപ്പുള്ള ഒരു മാതിരി സർച്ചുത്താക്കുന്നു. പഞ്ചാബ് രാജ്യത്തു തദ്ദേശീയന്മാർ അതിന്റെ തണ്ടു ചൂട്ട ഭസ്മം അഗ്നിമാന്ദ്യത്തിനും മറ്റും കൊടുത്തുപരാറുണ്ടത്രെ. മലയാള വൈദ്യന്മാരും ഇതിനെ പലവിധത്തിലും പ്രയോഗിക്കാറുണ്ട്. ഭീപനക്ഷയം, ശോധനക്കുറവ്, മൂത്രകുച്ഛം എന്നിങ്ങിനെ യുള്ള രോഗങ്ങൾക്കാണ് അതു് അധികം ഉപയോഗിക്കുക. അഗസ്ത്യൗസായനമുണ്ടാക്കുന്നതിന്നു യവം അത്യാവശ്യമാകുന്നു. പിന്നെയും അനേകംവിധത്തിൽ അതുപയോഗപ്പെടുത്താറുണ്ട്. മലയാളത്തിൽ വൈദ്യന്മാർ കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഈ ലേഖകനോളം യവത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി നിശ്ചയമുണ്ടായിട്ടു വളരെപ്പേർ ഉണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. യവം കുത്തി അരിയാക്കുവാൻ മറ്റൊരു പ്രയാസമാകുന്നു. അരി അടുപ്പത്തിട്ടാൽ അതു വേവുന്നതിന്നു സാധാരണ അരിയ്ക്കു വേണ്ടതിൽ മൂന്നിരട്ടി സമയവും വേണം. എത്രതന്നെ വെള്ളം വെച്ചിട്ടാണെങ്കിലും ചോറു കഞ്ഞികെട്ടാതെ വാങ്ങെടുപ്പാൻ പ്രയാസമാണ് യവം അത്ര പശയുള്ള ഒരു ധാന്യമാകുന്നു. ഇതെല്ലാം റോമന്മാരായാൽ തന്നെയും അതു് ചോറാക്കി ഭക്ഷിക്കത്തക്കവണ്ണം തയ്ചിയുള്ള ഒരു ധാന്യമല്ലതാനും.

യവധാന്യത്തിൽനിന്നു പലവിധത്തിലുമുള്ള മദ്യങ്ങൾ എടുക്കാറുണ്ട്; നീലഗിരിയിൽ ബിയർ എന്നൊരുവക മദ്യമുണ്ടാക്കുന്നതു യവം കൊണ്ടാകുന്നു.

(രസികരഞ്ജിനി)

VIII

പൊന്നാൻ.

(ഒരു അദ്ധ്യായം.)

ഇന്ദ്രനീലപ്രഭാശോഭാം കൊമ്പുകൾ
 ചന്ദ്രമേഘമുവിനമ്മിശ്രമാനനം
 ചെന്താമരപോലെയുള്ള മുഖാഗ്രവും
 ചിന്താവിഷമമാം ദൃഷ്ടിചിലാസവും.
 ഇന്ദ്രനീലനിറമുള്ള ചെവികളും
 ഇന്ദ്രനീലാദിറം പൂണ്ടോരുദരവും
 നല്ലോരിരിപ്പോടെ പൂവൻനിറത്തിനെ
 ചെല്ലുന്നപാർശ്വങ്ങൾ തൻറയുൾകളിലും
 ചൈലാളനേത്രദ്വയിഭംഗികാധിയാം
 വൈഡൂർവ്വവണ്ണംകവൻ കുളമ്പുകൾ.
 വൃത്രഹാതനുടെ ചില്ലിനെപ്പോലവേ
 ചിത്രമായുള്ളൊരു ബാചധിതാനമായ്
 കൂടിക്കളിക്കുന്ന മാനിൻറകൂട്ടത്തി-
 ലോടിക്കളിച്ചുതുടങ്ങി നിശാചരൻ
 ചിത്രമേത്തിനെ കാണുന്നനേരത്തു
 ചിത്തമലിയും സകലജനത്തിനും
 മററുള്ളൊരേണങ്ങളൊക്കെയും കൂട്ടമായ്
 മുററുമരിനെ മണക്കുമടുത്തുപോയ്
 നാററമറിഞ്ഞുടൻതന്നെ ഭയത്തിനാൽ
 കാററുകണക്കെ മണ്ടിടുമുടനടൻ
 കൂടിത്തുടരുന്ന രാമനെക്കണ്ടുട-
 നോടിയൊളിച്ചിതു മാനംഭയത്തിനാൽ
 പിന്നെയുമൊട്ടുടൻ ചെല്ലുന്നനേരത്തു

മന്നവൻകണ്ടിതു മൂന്നിൽകളിക്കുവേ
 ചിത്രമായോടിക്കളിച്ചുണ്ടു കാണചാം;
 വെക്കുംപറന്നുടർ മണ്ടിയുംകാണചാം;
 തത്രകളിക്കുന്ന ഭംഗികൾചൊല്ലുവാൻ
 സപ്പരാജേന്ദ്രൻ തനിക്കുപണിപണി!
 പുത്തയെടുത്തു കളിച്ചു മറികയും
 ചെറുമറിഞ്ഞു കളഞ്ഞു പുനരപി
 ചാത്തു നന്നു കളിക്കുന്നൊരുമം
 മോചത്തിൽമിന്നുന്ന സൂര്യനെപ്പോലവേ
 കണ്ടുമുടനേരയും മരങ്ങളിൽ
 കാണാതെതന്നെ യങ്ങോടിവിചിത്രമായ്
 ഏണമതങ്ങരയിൽ ഭൂതപ്പിണയും
 കാണാത്തതുകൊണ്ടു വിശദമായ്
 കാട്ടംഗുപരനെ നോക്കുമുടനടൻ
 ചാട്ടം ചട്ടപഗതികൊണ്ടുദൂരവേ
 വള്ളികൾകൂട്ടത്തിൽ മെല്ലൊന്നൊളിക്കയും
 തള്ളിത്തകർത്തവൻ മുമ്പിൽകളിക്കയും
 മുളുകൾമീതെയങ്ങോട്ടന്ന നേരത്തു
 കൊള്ളാതെകണ്ടിട്ടൊഴിച്ചു കളുകയും
 പുഴുളിമറിമുഗം മെല്ലേനടക്കവേ
 തുള്ളിക്കളിക്കുന്നതല്ലൊഴോമവൻ
 കൊള്ളാമിതിപ്പോൾ പിടിച്ചാൻ സമയമെ-
 ന്നുള്ളിൽനിന്നു ചുണ്ടു ചൊല്ലുന്നനേരത്തു
 തുള്ളിക്കുളിച്ചുടൻ തന്നെയുചിട്ടന്ന
 കള്ളുമുഗം കാണുന്നാത്തരേ വാഴ്കയും
 പുല്ലുകൾകണ്ടു പരിച്ചുമുദലമാം
 പല്ലവംതന്നെ കൂടിച്ചു ചവയ്ക്കയും
 മെല്ലവേകാതിൽ ഖുത്താൽ ചൊരിക്കയും
 പുല്ലിനെയോരോന്നുപോമ്പോൾ മണക്കയും
 കാടിമുഗങ്ങളോടൊന്നു യുളിക്കയും

പേടികൾക്കുടൻ പിന്നോക്കിനിലും
 കൂടെച്ചരിക്കുമുഗത്തെ മണത്തുടൻ
 ചാടപ്പടലുകൾ തന്നിൽരുകയും
 എത്തിപ്പിടിയതായെന്നു തോന്നിക്കയ്യ-
 മെത്താറെ കണ്ടുടനോടിയൊളിക്കയും
 ഇത്തരംവ്യാജങ്ങൾകൊണ്ടുവരനെ
 സതപരംഭൂതുകൊണ്ടുനടന്നുതേ.

വാല്മീകിരാമായണം

(കേരളവർണ്ണനൂതം)

IX

പണ്ടത്തെ കൊച്ചിരാജ്യം

(II)

നാട്ടുകൂട്ടം.

നാട്ടുകൂട്ടങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരു ലത്തക്കാരന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്ന ഒരു വിവരണത്തെ ഏറ്റുത്തു് താഴെ കാണിക്കുന്നു:—

“രാജാക്കന്മാരുടെ സേപച്ഛപോലെയുള്ള അധികാരത്തിന്നു മറ്റു നാട്ടുകാരുടെ കൂട്ടങ്ങളാകുന്നു. എന്നാൽ വളരെ അപൂർവ്വമായിട്ടേ ആ വക കൂട്ടങ്ങൾ കൂടാറുള്ളൂ. അവ രണ്ടാകയാ യിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നു് രാജാവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം കൂടുന്നതു്; മറേറതു ജനങ്ങൾ സ്വയമേവ കൂടുന്നതു്. അനേകം വർഷങ്ങൾ ചെല്ലുമ്പോൾ മാത്രമേ ഈ വക സഭകൾ കൂടേണ്ടിവരികയുള്ളൂ. രാജകല്പനപ്രകാരം കൂടുന്നവയുടെ നടവടി താഴെ പറയുംപ്രകാരമാകുന്നു:—അദ്ദേഹം നാട്ടാറെ വിളിച്ചുകൂട്ടുന്നതിന്നായി പാരമ്പര്യവഴിക്കവകാശികളായ ചില ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ അയയ്ക്കുന്നു. എല്ലാവരും വന്നുചേർന്നാൽ അവർ

പെളിയിൽ ദരേത്തു വട്ടമിട്ടിരിക്കുന്നു. അതിന്റെശേഷം
 അവർ ഓരോ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുകയും ഒത്താ
 തമിച്ചുള്ള മൗനംകൊണ്ടോ ആത്മവിളികൊണ്ടോ ഓരോ കാര്യങ്ങളെ
 തള്ളിക്കളയുകയോ സ്വീകരിക്കുകയോ ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ പരക്കെയുള്ള സമുദായക്ഷേമത്തിന്നു
 തട്ടാത്തതായ അപ്രധാനവിഷയങ്ങളിൽ നാട്ടിലെ പ്രമാണികളെമാത്രം ആളെ അയച്ചു പരത്തി കാര്യങ്ങൾ തീർച്ചയാക്കുന്നു.
 നാട്ടുകാർ തന്നെ കൂടുന്ന കൂട്ടങ്ങളും ഈ മട്ടിൽതന്നെയാണ് നടത്താറുള്ളത്; പക്ഷെ അതിലേറെ ക്ഷോഭത്തോടു കൂടിയാലാരിക്കും. അതിയായുള്ള പ്രജാപീഡനം നിമിത്തമോ
 അല്ലെങ്കിൽ നാട്ടാചാരങ്ങളെ തെറ്റിനടക്കുക നിമിത്തമോ രാജാപ്പു കുററുക്കാനാണെന്നു വരുന്ന അവസരങ്ങളിലല്ലാതെ
 ഈ മാതിരി കൂട്ടങ്ങൾ ഒരിക്കലും കൂടുക പതിവില്ല. അങ്ങിനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ എല്ലാ വസ്തു ഉടമസ്ഥന്മാരും
 ഹാജരായിക്കൊള്ളണമെന്നാണ് വിശ്വയം. ഈ നിശ്ചയത്തെ ഏവനങ്കിലും
 അനുസരിക്കാതിരുന്നാൽ അവന്റെ തോട്ടങ്ങൾ, ഭവനങ്ങൾ, വസ്തുക്കൾ, കുളങ്ങൾ മുതലായവയെ എല്ലാം
 നാട്ടുകാർ നശിപ്പിച്ചുകളയുന്നതാണ്. പിന്നേയും അവർ വാശി പിടിക്കുന്നതായിരുന്നാൽ അവന്റെ സകല അവകാശങ്ങളേയും
 സഭയിലുള്ള അധികാരങ്ങളേയും വെട്ടിക്കളയോ അല്ലെങ്കിൽ അവനെ നാട്ടുകുടത്തുവാൻ തന്നെ വിധിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതാണ്. ഈ വക സഭകൾ രാജാവിന്റെ
 ഇഷ്ടത്തെ തട്ടിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാകയാൽ അദ്ദേഹം അവരുടെ ആലോചനകളേയും നീക്കുകളേയും വിരോധിക്കുന്നതിന്നു കഴിയുന്ന ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്യാറുണ്ട് എന്നു കാണുന്നതിൽ
 ഞങ്ങൾക്കായുർമില്ല. അവയെ ബലം പ്രയോഗിച്ചു മുന്നോട്ടു നയിക്കുക അദ്ദേഹത്തിന്നധികാരമില്ല. എന്നതെന്നെയല്ല ശ്രമിച്ചാൽതന്നെ സാധിക്കുവാൻ പ്രമാണമാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നറിയാം. അത്ര അനവധി ജനമാണ് ഈ കൂട്ടങ്ങളിലേക്കു
 വന്നുചേരുന്നത്. അതിനാൽ കൂട്ടമിരിക്കുന്നവരെ കല്പം

പൂഴിയും ചളിയും എടുത്തെറിയുന്നതിന്നും മറ്റു പല വിധത്തിലും അവരെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിന്നുംവേണ്ടി അദ്ദേഹം പണ്ടാണിപ്പിള്ളർ * എന്നു പറയുന്ന ഒരുക്കൂട്ടം കുട്ടികളെ അയയ്ക്കുന്നു. കാവക്കാരായ നായന്മാർ ഈ വക അക്രമികളെ തങ്ങളുടെ പരിചകൾകൊണ്ട് അകത്തി നിത്തുവാൻ കഴിയുന്നതും നോക്കുന്നു. എന്നാൽ ഉപദ്രവം നുഹരിപ്പാൻ വയ്യാഞ്ഞിട്ട് അരേങ്കിലും ആ പിള്ളരെ പിടിച്ചടക്കുകയോ മറ്റു വിധത്തിൽ ഉപദ്രവിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു നാട്ടുനടപ്പുപ്രകാരം രാജദ്രോഹകരമായി വിചാരിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. അപ്പോൾ രാജാവിന്ന് കൂട്ടമിരിക്കുന്നവർക്ക് പിഴ കല്പിക്കുന്നതും കൂട്ടം പിരിച്ചുകളയുവാനും അധികാരികൾക്ക്. അവരുടെ നേരെ ബലവും അപ്പോൾ പ്രയോഗിക്കാം. അങ്ങിനെയാലും ചെയ്തിട്ടും അവരെ കീഴടക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാസനയിൽ ഇരിക്കുന്നതല്ല. ഈ വക സന്ദർഭങ്ങളിൽ അയൽനാട്ടുകാരും മിത്രങ്ങളുമായിട്ടുള്ളവർ ഇതുകുറിക്കളുടേയും മല്യസ്ഥനാഭായി നിന്നുകൊണ്ട് മേൽപറഞ്ഞ അവസ്ഥയിൽനിന്നു വരാവുന്ന അപകടങ്ങളെ ഉല്ലാസിക്കുന്നതിന്നും പുല്ലാമ്പരയും യഥാസ്ഥാനം അടക്കിയിരുന്നതിന്നുംവേണ്ടി കഴിയുന്നതും ശ്രമം ചെയ്യുന്നു.

* ഇപ്പോൾ അവരുടെ ജോലി കേരളീകർക്കു നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ഇതുകൊണ്ടുവരുന്നു.

X പുകയില.

കൈസ്രവവചം മൺപ്രകാശവസ്തു കൂടുകൂടി
 ഒന്നാമതായി അമ്മേരിക്കാരായുള്ള ചെന്നപ്പോൾ അവിടെ
 വെച്ച് അവർ പുകയില എന്ന പദാർത്ഥത്തെ ആദ്യമായിട്ടു
 കണ്ടെത്തി. ആ നാട്ടുകാർ അതിനെ പുക വലിക്കുന്നതിനും
 പൊടിയായി മൂക്കിൽ വലിക്കുന്നതിനും മുറുക്കുന്നതിനും ഉപ
 യോഗിച്ചിരുന്നു. ഏകദേശം മുമ്പന്ന മാണ്ടിൽ സർവാർത്ഥർ
 റാലി എന്നാലാണ് ഇംഗ്ലണ്ടുദേശത്തു് അതിന്നു പ്രചാരം വ
 രുത്തിയതു്. റാലി ഒരു ദേശസഞ്ചാരിയായിരുന്നു. അയാൾ ഒ
 രുതവണ അമ്മേരിക്കയിൽപോയി സ്വദേശത്തേക്കു മടങ്ങിവ
 ന്നതിന്റെശേഷം പുകയില ചുട്ടട്ടാക്കി വലിച്ചുതുടങ്ങി. അ
 ന്നുമുതൽ ചുട്ടുവലി അവിടെ ക്രമേണ നടപ്പായി.

ഇന്ത്യാരാജ്യത്തു് പോർട്ടുഗീസുകാർ (പറങ്കികൾ) ആ
 ണ് കൈസ്രവവചം മൺപ്രകാശവസ്തു ഒന്നാമതായി പുകയിലകൊ
 ണ്ടുവന്നതു്. അതിന്നുമുമ്പു പുകയില ഈ രാജ്യത്തുണ്ടായിര
 ുന്നതായിട്ടു യാതൊരു തെളിവും കാണുന്നില്ല. സംസ്കൃതഭാ
 ഷയിലാകട്ടെ തമിഴ് മുതലായ ഭാഷകളിലാകട്ടെ അതിന്നു പ്ര
 ത്യേകമായിട്ടു് ഒരു പദം കാണുന്നില്ല എന്നതുതന്നെ അതു ഈ
 രാജ്യത്തു മുന്പുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നതിലേക്കു് ഒരു പ്രധാന
 തെളിവാകുന്നു. പുക വലിക്കുന്നതിനായിട്ടാണ് അതു് ആദ്യം
 ഇവിടെ കാണപ്പെട്ടതു്. അതിനാൽ ആ ഉപയോഗത്തെ
 അനുസരിച്ചു് 'പുകയില' എന്ന ഒരു പേർ തല്ക്കാലം സൃഷ്ടി
 ച്ചുവെന്നു് വിചാരിപ്പാനെ വഴിമുളു.

യൂറോപ്പുരാജ്യത്തും ഇന്ത്യാരാജ്യത്തും മറ്റും പുകയില ന
 ടപ്പാറപ്പോൾ അതു് ഒരു സിദ്ധൗഷധമായിട്ടാണ് ഗണിക്ക

പ്പെട്ടിരുന്നത്. പിന്നീട് അതു ഒരു ലഹരിപദാത്മമാണെന്നും ഔഷധമായി ഉപയോഗിപ്പാൻ നല്ലതല്ലെന്നും മനസ്സിലായപ്പോൾ സ്വസ്വപ്രജകളുടെ ഇടയിലുണ്ടായ അതിന്റെ പ്രചാരത്തെ അതാതുരാജ്യത്തുള്ള രാജാക്കന്മാർ പല പ്രകാരത്തിൽ തടഞ്ഞുനോക്കിയെങ്കിലും അതും അതിനെ ഉപേക്ഷിച്ചില്ല എന്നതന്നെയല്ല സകല ജനങ്ങളും അതിനെ ഒരു വിധത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു വിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുകതന്നെ ചെയ്തുവെന്നുള്ളത് എപ്പോഴും അറിയാവുന്ന സംഗതിയാണല്ലോ.

ഇന്ത്യാരാജ്യത്ത് എല്ലാദിക്കിടുകൂടി ഏകദേശം ഇരുപതുലക്ഷത്തോളം ഏക സ്ഥലത്തു പുകയിലക്കൂഷിചെയ്യുന്നുണ്ടത്രേ; ഒരു ഏക്കർ ഭൂമിയിൽ ൫൦൦ റാത്തൽ പുകയില ഉണ്ടാകും.

ഇന്ത്യയിൽ മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തു ഗോദാവരി, കൃഷ്ണ, കോയമ്പത്തൂർ, മധുര എന്നീ ജില്ലകളിലും, ബങ്കാൾ സംസ്ഥാനത്തു റങ് പൂർ, ടിർഹൂട്ട് (ത്രിഹോതം) എന്നീ ജില്ലകളിലും ബോംബെ സംസ്ഥാനത്തു കെയിറ എന്നിരിക്കിലും പുകയില ധാരാളമായി കൃഷി ചെയ്യപ്പെടുന്നു. പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട തൃശ്ശിനാപ്പള്ളിപ്പുഴയിനുള്ള പുകയില കോയമ്പത്തൂർനിന്നും മധുരയിൽനിന്നും അഞ്ച് വരുന്നത്.

ശിതോഷ്ണങ്ങളുടെ അപസ്ഥ, മണ്ണിന്റെ സ്വഭാവം എന്നിവയെ അനുസരിച്ചാണ് പുകയിലക്കൂഷി സ്ഥലമായി ഭവിക്കുന്നത്. ഉഷ്ണം അധികമായും വായുവിൽ ജലാംശം ധാരാളമായും ഉള്ള പ്രദേശത്ത് പുകയില നല്ലവണ്ണം പിടിക്കുന്നു. മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്ത് ഇപ്പോൾ മലയാളജില്ലയിൽ ഒഴിച്ചു മറ്റൊരാജ്യങ്ങളിലും പുകയിലക്കൂഷി തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. നദികളിൽകൂടി വാന മട്ട് ധാരാളം വീഴുന്ന ഭൂമിയിലും മണൽവേണ്മുള്ള മണ്ണിലും അതു കൃഷി ചെയ്തുവരുന്നു. വെളിം പറമ്പുപോലെ ഉണങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഭൂമിയിൽ നന്നല്ല കൃഷി

ചെയ്തുകൊണ്ടു പുക്കയിലുള്ള വീഴും കൂടിയിരിക്കും. പക്ഷെ
 അതു മുട്ടിന്റെ ഉപയോഗത്തിന് അത്ര നല്ലതല്ല. വെ
 ള്ളം കെട്ടിനില്ക്കുന്ന ഭൂമിയിൽ പുക്കയിലു നന്നായി പിടിക്കു
 കയില്ല. പുക്കയിലുള്ള തയ്യാരിയിരിക്കുന്ന പ്രാണതു പെള്ളം
 മുക്കി നന്നയ്ക്കണം. സാധാരണ ഏരിയയിലുള്ള തിരിച്ചു കൊണ്ടു
 വന്നു നന്നയ്ക്കുന്ന പുക്കയിലുള്ള ഗുണം മറിയാകുന്നതല്ല. അ
 ട്തിന്റെയും, കന്നുകാലികളുടെ ചാണകം, ചാരം അടിച്ചുവാ
 രിയ ചവറ് ഇവയൊക്കെ അതിനുള്ള വളങ്ങൾ. കൃഷി അ
 രംഭിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി കൃഷിചെയ്യേണ്ട സ്ഥലത്തു പ
 ലിക്കിലുമായി കന്നുകാലികളെ കെട്ടിനിർത്തുന്നതു ന
 ന്നായിരിക്കും. കൃഷിക്കുള്ള കാലം ഓരോദേശത്തു വർദ്ധിച്ചു പ
 സ്ഥകളെ അശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. പുക്കയിലുപയോഗിച്ച് അത്രാ
 നെ തടത്തിൽ പാച്ചുകൊണ്ടു സാധാരണയായി എല്ലാദി
 ക്കിലും വെള്ളം കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് വിത്തു പാച്ചുന്നത്. വിതച്ചി
 ട്റ് എട്ടാണ്ടിപ്രസം എല്ലാം മുളയ്ക്കുന്നു. പിന്നെ ഒന്നോരോ
 കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് അതു വലിച്ചുനടുന്നത്. അപ്പോഴേക്കും ചെടി
 ക്ക് ഏകദേശം നൂറുണ്ടു പൊക്കം വെച്ചു നൽകാം. ഏക
 ദേശം ഒരടിമുതൽ മൂന്നടിവരെ അകലെയായിട്ട് ചെടികൾ
 പരിച്ചുനടുന്നു. ചെടികൾ കണ്ണികോടി അതിന്മേൽ നടന്നു
 തായിട്ടും അല്ലെങ്കിൽ കന്നുകാലികളിൽ നിന്നു കഴിച്ചിട്ടുനൽകാ
 യിട്ടും ഉണ്ടു്. ചിലയിടങ്ങളിൽ വിത്തുപവിളിയിരിക്കുന്ന തടങ്ങളേ
 യും മുളച്ചു തയ്യാറായിട്ടുള്ളവയെത്തന്നെയും സൂര്യശക്തി തട്ടാ
 തിരിപ്പാൻവേണ്ടി പാച്ചുകൊണ്ടു മുട്ടുന്നു. പുക്കയിലുള്ളതെല്ലാം
 മഞ്ഞുകൊള്ളുന്നതു നല്ലതാകുന്നു. പക്ഷെ മഞ്ഞുവെള്ളം അ
 തിന്മേൽ ഇറങ്ങു വെച്ചുവാൻ പാടില്ല; പുറത്തുനിന്നു അതി
 നെ വലിയുന്നതായാൽ പുക്കയിലു കയ്ക്കുന്നതാണ്. അതിനാൽ
 കൃഷിക്കാർ സാധാരണയായി ഒരു കോച്ചുകൊണ്ടു മഞ്ഞുവെ
 ള്ളം തട്ടിക്കളഞ്ഞു പകരം വേറെ വെള്ളം ചേർക്കുന്നു. ചെടി
 വലുതായിവരുമ്പോൾ അതിൽ പത്തോ പത്തുണ്ടോ ഇവക
 ഉൾപ്പെട്ട മറ്റൊരുതലാം നുള്ളിക്കളയുന്നു. പൂക്കുമ്പോൾ പൂവും

നുള്ളിക്കളയുന്നു. വിത്തിന്റെ അവശ്യത്തിന്നു ചില പൂക്കൾ മാത്രം നിൽക്കും. ബാക്കി നിൽക്കിട്ടുള്ള ഇലകൾക്കു കത്തത്തുവെക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടിയാണു് പൂവും ശേഷം ഇലകളും നുള്ളിക്കളയുന്നതു്. ചെടി പഠിച്ചുവെച്ചിട്ടു രണ്ടുമാസത്തിന്നകത്തു് ഇലകൾ പഴുത്തുതുടങ്ങും. (ഓരോ ചെടിയിന്നുമുള്ള) ഒന്നോ രണ്ടോ ഇലകൾ നിറംപകർന്നുണ്ടാൽ പുകയില അസകലം വെട്ടി ശേഖരിക്കാം. ചിലദിക്കിൽ തണ്ടോടെ വെട്ടിയെടുക്കും. ശബ്ദം, വിശാഖപട്ടണം, തഞ്ചാവൂർ മുതലായ ദിക്കുകളിൽ ഏകദേശം ധനുമാസം കാലത്തു കുറെഇലകൾ പഠിച്ചെടുക്കുകയും പിന്നെ, മേടമാസത്തിൽ ബാക്കിയുള്ളതെല്ലാം തണ്ടോടുകൂടി വെട്ടിയെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വെട്ടി ശേഖരിച്ചതിന്റെശേഷം അവയെ ഉണക്കി വീഴ്ത്തുപിടിപ്പിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിന്നു് ഓരോദേശത്തു കുറേക്കൂറു വ്യത്യാസമുണ്ടു്. നെല്ലുതജിപ്പയിൽ വെട്ടിശേഖരിച്ച ഇലകളെല്ലാം ഉണങ്ങുന്നതിന്നായി രണ്ടുദിവസം വെയിലത്തു കെട്ടിത്തൂക്കുന്നു. പിന്നെ അവയെ അട്ടിയട്ടിയായി കൂട്ടുന്നു. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു മറിച്ചിടുകയും ചെയ്യുന്നു ഇങ്ങിനെ ഇരുപതുദിവസം ഇപ്രകാരംചെയ്യണം. പിന്നെ അവയെ കെട്ടുകളാക്കി കെട്ടി പൊള്ളത്തിൽ മുക്കിയെടുക്കുന്നു; ഒട്ടക്കം കുറെ ചക്കരവെള്ളവും തളിക്കുന്നു.

സേലം മുതലായ ജില്ലകളിൽ ചെടി:യാടുകൂടി വെട്ടിയെടുത്തതിന്റെ ശേഷം എല്ലാം വായലിൽതന്നെ വെയിലും മഞ്ഞും കൊള്ളുന്നതിന്നുവേണ്ടി കുന്നാക്കി കൂട്ടുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഒരാഴ്ചകഴിഞ്ഞാൽ പുല്ലും വയ്ക്കോലിൽ പൊതിഞ്ഞു് ഒരാഴ്ചകാലം മണ്ണിൽ കുഴിച്ചിടുന്നു. അതിന്റെശേഷം തണ്ടിന്നേൽന്നിന്നു് ഇലകളെല്ലാം ചേർപെടുത്തി വയ്ക്കോലിൽ അട്ടിയാക്കി വെച്ചു് മീതെ ഭാരംവെയ്ക്കുന്നു. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു ഭാരം ഇറക്കിവെച്ചു് ഇലകൾ മറിച്ചിട്ടു് പിന്നേയും ഭാരം കേറുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഒരു രമാസംകഴിഞ്ഞാൽ പുകയില വല്ലാനയക്കാൻ തയ്യാറായി.

മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തു ഗോദാവരി, കൃഷ്ണ എന്നീ ജില്ലകളിലാണ് പുകയിലക്കൃഷി അധികം മുഖ്യം. ഗോദാവരിയിൽ 'ലക്ഷപ്പുകയില' എന്നൊരുതരം കൃഷി ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അതു യൂറോപ്യന്മാരുടെ ആവശ്യത്തിനു ചുരുട്ടുണ്ടാക്കുവാനുപയോഗിക്കുന്നു. ശക്തി കുറയുന്നതിനും വാസന നൽകുതാക്കുന്നതിന്നുംവേണ്ടി ഈ പുകയില ഉളനീരിൻവെള്ളത്തിൽ കഴുകുമത്രെ.

നീലഗിരിയും പുകയിലക്കൃഷിക്ക് നല്ല പ്രദേശമാണ്. പക്ഷെ അവിടെ ഉരുളൻകിഴങ്ങ്കൃഷി പ്രബലമായി വരികയാൽ കൃഷിക്കാർ അതിൽ അത്രാണെ മനസ്സുവെക്കുന്നില്ല. മലയാളജില്ലയിൽ പുകയിലക്കൃഷി ഇല്ലെങ്കിലും അതുകൊണ്ടുള്ള ഉപയോഗം അതിധാരാളമാകുന്നു.

ഇന്ത്യയിൽ ഉത്തരഭാഗങ്ങളിൽ പുകയില പലവിധത്തിലും ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുള്ളതുപോലെ പുകയില അങ്ങിനെതന്നെ മുറുക്കുക എന്ന സമ്പ്രദായമുണ്ടെങ്കിലും പല സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളെച്ചേർത്ത് അരച്ചുതട്ടിയോ ലേഘമായിട്ടോ മറ്റോ ഉപയോഗിക്കുന്നതായിട്ടാണ് അവിടങ്ങളിൽ അധികം കാണുന്നത്.

ഇന്ത്യയിൽ, പ്രത്യേകിച്ചു മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തു്, ഉണ്ടാക്കുന്ന ചുരുട്ടു ലോകപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. തൃശ്ശിനാപ്പള്ളിയാണ് കേളികേട്ട സ്വലം അവിടെ ഇപ്പോൾ ചുരുട്ടുണ്ടാക്കുന്നതിനു് ഒരുതോളം സ്ഥലങ്ങൾ പ്രധാനമായിട്ടുണ്ട്. മധുര ജില്ലയിൽ ദിണ്ടിക്കൽ എന്ന സ്ഥലത്തും ചുരുട്ടു ധാരാളം ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. ഉത്രയും പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ചുരുട്ടുകൾ എല്ലാം കൈവേലയാകുന്നു ഒരു ചുരുട്ടുണ്ടാക്കുന്നവനു് ഒരു കത്തിയും ഒരു പലകയും മിനുസമുള്ള ഒരു കല്ല്യംമാത്രമേ ഉപകരണങ്ങളായിട്ടാവശ്യമുള്ളൂ. നല്ല ഒരു പണിക്കാരൻ, സാധാരണയായി പേറൊരുവനുമുണ്ടെങ്കിൽ, ഒരു ദിവസം ൧൦൦൦ ചുരുട്ടു

ണ്ടാക്കുന്നതാണ്. ഒന്നാന്തരത്തിൽ ആയിരം ചുരുട്ടണ്ടാക്കുന്നതിന് അപന്ന മൂന്നരരൂപയോളം കൂലിയും കിട്ടും.

ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ ഇടയിൽ നടപ്പായിവരുന്ന സിഗററ്റ് എന്ന പദാർത്ഥം മുഖ്യ ഒരു പ്രത്യേകതരം (ടർക്കിഷ് എന്നും വജ്ജിനിയർ എന്നും രണ്ടുതരം) പുകയിലകൊണ്ടാണ് ഞാക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഇപ്പോൾ എല്ലാത്തരം പുകയിലയും അതിനായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു. ശീമയിലും മറ്റും ഇതു യന്ത്രത്തിലാണ് ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്നത്. ഒരു മിനിറ്റിൽ ൨൩൦ സിഗററ്റ് വിതരണ യന്ത്രത്തിലുണ്ടാക്കാമത്രേ.

കുഷ്ണാജിപ്ലയിൽ മസ്ലിപട്ടണം എന്ന പട്ടണത്തിൽ പുകയിലപ്പൊടി ധാരാളമായി ഉണ്ടാക്കുന്നു. അറബിരാജ്യം പഷ്താരാജ്യം മുതലായ ദിക്കുകളിലേക്കു കച്ചവടത്തിനായി മസ്ലിപട്ടണത്തിൽനിന്നു പൊടി കയറ്റി അയയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ഈ രാജ്യത്ത് അധികം പ്രചാരം തൃശ്ശിനാപ്പള്ളിയിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന പൊടിക്കാക്കുന്നു. ഇയിടെ മദ്രാസ് (പട്ടണം) പൊടിയും ധാരാളമായി വന്നുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. എല്ലാപട്ടണങ്ങളിലും ഇപ്പോൾ പുകയിലപ്പൊടിയുണ്ടാക്കുവാനാരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മസ്ലിപട്ടണം, തൃശ്ശിനാപ്പള്ളി, മദ്രാസ്, പഞ്ചാബ് എന്നിടുകളിലെ പൊടിക്കാരന്മാർ അധികം പ്രസിദ്ധി. ഇന്ത്യരാജ്യത്തു പുകയിലക്കച്ചവടം പ്രബലമായിട്ട് ഏകദേശം രാസം പത്തരം ആയിട്ടുള്ളു. അരിന്നമുസ് അവിടവിടെ കൃഷി ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നുവെന്നല്ലാതെ പ്രബലമായ കച്ചവടം നടത്തത്തക്കവണ്ണം സമൃദ്ധിയായിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഇന്ത്യയിൽനിന്ന് അന്ധാരാജ്യങ്ങളിലേക്ക് ഏകദേശം നാലുലക്ഷം റാത്തൽപുകയില (ഉദ്ദേശം നാലുലക്ഷം രൂപ വിലയ്ക്ക്) ചുരുട്ടായി അയക്കുന്നുണ്ട്. മറോറോവിധത്തിൽ രണ്ടുലക്ഷം റാത്തലോളവും അയക്കുന്നു; അതും ഉദ്ദേശം ഇരുപത്തയ്യായിരം രൂപ വിലയ്ക്കുണ്ടാകും. പിന്നെ ചെറു

പുകയിലതന്നെ ഏഴുലക്ഷം റാത്തലോളം കയറി അയക്കുന്നുണ്ട്. അതിന്ന് ഏകദേശം ഏഴുലക്ഷം ഉറപ്പികയോളം വില കണക്കാക്കാം.

XI

പണ്ടത്തെകൊച്ചിരാജ്യം.

4. പടക്കൂട്ടവും ആയുധാഭ്യാസവും.

നായന്മാരായിരുന്നു പരമ്പരയായിട്ട് ഈ രാജ്യത്തെ രക്ഷാപുരുഷന്മാർ. ആയുധങ്ങളെ കൊണ്ടുനടക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരവും വാസ്തവത്തിൽ അവർക്കു മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ബ്രാഹ്മണർ, ക്ഷത്രിയർ, അന്ധലവാസികൾ ഇവരിൽ ആർക്കെങ്കിലും ശസ്ത്രവൃത്തിയെ സ്വീകരിക്കണമെന്നു തോന്നിയാൽ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിന്നു വാരോധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും അങ്ങിനെയുള്ളവർ വളരെ കുറച്ചുമാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂതാനും. അതാതുദേശത്തെ ചെറുപ്പക്കാരായ നായന്മാരുടെ ആയുധാഭ്യാസത്തിനായി പരമ്പരയായിട്ടുള്ള ആ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ കീഴിൽ ദേശംതോറും കളരികളുണ്ടായിരുന്നു. “ഏഴാം വയസ്സിൽ ആയുധാഭ്യാസത്തിനായിക്കൊണ്ടു കുട്ടികളെ കളരിക്കയയ്ക്കുന്നു. അവരെ കൈമിട്ടക്കും മെയ്യിട്ടക്കുമുള്ളവരാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനുപേണ്ടി നല്ലവണ്ണം ഉഴിച്ചിൽ ശീലമുള്ളവർ അവരുടെ ദേഹമെല്ലാം മെഴുക്കിട്ടഴിയുകയും, അവരെ കച്ചകെട്ടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ഉഴിച്ചിൽകൊണ്ട് അവരുടെ ദേഹത്തിൽ ചുല്ലില്ല എന്നു തോന്നത്തക്കവണ്ണം അവർ അതിനെ തിരിക്കുകയും, വളയ്ക്കുകയും, പരിക്കുകയും, കാണികൾക്ക് ആശ്ചര്യം തോന്നത്തക്കവിധത്തിൽ മുമ്പാക്കം തള്ളിപ്പിടിക്കുകയും, പിന്നാക്കം ഞെളിക്കുകയും, ക

നിക്കുകയും, നിപത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. മെയ്യിന് അത്ര സ്വാധീനവും ലാഭവവും ഉണ്ടായിത്തീരുന്നു. ആയുധങ്ങളിലാണ് അവർക്ക് പാഴ്വരം പ്രിയം" എന്ന് അനുഭവസ്ഥനായ ഒരു യൂറോപ്യൻ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. നൈപുണ്യം നമ്പാദിപ്പാൻ അവർ ഉദ്ദേശിച്ചുവന്നിരുന്ന ആയുധങ്ങൾ വാളും പരിചയും, വില്ലും അമ്പും, കുന്തവും ആയിരുന്നു. ഇടക്കയ്യന്മാരായ ചെറുപ്പക്കാരെ വില്ലും അമ്പും മാത്രമേ അഭ്യസിപ്പിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ഈ അഭ്യാസം അവർ കുറെ സംവത്സരകാലം ചെയ്തിരുന്നു. പിന്നെ, അതിലുള്ള അവരുടെ സാമർത്ഥ്യവും നൈപുണ്യവും കണ്ട്, ആശാന്നാർ തൃപ്തിയായതിന്നു ശേഷമേ അവർ കളരി വിട്ടിരുന്നുള്ളൂ. അതിന്റെ ശേഷവും പരിചയും വിടാതിരിക്കുന്നതിന്നു പണ്ടി കാലത്തോളം ഒരു മാസമോ ഒരു പക്ഷമോ കളരിയിൽ ചേർന്നുവെക്കുക പതിവായിരുന്നു. കളരി വിട്ടാലുടനെ ചെറുപ്പക്കാർ ഓരോരുത്തരും രാജാവിന്റെയോ നാട്ടുവാഴിയുടേയോ മുമ്പിൽ ചെന്നു പതിവുള്ള കാഴ്ച ചെയ്തുകൊണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽനിന്നു വാൾ വാങ്ങുകയും ചെയ്യും. അതുമുതൽ അവർ ഓരോരുത്തരും രക്ഷാപുരുഷന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിലായി. തങ്ങളുടെ യജമാനൻ വിളിക്കുന്ന സമയങ്ങളിലെല്ലാം പൊതുവാനും ചാകുവാനും തയ്യാറാകുകയും വേണം. അതിൽപിന്നെ എവിടെക്കൊന്നും വാളുപിടിപ്പിച്ചല്ലാതെ അവർ വീട്ടിൽനിന്നു പുറത്തിറങ്ങുക പതിവില്ല. പരമ്പരയായിട്ടുള്ള ആശാന്നാർ പണിക്കർ, കുറുപ്പ് അല്ലെങ്കിൽ കുറുപ്പാൾ* എന്ന സ്ഥാനത്തെ വഹിച്ചിരുന്നു. ശിഷ്യന്മാർ അവരെ ഇരിക്കുന്ന കാലത്തെല്ലാം ഭക്തിബഹുമാനങ്ങളോടുകൂടി പൂജിച്ചും വന്നിരുന്നു. ആശാന്നാർ ശിഷ്യന്മാരുടെ പാദപരിചയം വേറെ വല്ല ദിക്കിലോ എവി

* രാജകുടുംബത്തിലെ കളരിആശാന്നാർ തൃശ്ശിവപേരൂർക്കരകയ്ക്കുള്ള പേരാറുപുറം എന്ന കരില്ലത്തെ നമ്പൂരിമാരായിരുന്നു. അവർ പണിക്കർ എന്ന സ്ഥാനത്തേയും വഹിച്ചിരുന്നു.

ടൈങ്കിലും വെച്ചു' എപ്പോഴെങ്കിലും കണ്ടു മുട്ടുന്നതായാൽ ശിഷ്യൻ ഉടനെ തന്റെ പരിചയെ താഴ്ത്തി കാലിന്മേൽ ചാരി വാൾ കക്ഷത്തിലും വെച്ചു' നാട്ടുസമ്പ്രദായപ്രകാരം ആശാനെ കൈകൂപ്പി വന്ദിക്കുക പതിവായിരുന്നു*.

5. ആയുധവും ഉടുപ്പും.

മുമ്പറഞ്ഞപോലെ നായന്മാരുടെ ആയുധങ്ങൾ കന്തവും, വാളും പരിചയും, വില്ലും അമ്പും ആയിരുന്നു. വാളൊഴിച്ചു മറ്റുള്ളവയെല്ലാം അരക്കിട്ട ഭാഗിയാക്കുക പതിവുണ്ടായിരുന്നു. പെയിലത്തു് പുല്ലാം കണ്ണാടിപോലെ മിന്നിക്കൊണ്ടിരിക്കും. പരിച തോലുകൊണ്ടാണുണ്ടാക്കിയിരുന്നതു്. അതു് പിശുളത്തുനിയും ചിററും ഇട്ടു മുറുക്കിട്ടുമുണ്ടായിരിക്കും. പിടി മരംകൊണ്ടാണുതാനും. വാള്ള് ഇരിമ്പുകൊണ്ടാണ് ഉണ്ടാക്കാറു്; ഉരുക്കുകൊണ്ടല്ല. ചിലതു വളഞ്ഞും ചിലതു ചൊവ്വിനും തല വട്ടച്ചും ഇങ്ങിനെ പല ഭാഷയിലാണ് ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നതു്. പുല്ലാം സാധാരണയായി നീളം കുറവായുമിരിക്കും. പിടിയുതൽ മൂന്നിലൊന്നു നീളം വേറെ രണ്ടു് ഇരിമ്പുപാളികൊണ്ടു ബലപ്പെടുത്തുന്നു. പിടിയുടെ മേലെയായി തള്ളിനില്ക്കുന്ന വിശേഷ കൊത്തുപണികളോടു കൂടിയ രണ്ടു ഇരുമ്പുകഷണങ്ങളല്ലാതെ അതിന്നു വേറെ രക്ഷയാതൊന്നുമില്ല. അവയിൽ കോത്തിട്ടന്ന ചെമ്പുകൊണ്ടോ പിശുളകൊണ്ടോ ഉള്ള വട്ടക്കണ്ണികൾ പ്രയോഗസമയങ്ങളിൽ ക'ലുങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഈരക്ഷകൾ വിരലുകളെ മാ

* വലിയ തറവാട്ടുകാരായ നാട്ടുകൂടിസ്ത്രാനികൾക്കും ആയുധം ധരിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരമുണ്ടായിരുന്നു. അവർ നായന്മാരെ അറിയിച്ചുനിന്നു പൊതുക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. അവർക്കും പാരമ്പര്യവഴിയുള്ള സ്വന്തം കളരിപ്പണിക്കന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ നായന്മാരും കൂടിസ്ത്രാനികളും തമ്മിൽ ഈ കാര്യത്തിൽ അകലിച്ചതായാണു കാണിച്ചിരുന്നില്ല. നായർപണിക്കന്മാർക്കു കൂടിസ്ത്രാനിശിഷ്യരും, മറിച്ചും ഉണ്ടായിരുന്നു.

തും കഴിച്ചു മുട്ടുന്നതേയുള്ളൂ. പാക്കികളുടെ വരവുവരെ കിമതന്നു പ്രയോഗിക്കുന്ന തോക്കു മുതലായ ആയുധങ്ങളുടെ സ്വരൂപജ്ഞാനമേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ അവയെ കൊണ്ടുവന്നിട്ടും നാട്ടായുധങ്ങൾക്കുതന്നെയായിരുന്നു അധികം പ്രചാരം. വില്ലനാക്കും കുന്തക്കാക്കും സാധാരണ മുണ്ടല്ലാതെ വേറെ വസ്ത്രങ്ങളൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ മുണ്ടു മുട്ടുവരെ മാത്രമേ ഇറക്കിച്ചുററിയിരുന്നുള്ളൂ. വെള്ളത്തോ വേറെ നിറത്തിലോ ഉള്ള ഒരു തുണ്ടു മുണ്ടിന്റെമീതെ ഇടക്കച്ചയായി അരയിൽ മുറുകെ കെട്ടുകയും ചെയ്യും; എന്നാൽ പടമുഖമായി നിന്നിരുന്ന വാൾക്കാർ വില്ലിസ്സുകൊണ്ടോ പട്ടുകൊണ്ടോ ഉള്ള പഞ്ഞിപ്പാളിവെച്ചു കുത്തിയ പടച്ചട്ടയുമാിട്ടിരുന്നു. അതു കൈമുട്ടുവരെയും തുടവരെയും മാത്രമേ ഇറങ്ങിയിരുന്നുള്ളൂ. കഴുത്തും ഓട്ടുമുഴുവൻ മുഖവും മുടത്തക്കവിധത്തിൽ അതേമാതിരിതന്നെ പഞ്ഞിപ്പാളിവെച്ചുകുത്തിയതൊപ്പിയുമാിട്ടിരുന്നു; എല്ലാവരും മുഖക്കുഴരം ചെയ്യുക പതിവായിരുന്നു; പക്ഷെ തലമുടി മുഴുവൻ നീട്ടുകയും, അതു നിറുകയിലോ പിന്നിലോ ആയി കെട്ടിവെക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

6. യുദ്ധസമ്പ്രദായം.

മലയാളികളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം യുദ്ധമെന്നതു പല ചട്ടങ്ങളേയും നടവടികളേയും അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടു നടത്തിവന്നിരുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തിയായിരുന്നു. ആ വക ചട്ടങ്ങളേയും നടവടികളേയും ഒന്നെങ്കിലും ലഘൂകരിക്കു എന്നതു കലയെക്കൊണ്ടും അധികം നീചമായ അവമാനത്തിനിടയായിത്തീർന്നിരുന്നു. പകൽ നമയത്തു വെളിവായിട്ടുള്ള പോക്കുളത്തിലാണ് പട പൊരുതിയിരുന്നതു്. അതിന്നായിട്ടൊരുങ്ങിയിരുന്നവർക്കു മാത്രമേ അതു ബാധകമായിരുന്നുള്ളൂ. രാത്രി സമയത്തോ, അല്ലെങ്കിൽ ഉളിച്ചുമാറിക്കൊണ്ടോ ഉള്ള പടക്കയററങ്ങൾ ഒന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ശത്രുവിന്റെ നാട്ടിലുള്ള

ഫചവൃക്ഷങ്ങളെ വെട്ടിമുറിക്കുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ വേറെവിധത്തിലുള്ള നാശങ്ങൾ വരുത്തുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. അടുത്തതന്നെ ചേലാമയ പട പൊതതിക്കൊണ്ടിരുന്ന സമയത്തു യാതൊരുപദ്രവവുമേൽക്കാതെ തന്നെ ചേലക്കാർ പാടത്തു പണിനടത്താമായിരുന്നു. ഇതുകക്ഷികളുടെയും പടക്കുടിപുകൾ വളരെ അകലെയായിട്ടല്ല കെട്ടുക പതിച്ചു. രാത്രിയിൽ ഇതുകൂട്ടക്കാരും ശങ്കകൂടാതെതന്നെ കിടന്നുറങ്ങുകയും ചെയ്തു. പുലർച്ചയ്ക്കു രണ്ടുവകക്കാരുടേയും അടുക്കാർ കുളത്തിലോ പുഴയിലോ ഒന്നിച്ചുകൂടിച്ച് ഇറാൻമാരി ഉണക്കഴിച്ചതിന്റെ ശേഷം പോക്കളത്തിൽ ചെന്നുചേരുകയും, ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഗത്തുള്ളവർ പടക്കൊട്ടുകൊട്ടി പടവിളി കൂട്ടുന്നതുവരെ എല്ലാവരും ഒന്നിച്ചിരുന്നു മുറുക്കി ഓരോ വസ്ത്രമാനങ്ങളും നേരമ്പോക്കുകളും പായകയും ചെയ്തിരുന്നു. വിളികേട്ട ഉടനെ ഇതുകൂട്ടരും അവരവരുടെ ഭാഗത്തേക്കു പിൻവാങ്ങുകയും അണിനിരക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ മറെറാ കക്ഷിയും കൂടി പടക്കൊട്ടുകൊട്ടിയതിന്റെ ശേഷമേ പോരു തുടങ്ങുകയുള്ളൂ. അടുത്തു് അണിയായി നിന്നുകൊണ്ടാണ് പട പൊതുന്നതു്. പടമുഖത്തുള്ള വാൾക്കാർ സാധധാനത്തിൽ മുറോട്ടുകയറി താണുനന്നു പരിചതത്തിൽ കൂട്ടിമുട്ടിക്കുകയും അവയെ നിലം തൊടിയിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവരുടെ പിന്നിലായി വില്ലന്മാരും, പിന്നെ, വിട്ടിമരം കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ കനമുള്ള ഏറുവടികൾ അല്ലെങ്കിൽ വക്കിന്നു മൂച്ചയുള്ള ഇരിമ്പുചക്രങ്ങൾ എന്നിവക കൈവിട്ട സൂത്രങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കുന്നവരും നിൽക്കുന്നു. എല്ലാറ്റിലും പിന്നിലായി കുന്തവും ശൂലവും ധരിച്ചുകൊണ്ടു കുന്നത്താകും നിൽക്കുന്നു. എല്ലാം കാലാൾപ്പടതന്നെ. കുതിരപ്പട നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഓരോ കൂട്ടരും മറ്റുകൂട്ടരുടെ അണിക്കു മുമ്പാണോക്കിക്കൊണ്ടു വളരെ പതുക്കെയാണു മുമ്പാക്കം കയറുക. ചിലപ്പോൾ മാറിമാറിക്കൊണ്ടുള്ള കയററവും പിൻവാങ്ങുമായി ഭീചസം കഴിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും ഒരുകൂട്ടര

ടെ അന്നിപ്പെട്ട് ഒരിക്കൽ പൊളിഞ്ഞാൽപിന്നെ കൂട്ടപ്പടയാ
 യി എന്നാൽപിന്നെ അനവധി കൊല്ലംകൊലയും കഴിഞ്ഞ
 തിന്റെശേഷമേ അതു നില്ക്കുന്നുള്ളൂ. ചോരപ്രളയമായിത്തീര
 ന്ന ഈ പോരിനിടയ്ക്കു അസ്സമചരമായാൽ പോരാട്ടം നി
 ൂന്നുനതിന്നായി പെരുമ്പായടിക്കുന്നു. ഉടനെ പടയാളി
 കളെല്ലാവരും ആയുധം താഴ്ത്തിയുദ്ധവും നിൽക്കുന്നു. പി
 ന്നെ ഇരകൂട്ടരും ലോരംപോലും വൈരം ഭാവിക്കാതെ ഒ
 ന്നിച്ചുകൂടി പെടിപറയുകയും അന്നത്തെ സംഭവങ്ങളെപ്പറ്റി
 തമ്മിലിനങ്ങി പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നിരുന്നു. യുദ്ധ
 ത്തിൽ ജനം നേടിയത് ആരുംതന്നെ തോറ്റ രാജാവിന്റെ
 രാജ്യം കൈകേറുക പതിവില്ല. വിജയിയായവൻ മറ്റൊരു
 തന്റെ കീഴിലാക്കിത്തീർക്കുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ അധികാരഭ്രഷ്ട
 നാക്കീട്ട് ആ സ്ഥാനത്തേക്ക് ആ കുടുംബത്തിലെതന്നെ മ
 റൊരുവനെ വാഴിക്കുകയോ ആണ് ചെയ്യുന്നതു്. എ
 ങ്ങിനെയായാലും അതു വേറെ ഒരു രാജ്യമായിത്തന്നെ ഇരിക്ക
 ന്നതിന്നു വഴിയും ഒരിക്കലും ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തിരുന്നില്ല. ഇതു
 യുധികൾ പിട്ടെപ്പടുത്തിവെച്ച ഒരു സമ്പ്രദായം ഉണ്ടാവുന്നതി
 ന്നു് ഒരു കാരണം ബ്രാഹ്മണരുടെ ലോകാനുഗ്രഹകമായ ശ
 ക്തിയായിരിക്കണമെന്നു തോന്നുന്നു. തങ്ങളുടെ ഉപദേശത്തെ
 അനുസരിച്ചു നടന്നിരുന്ന അനായുധാർക്കരുടെ ക്രൗര്യത്തെ
 കുറയ്ക്കുന്നതിന്നു പോലീസായിരിക്കണം അവർ ഈ വക ചട്ടങ്ങ
 ലെ നടപ്പാക്കിയതു്. അതിന്നുപുറമെ വേറൊരു കാരണമു
 ടിയുണ്ടു്; അനേകം ശതവർഷകാലത്തോളം മലയാളികൾക്കു
 സ്വന്തം ജാതിക്കാരും മതസ്ഥന്മാരുമായിട്ടുള്ളവരെന്നിച്ചു മാ
 ത്രമേ പൊരുതായിവന്നിരുന്നുള്ളൂ. യുദ്ധത്തിൽ ഏല്പാം ന്യായം
 തന്നെ എന്നു വിചാരിച്ചിരുന്ന പരദേശികളായ ശത്രുക്ക
 ളായിട്ടു യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടതായി വന്നിരുന്നതുമില്ല. പിന്നീ
 ടു പറക്കിക്കളായിട്ടുള്ള യുദ്ധങ്ങളിൽ ദിവ്യത്തിലില്ലാതെ ചില
 ചട്ടങ്ങൾ വന്നുതടങ്ങിയപ്പോൾ അവക നിരമ്മങ്ങളുടെ അ
 നുഷ്ഠാനം അസാധ്യമായി വേർച്ച. പതിനാറാം ശതവ

പ്രാരംഭത്തോടുകൂടി ആ സമ്പ്രദായം തീരെ ഉടഞ്ഞുപോകുകയും ചെയ്തു.

XII ഗുരുകുലവാസം.

(കുചേലൻ ശ്രീകൃഷ്ണനോടു ബാല്യകഥ പാഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കുന്നത്.)

ആയു നായുളളാരുദേശികർതന്നുടെ
ഭായുതാൻവന്നുനിന്നെന്നാരുനാൾ
ഇന്ധനംവേണമെന്നിങ്ങനെചൊല്ലുവാ-
നന്ധരാംനമ്മോടുണ്ടായിതല്ലോ.
എന്നതുകേട്ടുനാമന്നടേപോയങ്ങ
ചെന്നൊരുക്കാനനന്തനിലപ്പോൾ
അരാഞ്ഞുനിനിട്ടുപോരാതെവന്നപ്പോൾ
ഭൃംശുനീന്നൊരുക്കാനനന്തിൽ
പാരാതെചെന്നതുപൂരിച്ചുകൊള്ളുവാൻ
അരാഞ്ഞുനീളെനടന്നനേരം
പാരിച്ചുനന്നൊരുചാഴിടിതന്നെയും
മാരിയുംവന്നതുകൊണ്ടുപോൾ.
വേഗത്തിൽവന്നൊരുപേമഴയേല്ക്കുവാൻ
വേപത്തെപ്പൂണ്ടുനാമോടിയോടി
തെറ്റൊന്നുപോരുമ്പോൾനൽപഴിക്കാണാതെ
മൊറൊരുക്കാനനന്തന്നിലായി.
പോക്കുടങ്ങിനമാർഗ്ഗമെന്നേരും
നോക്കിനാന്നിളെനടന്നനേരം
ഉല്ക്കടമായാരുപേമഴയേററിട്ടു
നിലുരുതായ്യാലെമ്പൊലെ

ഭൃംഗനായുജ്ജ്വാതപുഷ്പരകാന്തന-
 മസ്തമിച്ചിടിനാനബലത്തിൽ
 പാരിച്ചുചോരുന്നപേമഴിതാനമ-
 നേരററുനിന്നൊരുപാഴിടിയും
 കുന്നിനോടൊത്തുള്ളവങ്കാരമൊന്നപ്പോൾ
 മന്നേതിലേററവും വന്നുതല്ലൊ.
 പാരിച്ചുവന്നോരകൂരിട്ടട്ടനോരം
 പാരിടമെങ്ങുമെടുപ്പിനിന്നു.
 കാരററുനിന്നുള്ളവന്മരമെല്ലാമ
 ഞേററംതെരിഞ്ഞുമറിഞ്ഞുപിന്നെ
 നമ്മുടെചൂഴവുംവീഴുന്നനേരത്തു
 നമ്മുടെവേദനയാരറിഞ്ഞോർ?
 എന്നതുകണ്ടുനാമേറിനചേടിപ്പു-
 ണ്ടെങ്ങുമേപോകരുതായ്യാലെ
 മെയ്യോടുമെയ്യുണർച്ചകൊണ്ടങ്ങനെ
 പയ്യുവേനിന്നൊരുനേരത്തല്ലൊ
 വന്മരംപൂണ്ടൊരുവൻകുരിപ്പിന്നാലെ
 വന്നൊരുക്കേസരിചിരന്തന്റെ
 പൊട്ടുമാറുജ്ജ്വാതനാദത്തെക്കേട്ടിട്ടു
 തെട്ടിനാമ്രതലംതന്നിൽ വീണു.
 പിന്നെയെഴുന്നേററുനിന്നൊരുനേരത്തു
 മിന്നൽകൊണ്ടിപ്പിടൽവിളങ്ങുകയാൽ
 വൻനരിവന്നതു കണ്ടൊരുനേരത്തു.
 വന്നുജ്ജ്വാലാലെച്ചൊല്ലാമോതാൻ?
 കാട്ടികൾവന്നുകരഞ്ഞൊരുനേരത്തു
 ഗോഷ്ടികൾകാട്ടിനതേറെനീതാൻ
 കാട്ടാനവന്നപ്പോൾകാട്ടിനഗോഷ്ടികൾ
 നാട്ടാരെമുമ്പിലെചൊല്ലാമോതാൻ?
 നേരിട്ടുവന്നുള്ളപന്നികൾപാഞ്ഞല്ലൊ
 വേരിട്ടുപോയതുമമ്മളപ്പോൾ

നാമത്തെച്ചൊല്ലിയിട്ടില്ലാകാണെടുമേ
 നാമത്താൽപൂണ്ടുനടന്നതെല്ലാം
 കണ്ടുളളാരാനുമുണ്ടായിരുന്നാകിൽ
 കണ്ണുനീരുന്നമേമാറാഞ്ഞിതും,
 കാട്ടാനകാട്ടികൾ ചങ്ങാതമായ് നിന്ന
 കാട്ടിലെന്തിളനടന്നുപിന്ന.
 രോദനംകേട്ടുഞാൻ പനതങ്ങാട്സ്വേദം
 പേദനയുള്ളത്തിലിന്നുമുണ്ട!
 കണ്ടോരുനരത്തുണ്ടി നാംപൂണ്ടപ്പോ-
 ളുണ്ടായതോ ചമോത്തുകൊണ്ടാൻ
 വന്നാവൃതനെകൊതിച്ചുതന്നാകിലും
 ഇന്നുമുണ്ടായിലയന്നയോളം
 ദപ്പത്തെപ്പുണ്ടോരു സപ്പത്താൻമുനിൽവ-
 നല്ലനയോഷ്ഠനായ് നിന്നനേരം
 പേരിട്ടുപോകാതെപനത്തിൽപാഞ്ഞങ്ങു
 ദൂരത്തുപോയതു നന്നായി നാം
 നാമങ്ങു ചെന്നപ്പോൾ മന്മാരായുള്ള
 കൂമന്മാർവന്നങ്ങുമൂളുന്നേരം
 ഓടുവാനേതുമേകാണരുതാഞ്ഞിട്ടു
 പേടി കൊണ്ടേററവുമൂടുകയാൽ
 കോഴ് യുംപൂണ്ടുനാംകോഴ് ചാനോങ്ങുസ്വേദം
 കോഴികൾകൂടുന്നനാദംകേട്ടു.
 മേളത്തിൽ പന്നിട്ടുമാദിത്യൻതന്നുടെ
 കാളത്തിൻനാദങ്ങളെന്നപോലെ
 ക്ലേശമരായ നാമറിയമോദംകൊ-
 ണ്ടാശികൾമേന്മേലേ പാൽകയാലേ
 അന്നങ്ങുകിനകോഴികൾ ചിന്തിച്ചു-
 ലെന്നമേ ചാകയില്ലെന്നുചൊല്ലാം.
 പിന്നെനാമനേരംപിന്നതകൈവിട്ടു
 വന്നൊരുസൂര്യനെപ്പാർക്കുന്നേരം

പാതാതെചെയ്യുന്നമാരിയുനമ്മുടെ
 പാരിച്ചുപേടയും കൂരിടട്ടും
 ചാരത്തുനിന്നുള്ള നമ്മെയുംകൈവിട്ടു
 ദൂരത്തുപോയിമറഞ്ഞിരിക്കട്ടെ.

കൃഷ്ണഗാഥ.

ചെറുശ്ശേരിനംപുറം.

XII.

മൃഗങ്ങൾ ഏങ്ങനെ സംസാരിക്കുന്നു?

നിങ്ങളിൽ പലരും സർക്കസ് കണ്ടിരിക്കുമല്ലോ. അവിടെ സിംഹം, കടുവ, പുലി, അനേകമുറയായ മൃഗങ്ങൾ എന്തെല്ലാം അത്ഭുതകൃത്യം ഉണ്ടാകുന്നത് ചെയ്യാറുള്ളത്. അപ്രകാരം തന്നെ കാഴ്ചബംഗ്ലാവിടെ മൃഗശാലകളിലും പല പല ഘോരജന്തുക്കളെ അടച്ചിട്ടിട്ടുള്ളതു നിങ്ങൾക്കു എപ്പോഴും കാണാവുന്നതാണ്.

ഈ ജന്തുക്കൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന വിചിത്രശബ്ദങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കാൻ പോകുന്നത്. അവ ഏതെല്ലാം തരത്തിലുള്ള ശബ്ദങ്ങളാണെന്നതുകൊണ്ട്. അലരുക, കൂവുക, ചിരിയ്ക്കുക, ചുരംവിടുക, കരയുക, മൃദുക, അമരുക എന്നിങ്ങനെ പലവിധ ശബ്ദങ്ങൾ അവിടെ കേൾക്കാം.

ഈ ജന്തുക്കൾ മനുഷ്യരെപ്പോലെതന്നെ തമ്മിൽ തമ്മിൽ സംഭാഷണം ചെയ്യുകയും അശയങ്ങൾ പകരുകയും ചെയ്യാറുണ്ടെന്ന് ഊവയുടെ ജീവിതരീതിയെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം പരിശീലിച്ചിട്ടുള്ള വിദഗ്ദ്ധന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. മേല്പ

ത്തെ മാതിരിയിലുള്ള വലിയ ശബ്ദങ്ങളെ നമുക്കു വ്യക്തമായി കേൾക്കാമെങ്കിലും നമ്മുടെ ചെവിക്ക് അവ്യക്തമായ ചില ശബ്ദവും ഇവ പുറപ്പെടുവിക്കാറുണ്ട്. 'സൈപ്പ്' മുതലായ ചില പക്ഷികൾ ചിറകുകൊണ്ടു സംസാരിക്കുന്നതായി വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഏറുമ്പു മുതലായ പ്രാണികൾ അവയുടെ കൊമ്പുകൾകൊണ്ടു സംസാരിക്കുന്നു. പട്ടികളും മറ്റും വാലുകൊണ്ടു സംസാരിക്കുന്നു എന്നു ചിലർ പറയുന്നു. ഇതെല്ലാം ഏങ്ങനെയുമിരിക്കട്ടെ. ഏതായാലും മൃഗങ്ങൾ പലവിധവിചിത്രശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കാറുണ്ടെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയമാണ്. ഇവയിൽ പ്രധാനമായ ചിലവയെപ്പറ്റി നമുക്കു നോക്കാം.

അസ്ട്രേലിയയിൽ ഇവിടങ്ങളിലെ പൊന്മയെല്ലോലെ മത്സ്യംപിടിച്ചു ജീവിക്കുന്ന കിംഗ്ഫിഷർ (ഭാശരാജൻ) എന്നൊരുതരം പക്ഷിയുണ്ട്. ഇതിന്റെ ശബ്ദം ഒരുമാതിരി ചിരിപോലെയിരിക്കുന്നു. ഈ പക്ഷി എത്ര ഭയങ്കരനായ പാമ്പിനേയും 'റാഞ്ചിക്കൊന്നുകളയുന്നതിൽ സമത്വനാകയാൽ ഇതിനെ ഹിംസിക്കുന്നവർ അസ്ട്രേലിയയിലെ രാജ്യചട്ടപ്രകാരം ശിക്ഷാർഹന്മാരാണ്. ഇതിന്റെ ശബ്ദം അത്രയും അസാധാരണമായിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ പക്ഷിയെ കാണാതെ അതിന്റെ ഒച്ചമാത്രം കേൾക്കുന്നവർ അതു മനുഷ്യന്റെ അത്യുച്ചമായ ചിരിയാണെന്നല്ലാതെ വിശ്വസിക്കുകയില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല ഈ ശബ്ദം കേൾക്കുന്നവർ അതിനെ തുടൻ തങ്ങളുടേടി ചിരിച്ചുപോകത്തക്ക എന്തോ ഒരു വിശേഷശക്തിയും ഇതിനുണ്ട്.

നമ്മുടെ ഏഷ്യാപണ്ഡത്തിലും ആഫ്രിക്കയിലും കാണപ്പെടുന്ന റൈറനാ (കഴുതപ്പൂലി) എന്നൊരു മൃഗവും ചിരിപോലെയുള്ള ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ ഇതിന്റെ ചിരി ഒട്ടുംതന്നെ ഹിതകരമായി തോന്നുകയില്ല. ഇതു

രാത്രിയിൽ പുറത്തിറങ്ങി നടന്നു ശവംമുതലായ മലിനപദാർത്ഥങ്ങളെ ഭക്ഷിക്കുന്നതിനാൽ നഗരശുചീകരണവിഷയത്തിൽ ഇവിടത്തെ പോക്സിനെപ്പോലെ മനുഷ്യൻ ഉപയോഗമുള്ളതാകുന്നു. ശവക്ഷഴികൾ തുറന്നു ചിലപ്പോൾ ഇതു ഭക്ഷണം സമ്പാദിക്കാറുണ്ട്. ഇതിന്റെ ശബ്ദം ഏറ്റവും രൂക്ഷവും പരുഷവും ആകയാൽ രണ്ടാമറ്റാരിക്കൽകൂടിക്കേൾക്കുന്നതിന് അതും ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ല. ചിലപ്പോൾ ഇതിന്റെ ശബ്ദം കുട്ടികളുടെ കർച്ചിൽപോലെയും മനുഷ്യന്റെ അർത്ഥനാദംപോലെയും തോന്നിപ്പോകും. ആ പ്രിയയിൽ സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന ഒരു യാത്രക്കാരൻ ഇതിന്റെ ചരിക്കേൾക്കുന്ന ഓരോ പ്രാവശ്യവും കിടക്കിടെ വിറച്ചുപോകാറുണ്ടായിരുന്നതായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

കാഴ്ചബംഗ്ലാവിൽവെച്ചു നിങ്ങളിൽ ചിലരെങ്കിലും മാനിനെ കണ്ടിരിക്കുമല്ലോ. ഇതിന്റെ ശബ്ദം എത്ര സൗമ്യവും മനോഹരവും ആയിരിക്കുന്നു. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സകലതുംതന്നെ ഏറ്റവും കൗതുകപ്രദമാണ്. ഈ ജന്തുവിന്റെ ശാന്തമായ നോട്ടവും കണ്ണും എത്രമാത്രം സന്തോഷകരമായിരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ഒച്ചകേട്ടാൽ ആരെങ്കിലും വിളിക്കുകയാണെന്നല്ലാതെ തോന്നുകയില്ല.

മൃഗങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു ബാൻഡ് (വാദ്യഘോഷസംഘം) ഏറ്റെടുത്തുനന്നായാൽ അതിലെ കൊമ്പുവിളിക്കു ആനയേയും കൊട്ടിനു സൈപ്പിനേയും ആണ് ഉപയോഗിക്കേണ്ടത്. സൈപ്പിന്റെ ചിറകടിക്കേട്ടാൽ ചെണ്ടകൊട്ടാണെന്നതന്നെ തോന്നിപ്പോകും. തത്ത, മൈനാ മുതലായ ചില പക്ഷികൾ മനുഷ്യസ്വരത്തെ ഭംഗിയായി അനുകരിക്കുന്നതുകൂടാതെ കേട്ടുശീലിക്കുന്ന പല വാക്യങ്ങളേയും അതുപോലെതന്നെ ഉച്ചരിക്കയും ചെയ്യാറുണ്ടല്ലോ.

കുതിര, ആട്, കോഴി, പ്രാധ്യ മുതലായവയുടെ ശബ്ദം നിങ്ങൾക്കു ധാരാളം പരിചയമുള്ളതായാൽ അതിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ വിവരിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല.

XIV

രോഗകാരണങ്ങളായ ജീവികൾ

ആകൃതിയിൽ വലിപ്പവും, പ്രകൃതിയിൽ ചാപല്യവും പ്രത്യക്ഷമായി കാണിക്കുന്ന സസ്യമൃഗാദിവർഗ്ഗങ്ങളെ നമുക്കു കണ്ടും കേട്ടും പരിചയമാകുന്നു. ചുങ്കലും, വലിപ്പത്തിൽ എത്രയോ കുറഞ്ഞവയും, ദോഷമെന്താൽ എത്രയോ ശക്തിയുള്ളവയും ആയ ഒരു കൂട്ടം സൂക്ഷ്മജീവികളെപ്പറ്റി വളരെ ആളുകൾ ധരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമില്ല. നമുക്കു വെറും കണ്ണുകൾ കൊണ്ട് ഇവയെ കാണാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ചക്ഷുരിന്ദ്രിയത്തിന്നു സൂക്ഷ്മവസ്തുക്കളെക്കാണെന്നുള്ള ശക്തി ഇപ്പോഴുള്ളതിനേക്കാൾ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ ഇവയിൽ ചിലതിനെ നമുക്കു കണ്ടിട്ടു കാണാമായിരുന്നു. നാം ശ്വസിക്കുന്ന വായുവിൽ ഈ ജീവികൾ അനേകായിരക്കണക്കായി സഞ്ചരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ, അതു വിശ്വാസയോഗ്യമോ എന്നുകൂടി സംശയിക്കാനിടയുള്ളതാണ്. എന്നാൽ കണ്ണുകൊണ്ടു കാണാൻപാടില്ലാത്ത അസംഖ്യം സൂക്ഷ്മവസ്തുക്കളെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഭൂതകണ്ണാടികൊണ്ടു കണ്ടുപിടിച്ചതോടുകൂടി അവരുടെ ദൃഷ്ടി ഈ ജീവവർഗ്ഗങ്ങളിലും എത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നുമാത്രമല്ല, ഇവയെപ്പറ്റിയ ഒരു ശാസ്ത്രവും അടുത്തകാലത്തിനുള്ളിൽ വെളിപ്പെടുവന്നിരിക്കുന്നു. 'സൂക്ഷ്മജീവികൾ' അല്ലെങ്കിൽ 'സൂക്ഷ്മജീവികൾ' എന്ന ധാരാളത്തോടുകൂടിയ 'മൈക്രോബ്സ്' (Microbes) എന്ന ഇംഗ്ലീഷുനാമംകൊണ്ടാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഇവയെ വ്യവഭാഷിക്കുന്നത്.

‘ബാധാഗോഷ്ഠി’ എന്നു പറഞ്ഞാൽ, ഒരു കൂട്ടം ദുർദ്ദേവതമാർ മനുഷ്യരെ ആക്രമിക്കുമ്പോൾ അവരിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്ന ചില വികൃതരോഗാഘാതങ്ങൾ എന്നാണ് ജനങ്ങളിൽ മിക്കവാറും ഒരു ധാരണയുണ്ടാവുന്നത്. എന്നാൽ ‘ബാധ’ എന്ന സംജ്ഞ വാസ്തവത്തിൽ ഇതിലും ഉചിതമായ ഒരു സംഗതിക്കു യോജിക്കുന്നു പദം പിടിക്കുന്ന വ്യാധികൾക്കു ‘ബാധ’ എന്നു ധാരാളം പറയുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങിനെ പകരുന്ന വ്യാധികൾ മേൽപ്രസ്താവിച്ച ജീവികൾ ഉണ്ടാക്കുന്നവയാണെന്നാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നത്. ആ സംഗതിയായിട്ടു വരുന്നവയെന്നു നാം ഇപ്പോൾ വിചാരിക്കുന്ന മിക്കരോഗങ്ങളും, മേൽപറഞ്ഞ ജീവികൾ ശരീരത്തെ ബാധിക്കുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നവയാണെന്നു സൂക്ഷ്മമായും കണ്ടറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

‘ബാധ’ എന്നു പറയുന്ന സാംക്രമികരോഗങ്ങളും, പകരുന്ന വ്യാധികളും രമ്മിൽ അല്പം വ്യത്യാസമുണ്ട്. മുമ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ച ചെറിയ ജീവികൾ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന രോഗങ്ങൾക്കു ‘ബാധ’ എന്നു പറയാം. എന്നാൽ ചുറ്റും ബാധകളും പകർച്ചവ്യാധികളല്ല. നടുപ്പഭീനം ഒരു ബാധയാകുന്നു എങ്കിലും, അങ്ങിനെയുള്ള ദീനക്കാരനെ തൊട്ടു എന്നുള്ള ഏകസംഗതികൊണ്ടുമാത്രം തൊട്ടവൻ് അ ദീനം ബാധിച്ചോളണം എന്നില്ല. വസൂരി, നേരേമറിച്ചു, സ്വർംകൊണ്ടു വളരെ ചേതത്തിൽ പകരാവുന്ന ഒരു ദീനമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു നടുപ്പഭീനം ഒരു ബാധയായിട്ടും, വസൂരി ഒരു പകർച്ചവ്യാധിയായിട്ടും ധരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

രോഗകാരണങ്ങളായ ഈ ജീവികളിൽ മിക്കവയും സസ്യവർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടവയാണ്. താണരരും ജന്തുവർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടവകൾക്കും ഇല്ലെന്നില്ല. ആകൃതിയിൽ ഏതായാലും ഘോരമായിത്തന്നാലും ജീവികളാകകൊണ്ടു മറ്റുള്ള സസ്യമൃഗാദികളെപ്പോലെ തന്നെ ഇവയും ജീവധർമ്മങ്ങളാകുന്ന ആഹാര

വിഹാരങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചു പോരുന്നുണ്ടെന്നതന്നെ വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സ്വഭാവംകൊണ്ടു ജീവനുള്ള ധാതുക്കളിൽ മാത്രമേ ഇവയിൽ ചില വകക്കാക്കു ചന്ദ്രിപ്പാൻ ത്രാണിയുള്ളൂ. മറ്റു ചില വകക്കാർ ചത്തു ചീഞ്ഞഴിഞ്ഞു പോകുന്ന ശവശരീരങ്ങളിൽ മാത്രമേ ജീവിക്കുന്നുള്ളൂ. അവയുടെ സൂക്ഷ്മമായ ആകൃതിയും, മനുഷ്യന്റെ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ അവയ്ക്കുള്ള സാമത്വവും, പ്രവേശിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്ന മാർഗ്ഗവും, പുല്ലാങ്കൂടി ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ദേഹചർമ്മത്തിന്ന് ഒരു ശത്രുസൈന്യത്തെ കൈശലത്തോടുകൂടി നിർമ്മിക്കണമെന്നുള്ള ഏകോദ്ദേശത്തോടുകൂടിയോ ഈശ്വരൻ ഇവയെ നിർമ്മിച്ചത് എന്നു സംശയം തോന്നിപ്പോകും.

അനുപ്രായമായ ഈ ജീവികൾ, മനുഷ്യശരീരത്തിൽ കടന്നു കൂട്ടുന്നതു പല മാർഗ്ഗമായിട്ടാണ്. മുറിവ്, ഒരുച്ചിൽ മുതലായ യാദൃച്ഛികസംഭവങ്ങൾ അവയ്ക്കു രക്തത്തിൽ കടന്നുകൂട്ടുവാൻ തക്കതായ ഒരു വഴിയാണ്. ശ്വാസംവലിക്കുന്ന കുഴലിൽ കൂടിയും അവ ഉള്ളിൽ കടന്നുവീഴുന്നു. നാം കഴിക്കുന്ന ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളിൽകൂടുന്ന ആ മാർഗ്ഗമായും അവ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. വസൂരി, അഞ്ചാംപനി മുതലായ രോഗങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്ന വഗ്ഗക്കാർ പക്ഷെ, ശ്വാസംവലിക്കാൻ തക്കതായ ഉള്ളിൽ കടക്കുന്നത്. നെടുപ്പുദീനത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന ജീവി ഭക്ഷണദ്രവ്യങ്ങളിൽക്കൂടി മാത്രമാണ് മനുഷ്യരെ ബാധിക്കുന്നത്. ജാത്യാതന്നെ തങ്ങളുടെ ആവാസസ്ഥാനങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരു ശ്രദ്ധയില്ലാത്ത ഇച്ചുകളും, ഉറുമ്പുകളും ഭക്ഷണസാധനങ്ങളെ അതു ചീന്തിക്കിത്തീർക്കുവാൻ എത്ര ഉത്സാഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു നമുക്കെല്ലാവർക്കും നിത്യപരിചയംകൊണ്ടറിയാമല്ലോ.

ഈ സൂക്ഷ്മജന്തുക്കൾ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ ഉടനേതന്നെ രോഗവിഹിതങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നില്ല. അല്പകാ

ലം നിശ്ചിതനെന്നു തോന്നത്തക്ക വിധത്തിൽ അവ അവിടെ കിടക്കുന്നു. ഈ കാലത്തിന്നു അവയുടെ 'ചയകാല'മെന്നാണ് പേർ പറയുന്നത്. ചയകാലത്തിന്റെ ഏറ്റക്കുറച്ചിൽ പല സംഗതികളേയും അശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഓരോ ജീവികളുടെ സ്വാഭാവികമായ ശക്തിപോലെയും, സമ്പ്രദായഭേദംപോലെയും, ഈ സമയം ഒന്നോ രണ്ടോ മണിക്കൂറു മുതൽ നാലാഴ്ചവരെ നീണ്ടു എന്നുവരാം. അനുംബ്രം സൂക്ഷ്മജീവിങ്ങൾ ഒരേസമയത്തു ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ ഇടയായാൽ അവയുടെ ചയകാലം എത്രയോ കുറച്ചുമാത്രമായിട്ടു കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. അതിന്നും പുറമെ അവ പ്രവേശിക്കുന്ന ശരീരത്തിന്റെ ആരോഗ്യാവസ്ഥയും അവയുടെ അക്രമശക്തിക്ക് ഏറ്റക്കുറച്ചിൽ ചെയ്യുമെന്നു വേറെചില സംഗതികളെക്കൊണ്ടു ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുമ്പോൾ, എത്രയോ വലുതായിരിക്കുന്ന മനുഷ്യശരീരത്തിൽ സൂക്ഷ്മങ്ങളായ കുറെ ജീവികൾ പ്രവേശിച്ചു എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ആ മനുഷ്യൻ രോഗപീഡിതനായി വരണമെന്നുണ്ടോ? പത്തോ അയിരുമോ അണുപ്രായങ്ങളായ ഒരുതരം താണ സസ്യങ്ങൾ ശരീരത്തിൽ കടിച്ചേറിപ്പാത്രത്ത് അവയുടെ അയുഷ്കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടി അന്തരിച്ചു പോകുമാറിയെന്നു ചുങ്കിൽ നമുക്കു വിശേഷമായി ഒന്നും തോന്നുകയില്ലായിരുന്ന. എന്നാൽ പ്രവേശിച്ച ഉടനെ സകല ജീവചർമ്മങ്ങളും ജന്മസാഹചര്യപോലെ വിചാരിക്കപ്പെടുന്ന ഉത്പാദനശക്തിയെ അവ പ്രകടിക്കുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു ഈ ഉപദ്രവമൊക്കെ നേരിട്ടുന്നത്. പിടിയാന വളരെക്കാലം കൂടുമ്പോൾ ഏകസന്താനത്തെ മാത്രമേ പ്രസവിക്കുന്നുള്ളൂ. മനുഷ്യർ എത്രതന്നെ ഉപദ്രവികളായിരുന്നാലും, രണ്ടോ മൂന്നോ സന്താനങ്ങളെ ഒരിക്കൽ പ്രസവിക്കുക എന്നത് അത്യന്താ ദുർല്ലഭമാകുന്നു. എന്നാൽ ഉപദ്രവത്തിന്നു മാത്രം ഒരുമ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ ജീവചർമ്മം പല മണിക്കൂറിനിടയിൽ ലക്ഷോപി

ലക്ഷ്മാമിട്ടാണ് വലിക്കുന്നത്. അങ്ങിനെ പെരുത്തു വലിക്കുന്നതോടുകൂടി ഒരു വിഷദ്രവ്യത്തേയും അവ നിർമ്മിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ വിഷവസ്തു ശരീരത്തിൽ വ്യാപിക്കുന്നതാകുന്നു രോഗത്തിനു കാരണമായി വരുന്നത്.

ശരീരത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരുഭാഗത്തു മാത്രം ഇരുന്നു പൊന്തുകയോ അല്ലെങ്കിൽ രക്തക്കുഴലുകൾ വഴിയായി ദേഹമാസകലം വ്യാപിക്കുകയോ ചെയ്ത് അവ രോഗത്തെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഒരു മുതലായ പഴുപ്പുകൾ ഒരുസ്ഥാനത്തുമാത്രമുള്ള അവയുടെ വലുതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതാണ്. സ്പുമോണിയ (Pneumonia) എന്നു പറയുന്ന ദീനത്തിൽ അവയുടെ മുഖ്യമായ ആചാരം ശ്വാസകോശങ്ങളിലാകുന്നു. ടൈഫോയ്ഡ് (Typhoid) എന്നു പറയുന്ന രോഗത്തിൽ അവയുടെ ഉഗ്രത മുഴുവൻ പകുപ്പായത്തിലാണ് പ്രധാനമായിട്ടാലും കാണുന്നത്. എങ്കിലും, ക്രമേണ, ഈ ജീവികൾ ദേഹം ആസകലം വ്യാപിക്കുന്നു.

മൂക്കിലും സാക്രമികരോഗങ്ങളുടെ പ്രാഥമികചിഹ്നം ജപരമാകുന്നു. എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ ശരീരത്തിലേക്കുള്ള ഇവയുടെ പ്രവേശനം തീരെ നിഷ്ഫലമായിട്ടും കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. ശരീരത്തിനു ഇവയെ നശിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഒരു ശക്തി സ്വാഭാവികമായി സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദേഹം എത്രയും അരോഗ്യത്തോടുകൂടി ഇരിക്കുന്നുവോ അത്രയും ഈ ജീവികളുടെ അക്രമം നിഷ്ഫലമായി വരുന്നു. ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ തന്നെ രക്തത്തിലുള്ള ചില വസ്തുക്കൾ ഈ വർഗ്ഗക്കാരുടെ യുദ്ധം വെട്ടി നില്ക്കുന്നു. രക്തത്തിലുള്ള മറ്റു ചില അംശങ്ങൾ ഇവ നിർമ്മിക്കുന്നതായ വിഷവസ്തുവനെ നശിപ്പിക്കാനും ഉത്സാഹിക്കുന്നു. അരോഗ്യം വലിച്ചിരിക്കുന്ന കാലത്തു രക്തത്തിനുള്ള മേൽപറഞ്ഞ ശക്തി ഇവയെ ജയിപ്പാൻ വേണ്ടത്രത്തോളം ഉണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ ശരീരം ക്ഷീണിച്ച

രിക്കുമ്പോൾ ഈ ശക്തി വളരെ കുറയുകയും, അതുകൊണ്ടു ദേഹം രോഗത്തിന്നധീനമായി വരികയും ചെയ്യുന്നു.

വിവിധങ്ങളായ ബാധകളെ തടയുവാൻ ജന്തുക്കൾക്കുള്ള ശക്തി പലപ്രകാരത്തിലാകുന്നു. ചിലരുടെ ദേഹപ്രകൃതിക്കു ചില ദീനങ്ങൾ പിടിപെടുവാൻ ഒരു 'വാസന'യുണ്ടെന്നാണു പറയുന്നതു്. മാതാപിതാക്കളിൽ അരെങ്കിലും ക്ഷയരോഗിയായിത്തീർന്നാൽ ഭാവിയിൽ ഉണ്ടാവുന്ന സന്തതികളുടെ ശരീരപ്രകൃതിക്കു് ആ രോഗം ബാധിപ്പാൻ ഒരു 'വാസന'യുണ്ടെന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ തന്നെ പ്രത്യേകം ചില ജാതിക്കാരുടെ ദേഹപ്രകൃതിക്കു് പ്രത്യേകം ചില ദീനങ്ങൾ പിടിക്കുവാൻ ഒരു 'വാസന'യുണ്ടത്രെ. ജ്വരന്മാർക്കു ക്ഷയരോഗത്തിനുള്ള വാസന മറ്റുള്ളവരെക്കാൾ തുലോം അധികമാണു്. വാസനയുണ്ടായാലും ഇല്ലെങ്കിലും, പട്ടാണികൊണ്ടോ കഴിഞ്ഞുകൊണ്ടോ ദഹനക്ഷയംകൊണ്ടോ ശരീരത്തിന്റെ ബലം നശിച്ചുവരുന്ന അവസ്ഥയിൽ, അരോഗ്യകാലങ്ങളിൽ കടക്കുവാൻ പ്രാസനമായ ഈ ജീവികൾ, മനുഷ്യനു് ആജന്മസംസ്ഥമായ ജാതിഭേദവും വംശശുദ്ധിയും ഗണ്യമാക്കാതെ തരംപോലെ ക്ഷയിച്ച ശരീരത്തിൽ കടന്നുകൂട്ടമെന്നു നിസ്സംശമമായും പറയാം.

എന്നാൽ ചില രോഗങ്ങൾ തീരെ ബാധിക്കാതിരിപ്പാൻ ചിലർക്കു് ഒരു ശക്തിയുണ്ടെന്നു ശാസ്ത്രം മോഹിക്കുന്നു. രോഗം പിടിപെടുവാനുള്ള പല സന്ദർഭങ്ങളിലും പെരുമാറി, അരോഗദൃഢമാത്രമായായി ജയിച്ചു പോന്ന ജനങ്ങൾ വളരെയുണ്ടു്. രോഗബാധയിൽ നിന്നു നിവൃത്തി പലപ്രകാരമാകാം. ചില രോഗങ്ങൾ ഒരുത്തന്റെ ആയുഷ്കാലത്തിൽ ഒരിക്കലെയുണ്ടാകയുള്ളു. മറ്റുചിലതു പരമ്പരയായി നിലനിൽക്കുന്നതായി നമുക്കനുഭവമാണെങ്കിലും സന്താനങ്ങളിൽ ഉഗ്രത കുറഞ്ഞു ഒടുവിൽ ഒരു കാലത്തു് ആ താവഴിക്കാരെ അ

തു തീരെ ബാധിക്കാതെയായിത്തീരുന്നുവെന്നും വരാം. കുത്തി
വെക്കുന്നതുകൊണ്ടും ചില രോഗങ്ങളിൽനിന്നു കുറെ കാല
ത്തേക്കെങ്കിലും നിവാരണം സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്.

മേൽപ്രസ്താവിച്ച സംഗതികളെക്കൊണ്ടു വൃത്തിയും, ശു
ചിയും ശരീരശക്തിയും രോഗത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാൻ
എത്രമാത്രം ആവശ്യമുള്ള സംഗതികളാകുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമാ
കുന്നുണ്ട്. ഒഴിച്ചാൽ ഒഴിയാത്തതായ ചില രോഗങ്ങൾ മനു
ഷ്യരെ ചിലപ്പോൾ ആക്രമിക്കുന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. എ
ങ്കിലും ശുദ്ധിയും, വൃത്തിയും, ശക്തിയും പരിപാലിക്കേണ്ടുന്ന
ധർമ്മങ്ങളാണെന്നു ജനങ്ങൾക്കു ബോദ്ധ്യമുണ്ടായിരുന്നു എ
ങ്കിൽ ഈ ലോകത്തിൽ രോഗികളുടെ സംഖ്യ വളരെ കുറയുമാ
യിരുന്നു.

XV

അതിഥിപൂജ.

എങ്കിലോ പണ്ടുസകുൽപ്രസമനാദപിജൻ
പങ്കുണ്ടല്ലോമകന്ന തപോനിധി
പത്നിയോടുമൊരുപുത്രനോടും പുത്ര-
പത്നിയോടുംകൂടി വാഴുന്നതുകാലം
നിത്യമുതിർമനിയും പെരുകിക്കൊണ്ടു
വൃത്തികഴിച്ചുവസിക്കുമാറാകുന്നു.

അന്നൊരുനാളൊരു കാലയിലാമ്മാറു
ചെന്നുപെരുകിയ നെൽമണിക്കൊണ്ടു
കൈവരുത്തുമിയോടെ പൊടിച്ചതു

നാഴിയുണ്ടു തുത പക്ഷ നാലക്ഷമായ്
 സ്വാധ്യായചൈതന്യോദധികളും കഴി-
 ച്ചാസ്വയംചെന്ന ഭജിപ്പാനിരുന്നിതു
 നേലാഹരിയാർ പകുത്തുവിളമ്പിയ
 നേരത്തുവന്നാനൊരു വഴിപോക്കനും
 അലസ്യമോടു വിശന്നു ദാഹിച്ചവൻ
 കാലത്തുനൽകവിൻ തണ്ണീരെന്നിക്കൊന്നാൻ

എങ്കിലതിമിക്കെന്നിക്കുവിളമ്പിയ-
 തംബ്രികഴുകുകൊന്നാനഥതാനും
 “അങ്ങവളമ്പിയതല്ലെന്നിക്കുള്ളതു-
 ണ്ടങ്ങവ” എന്നു പറഞ്ഞിതുപതിയും
 “അങ്ങിനെയല്ലതു ധർമ്മമല്ലല്ലോ
 നിങ്ങളെ ഞാൻ ഭരിക്കേണമെന്നുണ്ടല്ലോ
 ഭർത്തൃശൂശ്രൂഷണം ധർമ്മമെന്നി”ക്കെന്നു
 പതി മുരേറമുറച്ചുചൊല്ലീടിനാൾ
 പുത്രനതുകേട്ടവരോടുചൊല്ലിനാൻ
 വൃദ്ധതപൂണ്ട പിതാവും ജനനിയും

ക്ഷുത്തിന്നുപാത്രമല്ലെന്നുടയോഹരി
 പൃഥ്വീസുരന്നു നൽകീടുക ചൈകാതെ
 പുത്രനുടെ പതി ചൊല്ലിനാളനേരം
 “ഭർത്താപുപജിപിതാതെയിരിക്കവെ
 ഞാനുപജിപിക്കയെ നുള്ള തില്ലല്ലോ
 ദാനംചെയ്തെന്നുടെ ഭാഗമതിമിക്കും”
 തമ്മിലിപണ്ണമന്ത്രേന്ദ്രം പറഞ്ഞൊരു
 ധർമ്മധർമ്മങ്ങളും യുക്തിയുക്തങ്ങളും
 വിസ്തരിച്ചില്ലോളെ ിക്കുചൊല്ലാൻ പണി
 ചിത്തമലിഞ്ഞു കാലും കഴുകിച്ചുടൻ
 താതൻതനിക്കുള്ള ഭാഗം വിളമ്പിനാ-

നേതുമേ വന്നീലതിമിക്കലംഭാവം
 അനേരമാശു ജനനിയും സംഭ്രമാൽ
 തന്നുടെ ഭാര്യയും കൂടെ നൽകീടിനാൾ
 എന്നിട്ടും വന്നീലതിമിക്കലംഭാവം
 മെന്നവാറേമകനാ കൊടുത്തീടിനാൻ.
 നന്ദനൻതന്നുടെ പത്നിയുമെന്നരം
 തന്നുടെഭാഗം കനിഞ്ഞു നൽകീടിനാൾ.
 “തൃപ്തനായാചമനാദികളും കഴി-
 ച്ചുത്തമനാം വഴിപോക്കനിരുന്നിതു
 യോഗ്യമായുള്ളോരഥിതിച്ചുജ്ജ്വലിപ്പ
 ഭാഗ്യമത്രേയോഗം വന്നതോക്കും വിധൗ
 ജന്മസാഫല്യവുമിന്നുപന്നു; മഹൽ-
 കർമ്മസാഫല്യവും വന്നിതുനിണ്ണയും

തൃപ്തനായാർ പിതൃദേവാദികൾ നമു-
 ക്കെത്തുമിനിപ്പാലോകൈകസൗഖ്യവും”
 എന്നവരൊത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുംവിധൗ
 വന്നതാണുഭവി സ്വപ്നപിമാനവും
 ചാരുചതുർഭുജ ശംഖചക്രാദിയാ-
 മായുധം പുണ്ടാരു വിഷ്ണുഭൂതന്മാരും
 മാധുർയ്വഗാംഭീര്യവാചാപറഞ്ഞിതു
 സാദരംചെന്നു വിമാനമേറീടുവിൻ
 നാലുതൃക്കൈകളാലുപോടൊരിക്കലേ
 നാൽവരെയുമെടുത്താശു കരേററിനാർ.

പണ്ടത്തെ കൊച്ചിരാജ്യം

(7) കുടിപ്പക.

സ്വാമിഭക്തി നായന്മാരുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനലക്ഷണമായിട്ടു പറങ്കിഗ്രന്ഥകാരന്മാർ പറഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ട്. പറങ്കികൾ ഈ ലാക്കു കണ്ടിട്ട് അപ്പരെ ചങ്ങാതങ്ങളായി—എന്നുവെച്ചാൽ റാഴിയാത്രയിൽ രക്ഷാപുരുഷന്മാരും കാവക്കാരുമായി—നിയോഗിച്ചിരുന്നു. തന്റെ ചുമതലയിൽ ഏല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പുരുഷനേയോ പദാത്ഥത്തേയോ പ്രാണൻ കളഞ്ഞെങ്കിലും രക്ഷിക്കുക എന്നതു ഒരു ചങ്ങാതത്തിന്റെ മുറയായിരുന്നു. ഈ മുറയെ അവർ വളരെ വിശ്വാസ്യരായോടുകൂടിലേശംമടിക്കൂടാതെ നടത്തിയും പോന്നിരുന്നു*. മുറപ്രകാരമുള്ള പോരാട്ടത്തിലും അങ്കപ്പോരിലും അല്ലാതെ ഒരു ചങ്ങാതത്തെ—എന്നുവേണ്ട, ഏതെങ്കിലും ഒരുനായരെ അരെങ്കിലും കൊന്നുവെങ്കിൽ ആ അക്രമികളുടെ നേരെ കൊല്ലപ്പെട്ടവന്റെ ചാർച്ചക്കാർ കുടിപ്പക വെക്കുക പതിവായിരുന്നു. പകരം പകുപോക്കിയതിന്റെ ശേഷം മാത്രമേ അതു രീതിപ്പെട്ടുള്ളൂ. യുദ്ധത്തിൽ ഒരു രാജാവിന്റെയോ യുവരാജാവിന്റെയോ വധവും അതുപോലെയുള്ള പകയ്ക്കു കാരണമായിരുന്നു. യുദ്ധത്തിൽ മരിക്കാതെ ശേഷിച്ചിട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പടയാളികൾ ചാവർ—ചാവാനായിട്ടൊരുങ്ങിയവർ—ആ

* ഒരു നായർ തന്റെ മുറയെ ചെയ്യുന്നതിൽ ഉപേക്ഷ കാണിക്കുകയോ പോരിൽ പേടിക്കാണിക്കുകയോ, ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ അവനെ കശവജാതിയിലേക്കു തള്ളുക പതിവായിരുന്നു. കശവൻ എന്നത് അവരുടെ ഇടയിൽ ഇന്നും ഒരു ശങ്കാരവാക്കാകുന്നു. പക്ഷെ എന്തുകൊണ്ടാണു അതിന്നു ശങ്കാരമായ അർത്ഥം വന്നതു എന്നു പരക്കെ ധരിച്ചിട്ടില്ല.

യിക്കൊള്ളണമെന്നും, അവരാൽ കഴിയുന്നേടത്തോളം കുടിപ്പക പോക്കണമെന്നും ആയിരുന്നു അന്നത്തെ ചട്ടം. അവർ ദുഃഖസൂചകമായി തല മൊട്ടയടിച്ചു പൂരികംപോലുമുള്ള രോമമാസകലം വടിച്ചു ചേർത്തു ചാർച്ചക്കാരുമായിട്ടുള്ളവരോടൊന്നും യാത്രപറഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ശത്രുരാജ്യത്തേക്കു കടന്നു കണ്ട ശത്രുക്കളോടൊന്നും എതിർക്കുകയും, ഓരോരുത്തരായിത്തങ്ങളും മുമ്പും പിമ്പുമായി മരിക്കുന്നതുവരെ തരമായേടത്തോളം ശത്രുക്കളെ കൊന്നൊടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

XV11

ജന്തുക്കളും സംഗീതവും.

സംഗീതധ്വനി പല ജന്തുക്കളേയും ആകർഷിക്കുന്നതായി നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരിക്കാം. ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ മുമ്പാകെ ഗോകുലങ്ങളെ ഏതൊരു അനന്ദിപ്പിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു എന്നു ഭാഗവതപുരാണം വഴിയായി നിങ്ങളിൽ ചിലർ കേട്ടിരിക്കുമല്ലോ. ഇന്നും സംഗീതധ്വനി കേൾക്കുമ്പോൾ പശുക്കൾ തലയുയർത്തി ശ്രദ്ധിക്കുകയും കണ്ണുമിഴിച്ചുനോക്കുകയും ഉത്സാഹപൂർവ്വം കൂത്താടുകയും ചെയ്യുക പതിവാണ്. പടക്കുതിരകൾ സമരവാദ്യമോഷം കേൾക്കുമ്പോൾ ഉന്മേഷത്തോടുകൂടി പ്രയാണം ചെയ്യുന്നു. പട്ടികളും സംഗീതത്തിൽ ഭ്രമിക്കുന്നതായി അറിയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ദുഃഖസൂചകമായപാട്ടു കേൾക്കുമ്പോൾ പട്ടികൾ അസുഖഭാവത്തിൽ മോണ്ടുകയും സന്തോഷഗാനം അവയെ ഉത്സാഹപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യാറുള്ളതു നിങ്ങൾ കണ്ടിരിക്കുമല്ലോ.

നിങ്ങളുടെ പൂച്ച അടുപ്പിനടുത്ത് ഉറങ്ങിക്കിടക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾ സാധാരണമായും സരസമായും ചൂളംവിട്ടു നോക്കുക. ഇത് ആ ജന്തുവിനെ എങ്ങനെയെങ്കിലും ബാധിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നും പരീക്ഷിക്കുക. എത്ര സുഖമായി ഉറങ്ങുന്ന പൂച്ചയും ഈ ചൂളംകേട്ടു ഉണരുകയും ഉത്സാഹഭാവം പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാതിരിക്കയില്ല. ഈ പ്രത്യേകനാദം എവിടെനിന്നു ഉത്ഭവിക്കുന്നു എന്നു അറിയാനായി അക്ഷമ കാണിക്കുകയും ചെയ്യും. ചൂളം നിറുത്താത്തപക്ഷം പൂച്ച ചിലപ്പോൾ, വളരെ ഇണക്കമുള്ളതാണെങ്കിൽ, നിങ്ങളുടെ ചുണ്ടുകളിൽ തലോടാൻ തുനിയാതിരിക്കുമില്ല. ഇതിന്റെ ഈ സ്വഭാവം സംഗീതഭ്രമമോ വെറും കൗതുകേന്ദ്രമോ എന്നു നിർണ്ണയിക്കാൻ വയ്യ.

ജന്തുലോകത്തിൽ സംഗീതത്തെ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു പക്ഷികൾ ആണെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ഇവയുടെ ഗാനങ്ങളെല്ലാം അതിമനോഹരങ്ങളാണ്. ആൺപക്ഷികൾ ഏറ്റവും മധുരമായും ധൃതമായും പാടുന്നു. പെൺപക്ഷിയുടെ സ്വരം അത്രതന്നെ ശ്രദ്ധണസുഖമുള്ളതല്ല. ഒരു പെൺപക്ഷിയെ രസിപ്പിക്കാനായി ചിലപ്പോൾ നാലും അഞ്ചും ആൺപക്ഷികൾ കൂട്ടമായിച്ചേർന്നിരുന്നു പാട്ടു പാടാറുണ്ട്.

പെൺപക്ഷി ഇവരുടെ ഗാനത്തെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ലാത്തഭാവം നടിക്കുകയും ഒടുവിൽ ഏറ്റവും ഭംഗിയായി പാടുന്ന ആൺപക്ഷിയെ മാത്രം ഇണയായി വരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

തത്തകൾ വീണവായനയേയും ഗ്രാമഫോൺവായനയേയും വളരെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതായി ചിലർ പറയുന്നുണ്ട്. ഒരു ഭാഗവതർ വളർത്തിയിരുന്ന പ്രാവുകളിൽ ഒന്നിനു അയാളുടെ ഒരു പാട്ടിനെപ്പറ്റി എത്രമാത്രം സന്തോഷം തോന്നിയിരുന്നു എന്നുള്ളകഥ രസാപഹമാണ്. ഭാഗവതർ രാഗവിസ്താരം

അരംഭിച്ചയുടനെ പ്രായ് അതിന്റെകൂട്ടിൽനിന്നു പുറത്തിറങ്ങി ജനൽവാതുക്കൽ വന്നിരുന്നു പാട്ടു അവസാനിക്കുന്നതുവരെ അതിനെ ശ്രദ്ധവെച്ചു കേൾക്കാറുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. ഈ ഒരു രാഗം അല്ലാതെ വേറെഒന്നും ആ പക്ഷിയെ രസിപ്പിച്ചിരുന്നില്ലെന്നും പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

പ്രാണിപഗ്ഗത്തിൽ ചിലന്തിയാണു് സംഗീതത്തിൽ ഏറ്റവും കൂടുതലായ രസം പ്രദർശിപ്പിക്കാറുള്ളതു്. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച ഒരു മാന്യൻ നടത്തിയ ചില പരീക്ഷകളുടെ ഫലം താഴെ പ്രസ്താവിക്കാം. ഒരിക്കൽ ഒരു ചിലന്തി അതിന്റെ വലകെട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ആ അൾ അടുത്തുചെന്നു പതുക്കെ ശ്രവണമധുരമായ നാദം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ഒരു കമ്പിമുളിപ്പിച്ചു് ആ കമ്പികൊണ്ടു വലയുടെ ഒരറ്റത്തുതൊട്ടു. ഉടനെ ചിലന്തി അയാൾ തൊട്ടഭാഗത്തേക്കുവന്നു. അയാൾ വലയുടെ ചുതിരുവശത്തുപോയി കമ്പികൊണ്ടു ഒരു ഇഴ്ചിരി്തൊട്ടു. ചിലന്തി ഉടൻതന്നെ അവിടെയും എത്തി. പിന്നീടു അയാൾ വലയുടെ ഓരോഭാഗത്തു മാറിമാറി തൊട്ടപ്പോഴെല്ലാം ചിലന്തി അന്താതിടങ്ങളിൽ ചെന്നു അയാളുടെ പ്രവൃത്തിയിൽ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. ആ ജന്തു ഇപ്രകാരം ഔൽസ്യവും പ്രദർശിപ്പിച്ചതു സംഗീതരസത്താലോ വെറുംകാഴ്ച മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള ഇഹരയാലോ എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ തരമില്ലായിരുന്നു എന്നാണു് ആ മാന്യൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്.

ജന്തുക്കൾക്കു സംഗീതത്തിൽ വലിയരസം ഉള്ളതായി ഹെയിഡൻ എന്നൊരു ഗായകൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ആ വിദ്വാനും ഒരു കുട്ടിയുംകൂടി ഇററലിയിൽ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഇവർ വിശ്രമിക്കുവാനായി മലഞ്ചരിവുകളിലും മറ്റും ഇരിക്കാറുണ്ടായിരുന്ന അവസരങ്ങളിൽ മുരളിവായിച്ചു രസിക്കുകപതിവായിരുന്നു. ഇററലിയി

ഈ കുന്നിൻപുറങ്ങളിൽ അസംഖ്യം ആടുകൾ മേഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കാറുണ്ട്. ഹെർഡ്സന്റെ മുരളീനാദംകേട്ടപ്പോഴെല്ലാം ഇവ അടുത്തുവന്നു ശ്രദ്ധിക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഇവയ്ക്കു പലവിധഭാഗങ്ങളെ തിരിച്ചറിവാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതാണ് കുറേക്കൂടി ആശ്ചര്യകരമായിരിക്കുന്നത്. ദുഃഖസൂചകമായ പാട്ടുകേൾക്കുമ്പോൾ ആടുകൾ തലചായിച്ചും കുനിച്ചും ഉത്സാഹവീനത പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും സന്തോഷകരമായ പാട്ടുകേൾക്കുമ്പോൾ അഹ്ളാദം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ.

XVIII

ഭാരതയുദ്ധം.

(I)

ധൃതരാഷ്ട്രമഹാരാജാവിന്റെ മക്കളായ ദുര്യോധനാദിനരദുപേതം, അദ്രേഹത്തിന്റെ അനുജൻപാണ്ഡുവിന്റെ മക്കളായ ധർമ്മപുത്രർ മുതലായ പഞ്ചപാണ്ഡവന്മാരും തമ്മിൽ ചരിഭം മുഴക്കുക കാരണം മഹാരാജാവായ ധൃതരാഷ്ട്രൻ തന്റെ പക്ഷതിരാജ്യത്തിനധിപനായി ധർമ്മപുത്രരെ വാഴിച്ചു അതിന്റെ തലസ്ഥാനമായ ഇരട്ടപ്രസ്ഥം എന്നനഗരത്തിൽ പാണ്ഡവന്മാരെ താമസിപ്പിക്കുകയും, ശേഷം പക്ഷതിരാജ്യത്തിനധിപനായി ദുര്യോധനനേ വാഴിച്ചു സ്വാതന്ത്ര്യം തലസ്ഥാനമായ ഹസ്തിനപുരത്തിൽ തന്റെ മക്കളെ ചുറ്റുപറയും താമസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെയിരിക്കെ, പാണ്ഡവന്മാരുടെ ഐശ്വര്യം കണ്ടു നവറിക്കവൻ വയ്യാഞ്ഞിട്ടു ദുർബുദ്ധിയായ ശകുനിയുടെ ദുരുപദേശത്താൽ ദുര്യോധനൻ

ധർമ്മപുത്രൻ ചുതുകളിക്കായിട്ടു ക്ഷണിക്കയും അക്കാലത്തു ചുതുകളിക്കായി രാജാക്കന്മാർ തമ്മിൽ ക്ഷണിക്കുമ്പോൾ ആ ക്ഷണം സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുന്നതു മയ്യാദക്കുറവായി വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ ധർമ്മപുത്രൻ, അതാപൽക്കാരമാണെന്നു പറഞ്ഞു പല മഹാത്മാക്കൾ അദ്ദേഹത്തെ മുടക്കി എങ്കിലും, ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചു അനുജന്മാരോടുകൂടി ഹസ്തിനപുരത്തേക്കു പോയി. കളിയിൽ തോറ്റുകൊണ്ടി സ്വരാജ്യവും സ്വത്തുക്കളും മറ്റുകുറിക്കു പണയംപെട്ടു പന്ത്രണ്ടുകൊല്ലം വനവാസം ചെയ്യണമെന്നും അതിന്റെശേഷം നാട്ടിൽ ആരുമറിയാതെ ഒരു കൊല്ലം കഴിച്ചുകൂട്ടണമെന്നും അപ്രകാരമുള്ള അജ്ഞാതവാസത്തിനിടക്കു കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടാൽ പന്ത്രണ്ടുകൊല്ലത്തെ വനവാസവും ഒരു കൊല്ലത്തെ അജ്ഞാതവാസവും വീണ്ടും നടത്തണമെന്നും അതെല്ലാം സാധിച്ചു മടങ്ങിവന്നാൽ രാജ്യവും സ്വത്തുക്കളും തിരിയെ കൊടുക്കണമെന്നും ഉള്ള നിശ്ചയത്തിന്മേലാണ് ധർമ്മപുത്രൻ ദുര്യോധനനും ചുതുകളി ആരംഭിച്ചത്. എന്നാൽ ശകുനിയുടെ ചരിത്രപ്രയോഗംകൊണ്ടു നിഷ്കളങ്കനായ ധർമ്മപുത്രൻ കളിയിൽ തോറ്റുപോയി. നിശ്ചയമനുസരിച്ചു സ്വരാജ്യവും സ്വത്തുക്കളും അദ്ദേഹം ദുര്യോധനനു പണയംപെട്ടു; അനുജന്മാരോടും ഭാര്യയായ പാണ്ഡുലിയോടും കൂടി നാടുവിട്ടു വനത്തിലേക്കു പോവുകയും ചെയ്തു. മുമ്പറഞ്ഞ പ്രതിജ്ഞകളെയെല്ലാം നിറവേറിയതിന്റെശേഷം മടങ്ങിവന്നിട്ടു ധർമ്മപുത്രൻ തന്റെ രാജ്യവും സ്വത്തുക്കളും മടക്കിത്തരുവാനായി ദുര്യോധനനോടാചര്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ, മുമ്പറഞ്ഞ നിശ്ചയങ്ങളെ നിറവേറുക എന്നതു അസാധ്യമാകയാൽ രാജ്യം തിരിയെ കൊടുക്കേണ്ടിയിരിക്കയില്ലെന്നും അതു തന്നിക്കുതന്നെ ഉറച്ചുപശായിയെന്നും ഉള്ള ദുഷ്ടവിചാരം ദുര്യോധനനിൽ ദൃഢമായിട്ടുനീക്കിപ്പിടിച്ചുണ്ടായിരുന്നു. കാര്യം വിചാരിച്ചതുപോലെ യല്ലാതെ വനകലാശിച്ചുകൊണ്ടുണ്ടായ ഇച്ഛാഭംഗംനിമിത്തം കുപിതനായിട്ടദ്ദേഹം രാജ്യം വിട്ടുകൊടുക്കുകയില്ലെന്നു

യുദ്ധവിട്ടു മറുപടി പറഞ്ഞയച്ചു. യുദ്ധംതന്നെ വേണം എന്ന് ഭീമൻ അപ്പോൾ ബലമായഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അജ്ഞാനന്റെയും മറ്റു അനുജന്മാരുടേയും അഭിപ്രായവും അതുതന്നെയായിരുന്നു. പക്ഷെ യുദ്ധംകൊണ്ടു വന്നുകൂടുന്ന സ്വജനഹിംസ സ്വകുലനാശം മുതലായ അനന്തരപരന്തരയെ ഓർത്ത് കഴിയുന്നതും അതുകൂടാതെ കഴിക്കണമെന്നുള്ള താല്പര്യത്തോടുകൂടി ധർമ്മിഷ്ഠനും ശാന്തസ്വഭാവനുമായ യുധിഷ്ഠിരൻ(ധർമ്മപുത്രൻ) സന്ധിസംസാരിപ്പാനായി പല മഹാനാരായുധം ധൃതരാഷ്ട്ര മഹാരാജാവിന്റെ അടുക്കലേക്കയച്ചു. എങ്കിലും അതിന്നൊന്നും ദുഷ്ടോധനൻ ഒരു വിധത്തിലും വഴിപ്പെട്ടില്ല. ഒടുക്കത്തെ കയ്യായി ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാൻതന്നെ, പാണ്ഡവന്മാരുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം, ദുരുസംസാരിപ്പാനായിട്ടു ചെന്നു. അതാണു പ്രസിദ്ധമായ ഭഗവദ്ഭൂതം. ഭഗവാന്റെ സന്ധിസംസാരം കേൾക്കുന്നതിനായി അസംഖ്യം മഹർഷിമാരും രാജാക്കന്മാരും പണ്ഡിതവർണ്ണന്മാരും മഹാരഥന്മാരായ പല യോദ്ധാക്കളും കൌരവസഭയിൽ വന്നുചേർന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കഴിഞ്ഞകാഴ്ചകളെല്ലാം ഇതുകക്ഷിക്കാരും മറക്കണമെന്നും പാണ്ഡവർക്കു വകാശമുള്ള പക്ഷതിരാജ്യം അവർക്കു വിട്ടുകൊടുത്തു രണ്ടുകൂട്ടരും സ്നേഹത്തോടുകൂടി മേലിൽ കാലക്ഷേപംചെയ്യണമെന്നും അതാണു കുലത്തിനും രാജ്യത്തേക്കും ഏറ്റവും ക്ഷേമമായിട്ടു വരികഎന്നും മറ്റുമുള്ള സംഗതികളെ ഭഗവാൻ സദസ്യപ്പെല്ലാവർക്കും പൂർണ്ണബോധ്യമാകത്തക്കവണ്ണം പ്രസംഗിച്ചു. അതിന്റെശേഷം മഹർഷിമാരിൽതന്നെ പലരും വിദൂരർ മുതലായ പല പ്രാജ്ഞന്മാരും ഭഗവാന്റെ ഏറ്റവും സാരമായ വാക്യത്തെ പിന്തുടങ്ങിത്തന്നെ സംസാരിച്ചു. ഒടുക്കം ദുഷ്ടോധനന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരായ ഗാന്ധാരിയും ധൃതരാഷ്ട്രരും മഹാനാരായുധ വാക്കുകേട്ടു നടക്കുന്നതാണ് ശ്രൗതസ്തരമായിരിക്കുക എന്നിങ്ങനെ ദുഷ്ടോധനനോടു ബലമായിട്ടുപദേശിച്ചു. എന്നാൽ ലോഭിഷ്ഠനായ ദുഷ്ടോധനൻ തന്റെ അമ്മാനായ ശകുനിയുടേയും സ്നേഹിതനായ കണ്ണന്റെയും അ

ദുത്തനജനായ ഭുഗ്ഗാസനന്തര്യം ദുതപദേശങ്ങൾ കേട്ടു മോ
ഹിതനായിട്ടു ആ മഹാമാതാടെ വാക്കുകളെ നിരസിച്ചതേയു
ള്ളു. പക്ഷിരാജ്യം കൊടുക്കുവാൻ മനസ്സില്ലെങ്കിൽ അഞ്ചു
ദേശമെങ്കിലും, അതുംവയ്യെങ്കിൽ അഞ്ചുഗ്രാമം, അതുംവയ്യെ
ങ്കിൽ അഞ്ചുപേക്കുംകൂടി ഒരുഗ്രാമമെങ്കിലും, പാണ്ഡവന്മാർക്കു
കൊടുക്കണമെന്നും എന്നാലും യുദ്ധംകൂടാതെ കഴിക്കുകയാണ്
വേണ്ടതു എന്നും ഭഗവാൻ ഒട്ടക്കം ദുര്യോധനനോടു വളരെ
നയത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞുനോക്കി. “സൂചികുത്തുവതിന്നുമിന്ന
വകാശമില്ലരണീതലെ വാഴിയോടു വസിച്ചിട്ടെന്നാക പാ
ണ്ഡവർക്കുകൊടുത്തിടാ” എന്നു ദുര്യോധനനതീർത്തു മറുപടിപ
റഞ്ഞു. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ പാണ്ഡവന്മാരെ ഇനി പോ
ക്കളത്തിൽ കാണാമെന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു ഭഗവാൻ മടങ്ങിപ്പോ
രുകയും ഉടനെ തന്റെ പുരിയായ ദ്വാരകയ്ക്കുഴുന്നള്ളുകയും
ചെയ്തു.

XIX

ഭാരതയുദ്ധം.

(൨)

ധർമ്മപുത്രർ ഈ അവസരത്തിൽ തന്റെ ബന്ധുരാജാ
ക്കന്മാരുമായി ചെയ്ത ആലോചനയിൽ യുദ്ധം അത്യാവശ്യമെ
ന്നതന്നെ ഏതരം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു: ഏതായാലും യുദ്ധാരം
ഭത്തിനു മുൻപായി യാദവപതിയായ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ സഹാ
യം അപരിത്യാജ്യമെന്നു കണ്ടിട്ട് അദ്ദേഹത്തെ ക്ഷണിക്കുവാ
നായി അജ്ജനനെതന്നെയാണു് ധർമ്മപുത്രർ പറഞ്ഞയച്ചതു്.
അജ്ജനൻ ദ്വാരകയിൽ എത്തിയപ്പോൾ അതേ ഉദ്ദേശത്തോ
ടുകൂടി ദുര്യോധനനും അവിടെ മുൻപിൽതന്നെ വന്നുചേർന്നി

തന്നതായി കണ്ടു. തന്റെ മൈത്രിയെ അപേക്ഷിച്ചു രണ്ടു കൂട്ടക്കാരും ഒരേസമയത്തുതന്നെ എത്തിയിരുന്നതിനാൽ ഒരു പക്ഷത്തിൽ തന്റെ സൈന്യബലത്തേയും മറോപക്ഷത്തിൽ അയ്യധമെട്ടക്കാതെയുള്ള തന്റെ സാന്നിധ്യത്തേയും നൽകാമെന്നു കൃഷ്ണൻ രണ്ടുപേരോടും പക്ഷഭേദംകൂടാതെ പറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ടപ്പോൾ കൃഷ്ണന്റെ സാന്നിധ്യംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടുകൊള്ളാമെന്നു അജ്ഞനൻ ഉടനടി മറുപടി പറഞ്ഞു. ഇവിടെ അജ്ഞനന്റെ യുക്തിമാത്രയും ഉടനടി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഈശ്വരധീനംകൂടാതെയുള്ള പുരുഷപ്രയത്നത്തിനു വിലയില്ലെന്നതത്വം അജ്ഞനൻ നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ ഭാവാന്റെ അനുകൂലംതന്നെയാണു മുഖ്യമെന്നും അതുണ്ടെങ്കിൽ നമ്മൾക്കു ജയം നിശ്ചയമായിട്ടുണ്ടാകുമെന്നും ഉള്ള ദൃഢവിശ്വാസത്തോടുകൂടിയാണ് അദ്ദേഹം അവിധം അനുവദിച്ചത്. ഭൂയോധനനാകട്ടെ, അയ്യധമെട്ടക്കാത്ത ഒരു വന്റെ സഹായത്തേക്കാൾ സൈന്യബലംതന്നെയാണു യുദ്ധത്തിൽ വിജയത്തിനു കാരണമെന്നു കരുതി യാദവസൈന്യത്തെയുംകൊണ്ടു ഹസ്തിനപുരിയിലേക്കു യാത്രയായി. അയ്യധമെട്ടക്കാതെയുള്ള സ്ഥിതിയിൽ തന്നോടുകൂടി ഒരുമിച്ചിരുന്നുവേണ്ട ഉപദേശകല്പനകൾ ചെയ്തതുകൊണ്ട് തനിക്കു ഈ യുദ്ധത്തിൽ സാരഥ്യം വഹിച്ചതരേണമെന്നു അജ്ഞനൻ സവിനയം കൃഷ്ണനോടു അപേക്ഷിക്കുകയും കൃഷ്ണൻ അതിനു സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. അജ്ഞനൻ കൃഷ്ണനേയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു ധർമ്മപുത്രന്റെ സന്നിധിയിൽ വന്നു. പാണ്ഡവപക്ഷത്തിൽ ചേരാനു ഏതെല്ലാം രാജാക്കന്മാർക്കു മനസ്സുണ്ടെന്നു അവരുമായി കണ്ടാലോചിച്ചു. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ വിദർഭരാജാവു പറഞ്ഞ അഭിപ്രായം അജ്ഞനന്റെ അത്മാഭിമാനത്താൽ യോജിച്ചതായിരുന്നില്ലെന്നുള്ള ഏകകാരണത്തിനാൽ വിദർഭരാജാവിനെ അജ്ഞനൻ ബന്ധുവർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും തിരസ്കരിച്ചു. അസ്പ്രപയോഗമത്രെന്നായ അജ്ഞനനു പോക്കളത്തിൽവെച്ചു എന്തെങ്കിലും തോൽവി പററുന്നതായാൽ അവിടെ വേണ്ടസഹായം

ചെയ്യുവാൻ താൻ സന്നദ്ധനാണെന്ന് വിദർഭൻ പറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഗവ്വിഷ്ണുമാരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ദുഷ്ടോധനാദികളെ തോൽപ്പിക്കുന്നതായാൽ തങ്ങളുടെ സാമത്വം കൊണ്ടുമാത്രമാണ് കാര്യം സാധിച്ചത് എന്നു അവർ അത്ഥപ്രശംസ ചെയ്തുകൊണ്ടു നടക്കാതിരിക്കില്ലെന്നു കണ്ടിട്ടാണു അജ്ഞാനൻ വിദർഭന്റെ സഹായം അവശ്യമില്ലെന്നു പറഞ്ഞത്.

ഇങ്ങിനെ ഇരുഭാഗക്കാരും യുദ്ധത്തിനു ഒരുങ്ങിയെങ്കിലും നിപുണിയുളളതോളം സന്ധിയിൽ കഴിയുന്നതിനായി ധർമ്മപുത്രൻ ഒട്ടധികം പിന്നെയും പ്രവർത്തിക്കുകയുണ്ടായി. പക്ഷെ അവകളുദ്യമങ്ങളൊന്നും ഫലിച്ചില്ല. ഒടുവാൽ അതിവേഗമായ ഭാരയുദ്ധം നടത്തേണ്ടതായിത്തന്നെ വന്നുകൂടി.

ഭീഷ്മൻ എന്ന മഹാപുരുഷനാണ് കൗരവരുടെ സേനാധിപനായി അദ്ദേഹം അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ടത്. ഭീഷ്മരും അജ്ഞാനനും തമ്മിലുണ്ടായ അദ്വൈത ഒൻപതുദിവസത്തെ യുദ്ധം അതിവേഗമെന്നതെന്നപറയണം. എന്തെന്നാൽ ശരപ്രയോഗവിഷയത്തിൽ ഭീഷ്മൻ അഭിപ്രീയനായിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല യോഗാദ്രാസബലത്താൽ അദ്ദേഹം അമാനുഷികശക്തിയുളളവനുമായിരുന്നു. മൂന്നാംദിവസത്തെ യുദ്ധത്തിൽ നിരന്തരമായ ശരപ്രയോഗത്താൽ ഭീഷ്മരുടെ രണ്ടുവില്ലുകൾ മുറിച്ചുകളഞ്ഞു. ഇതു കണ്ടു കപിതനായിത്തീർന്ന ഭീഷ്മൻ കൂത്തുമൂത്തുള്ള ശരങ്ങളെ അജ്ഞാനന്റെയും ശ്രീകൃഷ്ണന്റെയും നേക്കു ധാരമുറിയാതെ വെച്ചിട്ടു. ശരനിരയേററു സഹിഷ്ണുവാൻ വയ്യാതായിട്ട് ശ്രീകൃഷ്ണൻ തന്റെ വക്ത്രയുഗ്മെടുത്തു പ്രയോമിക്കുവാൻ ഭാവിച്ചു. എത്രതന്നെ പരിശ്രമിച്ചിട്ടും അജ്ഞാനൻ ഭീഷ്മരെ യുദ്ധത്തിൽ മടക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ലെന്നു വന്നപ്പോൾ പാണ്ഡവന്മാർ ശിഖണ്ഡിയെന്നു പേരായ മഹാഹമനെ ഭീഷ്മരോടു നേരിട്ടു യുദ്ധം ചെയ്യാനായി ഞ്ഞാക്കിനിർത്തി. തന്നോടു യുദ്ധം ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധനായി

നിലുക്കുന്ന ശിഖണ്ഡിയെ കണ്ടപ്പോൾ ഭീഷ്മർ മുൻപ്രതിജ്ഞ പ്രകാരം ആയുധം പെട്ടെന്നുപേക്ഷിച്ചു നിലായി. ആ ലാക്കു നോക്കി അജ്ഞാനൻ തെരുതെരെ ഭീഷ്മരുടെ നേക്കുസ്രം പ്രയോഗിച്ചു. അസന്നമൃത്യുവായ ഭീഷ്മർ ഉടനെ സ്വരഥത്തിൽ നിന്നു താഴെ വീഴുകയും ചെയ്തു.

യുദ്ധക്കളത്തിൽ വീണു മരിക്കുവാൻ ഭാവിക്കുന്ന ഭരതീ ശൂരനായ യോദ്ധാക്കൾക്കുചിതമായ ശരശയ്യമേൽ കിടക്കുമ്പോൾ തന്റെ തല അസാരമെന്നുയർത്തി കിട്ടണമെന്നു ഭീഷ്മർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഉടനെ പട്ടുചാവട്ടയും തലയണയും മറ്റും കൊണ്ടുവരുവാൻ ദുര്യോധനൻആളെ പറഞ്ഞയച്ചതു കണ്ടിട്ട് ദുര്യോധനൻ "ഔചിത്യബുദ്ധി പോരെന്നു ഭീഷ്മർ പറഞ്ഞു ചിരിച്ചു. അജ്ഞാനനാകട്ടെ ഗാഢധീപമെന്നു പേരായ തന്റെ വില്ലിൽ മൂന്നു ശരംതൊടുത്തുപാട്ടു ഭീഷ്മരുടെ തലയുയർത്തിവെച്ചുകൊടുത്തു. അതിന്റെശേഷം ഭീഷ്മർക്കു വെള്ളംകുടിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ പ്രത്യേക തരത്തിൽ തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പാനീയങ്ങളെ കൊണ്ടുവരുവാൻ ദുര്യോധനൻ ബദ്ധപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അജ്ഞാനൻ ശരശയ്യനും പ്രാപിച്ച അസന്നമരണനായി തീർന്നിരിക്കുന്ന ഭീഷ്മർക്കു ഗംഗാനദിയിലെ നല്ല പച്ചവെള്ളം ശരപ്രയോഗംകൊണ്ടുതന്നെ വരുത്തികൊടുത്തു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദാഹം ശമിപ്പിച്ചു. ഹിതാനുസരണമാവാശ്ചമറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ അജ്ഞാനൻ നല്ല വിരുതുണ്ടായിരുന്നു എന്നു നാലു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഴയകു ഉചിതപ്രവൃത്തികളെക്കൊണ്ടറിയുന്നു.

ഭീഷ്മർക്കുശേഷം ദുര്യോധനാദികളുടേയും പാണ്ഡവന്മാരുടേയും ശത്രുചാതുനായ ദ്രോണർ സേനാധിപനായിട്ടു വാഴിക്കപ്പെട്ടു. ദ്രോണർ ഏതുവിധമെങ്കിലും ധർമ്മപുരുഷനെ പിടിച്ചു കെട്ടിക്കൊണ്ടുവരാമെന്നു അദ്ദേഹം ദുര്യോധനനോടു ശപ

മംചെയ്തു വിവരം അജ്ഞനൻ നേരത്തേതന്നെ അറിയുകയാൽ
 ധർമ്മപുത്രരുടെചുറ്റും നിന്നുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ ഭ്രമമായിസൂ
 ക്ഷിച്ചുകൊള്ളുവാൻ സാത്യകിയേയും സ്വസ്ഥരോദനായ ഭീ
 മനേയും പ്രത്യേകം രേഖേല്പിച്ചിട്ടാണ് അജ്ഞനൻ അന്നു പോ
 ക്കുത്തിലേക്കുതിരിച്ചത്. കൌരവപക്ഷത്തിലുള്ള ത്രിശത്ത്
 നും സംശപ്തകന്മാർ എന്ന മേച്ഛാധിപന്മാരും കൂടി അജ്ഞന
 നോടു കഠിനമാംവണ്ണം പോരുചെയ്തു. ഇതിനിടയ്ക്ക് അജ്ഞന
 നെ സഹായിക്കുന്നതിനായി ധർമ്മപുത്രരാൽ നിയോഗിക്കപ്പെ
 ട്ട ഭീമൻ വന്നു കൌരവസംഘപ്രമാണിയായ ഭഗദത്തനോടേ
 റു. ഭഗദത്തൻ ഒരു വലിയ കൊമ്പനാനയുടെ പുറത്തുക
 യറിക്കൊണ്ടായിരുന്നു യുദ്ധംചെയ്തത്. ഈ യോദ്ധാവിനെ നല്ലതര
 യുദ്ധശിക്ഷകഴിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മഹാബലശാലി ആയിരുന്നു. പ
 ലവിധത്തിലുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ നോക്കിട്ടും ഭീമസേനൻ ഭഗ
 ദത്തനെ തോല്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല എന്നു മാത്രമല്ല, ആന
 യുടെ ഉപദ്രവം ഏറെ ഭീമസേനൻ വല്ലാതെ വലയുകയും
 ചെയ്തു. ഒടുവിൽ ഭഗദത്തന്റെ ആന തുന്ധിപ്പെട്ടുകൊണ്ട്
 ഭീമനെ ചുറ്റിയെടുത്തു മേല്പോട്ടെറിയുകയും താഴെചീഴുമുൻപു
 കൊമ്പിന്റെ അഗ്രംകൊണ്ടു ഭീമൻ പിളർന്നു പോകത്തക്കവ
 ണ്ണം തല ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു നില്ക്കുകയും ആയിരുന്നു. ഭീമസേ
 നൻ ആനയുടെ കൊമ്പിന്മേൽ കുത്തിവീണ് നിശ്ചയമായും
 അപായപ്പെട്ടുപോകുമെന്നുള്ള നില ദൈവാധീനംകൊണ്ട് അ
 ജ്ഞനൻകണ്ടെത്തി പെട്ടെന്നു അദ്ദേഹം ലാക്കനോക്കി പ്ര
 യോഗിച്ച ഒരുസ്രം ആനയുടേയും, പുറത്തിരുന്ന ഭഗദത്തന്റെ
 യും കണ്ണങ്ങളെ ചേർത്തിട്ടുതോട്ടുകൂടി ആനയുടെ ഉയർത്തിപ്പിടി
 ച്ചിരുന്ന വാലുംകൂടി അരിഞ്ഞുകളഞ്ഞു; ഭീമസേനൻ രക്ഷ
 പെട്ടുകയും ചെയ്തു. അജ്ഞനന്റെ അസാമാന്യമായ അസൂ
 പ്രയോഗസാമർത്ഥ്യത്തിനു ഈ ഭഗദത്തവധം ഒരുത്തമസാക്ഷ്യം
 തന്നെ. പണ്ടത്തേക്കാലത്തു ആനകളെ യുദ്ധത്തിനു ഉപകരി
 ക്കുമാറു് എത്ര നല്ലവണ്ണം പരിശീലിപ്പിച്ചു വന്നിരുന്നു എന്നു
 ഇത്തരം യുദ്ധവണ്ണനകൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

പിറേറ്റിപ്പസത്തെ യുദ്ധത്തിൽ അജ്ജനന്റെ പുത്രനായ അഭിമന്യുവിനെ കൗരവപക്ഷത്തിൽ ചേർന്നിരുന്ന ബന്ധുരാജാവായ ജയദ്രഥനും കണ്ണനും ശല്യരംകൂടി ധർമ്മവിട്ട ചതിപ്രയോഗത്താൽ തീരെ നിഷ്കുരുണമായി കൊന്നുകളഞ്ഞു. അജ്ജനനു സുഭദ്രയിൽ ജനിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഏറാപും വാസല്യഭാജനമായ ഏകപുത്രനായിരുന്നു അഭിമന്യു. ഈ അഭിമന്യുവിന്റെ മരണംനിമിത്തം അജ്ജനനും സോദരന്മാർക്കും ദുസ്സഹമായ താപം നേരിട്ടു. അഭിമന്യുവിനെ കൊല്ലാനുള്ള പ്രധാനകാരണക്കാരൻ ജയദ്രഥനാണെന്നു കൃഷ്ണൻ പറഞ്ഞറിഞ്ഞപ്പോൾ നാളെ അസ്തമയത്തിനു മുൻപ് ജയദ്രഥനെ കൊല്ലുന്നുണ്ടെന്ന് അജ്ജനൻ വളരെ പാതശ്ചത്തോടുകൂടി ഉച്ചത്തിൽസത്യംചെയ്തു. ഈ ശപഥവൃത്താന്തം പിറേറ്റിപ്പസം പുലർച്ചയാഴ്ചപ്പോഴേക്കു ശത്രുപക്ഷക്കാരുടെ ഇടയിൽ പരന്നതുകൊണ്ട് അവർ അന്നു ജയദ്രഥനെ പുറത്താക്കാതെ സൂക്ഷിച്ചു. അജ്ജനൻ യുദ്ധരംഗത്തിൽ പിറേറുന്നു എന്നസമയം മുതൽ സൈന്യപരാജാവായ ജയദ്രഥനെ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ട് ഓരോരോ ശത്രുരാജാക്കന്മാരെ തോല്പിച്ചു ഒട്ടക്കി. അപ്പോഴാണ് സാത്വകിയെ വെട്ടിക്കൊല്ലുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചു നില്ക്കുന്ന ഭൂരിശ്രവാവെന്ന രാജാവിന്റെ ഹസ്തത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി അജ്ജനൻ ഒരമ്പയ്യ പഡ്ഗം നിലത്തുപതിപ്പിച്ചത്. സാത്വകി അവസരോചിതമായ ഈ അസഹായംകണ്ടു ധൈര്യപ്പെട്ടിട്ടു അവർതന്നെ കൈയിലെടുത്ത ശത്രുവായ ഭൂരിശ്രവാവിനെ നിഷ്പ്രയാസം കൊന്നുവീഴ്ത്തി. ഇത്രയെല്ലാം ആയിട്ടും ജയദ്രഥനെ കണ്ടുകിട്ടാഴികയാൽ അർജ്ജുനനും കൃഷ്ണനും ഉള്ളിൽ പരിഭ്രമമായി. ഏകദേശം നേരം അസ്തമിക്കാറായപ്പോൾ ഒരു വലുതായ മഴക്കാറുനിമിത്തം ആകാശമണ്ഡലം ആകപ്പാടെ നമങ്ങി. വാസ്തവത്തിൽ അസ്തമയമായി എന്നുവിചാരിച്ച് ജയദ്രഥൻ ശാന്തനായിത്തീർന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നു കൊണ്ടു തലയെത്തിനോക്കി. ഒരുനോട്ടത്തിനു കൃഷ്ണൻ കാണാനിടയായി. ആ മാത്രയിൽ തന്നെ—തല താഴ്ന്നതിനു മുൻപ്—ശിരച്ഛേദം

നിവഹിച്ചുകൊള്ളുമാറ് അർജ്ജുനൻ ഒരു അസ്രം പ്രയോഗി
 ക്കുകയും ജയദ്രഥന്റെ കഥകഴിക്കുകയും ചെയ്തു. അർജ്ജുനൻ
 ശപഥം ചെയ്തിരുന്നപ്രകാരം ജയദ്രഥവധം ഇങ്ങിനെ സാധി
 ച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ കാരൂനിര ഒഴിഞ്ഞു പിന്നെയും അകാശം
 സുപ്രസന്നമായി തെളിഞ്ഞുവിളങ്ങി. ദ്രോണാചാര്യരുടെവൈ
 രിയും പാണ്ഡവസൈന്യത്തിലെപ്രധാനിയും പാണ്ഡവരാജാ
 വിന്റെ പുത്രനും ആയ ധൃഷ്ടദ്യുമ്നൻ കൈരവസേനാധിപ
 നായ അചാര്യനെക്കൊന്നു. പിന്നെ ആ സൈന്യത്തിന്റെ
 അധിപനായി വരികപ്പെട്ടതു കണ്ണനാകുന്നു. കണ്ണൻ യുദ്ധ
 ക്കളിൽ എത്തിയ സമയം അദ്ദ്രുമായി ഏറ്റതു ധർമ്മപുത്ര
 രോടായിരുന്നു. ശരപ്രയോഗത്തിൽ വളരെ വിദഗ്ദ്ധനായി
 രുന്ന കണ്ണനോടേറ്റു വല്ലാതെ വലഞ്ഞുതുടങ്ങിയ ധർമ്മപുത്ര
 രെ ഭീമസേനൻ ചെന്നുരക്ഷിച്ചു. അർജ്ജുനൻ ഈവിധരം അ
 റിഞ്ഞു തന്റെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരനെ അനുശോചിക്കുവാൻ യു
 ധരംഗത്തിൽനിന്നും വളരെ ബദ്ധപ്പെട്ടുപോയി ധർമ്മപുത്ര
 ടെ അടുക്കലേക്കു ചെന്നു. ധർമ്മപുത്രരാകട്ടെ, അർജ്ജുനൻ ക
 ണ്ണനെ കൊല്ലാതെയാണു വന്നിരിക്കുന്നുതെന്നറിഞ്ഞു് ഒട്ടധി
 കം അർജ്ജുനനെ ശകാരിക്കുകയാണു ചെയ്തതു്. കേവലം
 അലങ്കാരത്തിനായിട്ടുമാത്രം കയ്യിൽപിടിച്ചിരിക്കുന്ന ശാഡ്ധീ
 വചാപത്തെ വലിച്ചെറിയുകയാണു നല്ലതെന്നും മറ്റും അധി
 ക്ഷേപമായി ധർമ്മപുത്രർ പ്രസ്താവിച്ചുകേട്ടപ്പോൾ അർജ്ജുനനു
 അത്യന്തം കോപമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ഗുരുകുടിയോത്തുടവിൽ
 ക്ഷമിച്ചു മാപ്പുചോദിച്ചു. എന്നുമാത്രമല്ല, ജ്യേഷ്ഠസഹോദര
 നോടു് ഇപ്രകാരം കോപംതോന്നിച്ചു മഹാപാപത്തിനു പരി
 ധാരം എന്താണെന്നു കൃഷ്ണനോടു വളരെ പശ്ചാത്താപത്തോ
 ടുകൂടി ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു. ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ സമാധാനവാക്കു
 കൾ കേട്ടു രണ്ടുപേരും സന്തുഷ്ടന്മാരാകുകയും അനന്ദാശ്രുക്കൾ
 പൊഴിച്ചു് അന്യോന്യം അലിംഗനം ചെയ്തയും ചെയ്തതിന്റെ
 ശേഷം അർജ്ജുനൻ ജ്യേഷ്ഠന്റെ അനുവാദം വാങ്ങി കൃഷ്ണനു

മൊരുമിച്ചു കണ്ണനോടു യുദ്ധം ചെയ്യാനായി പോക്കുത്തിലേക്കു തിരിച്ചു.

അജ്ജനൻ പിന്നെ നടത്തിയ വലിയ യുദ്ധം കണ്ണനുമായിട്ടാണ്. ധർമ്മപുത്രൻ മുറിവേല്പിച്ചതും അഭിമന്യുവിനെ ചതിച്ചുകൊന്നതും എല്ലാംകൂടി ഓത്തു അജ്ജനൻ കണ്ണനോടു വളരെ നിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായ മട്ടിലാണ് യുദ്ധം തുടങ്ങിയത്. കണ്ണനും ഒട്ടംകുറയ്ക്കാതെ തന്നെ എതിർത്തുനിന്നു യുദ്ധം ചെയ്തു. ഒടുവിൽ കണ്ണൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വന്നപ്പോൾ ഒരു അസ്രം എടുത്ത അജ്ജനന്റെ നെറ്റിത്തടം ലക്ഷ്യമാക്കി പ്രയോഗിച്ചു. അയത്ത് അജ്ജനൻ ഏൽക്കാതെ പോകില്ലെന്നു കണ്ടു കണ്ണൻ തൽക്ഷണം തേരിന്റെ നിലയെ ഒന്നുതാഴ്ത്തി. അതു കാരണം അജ്ജനന്റെ കിരീടവും മുടിയും മാത്രം ചേരട്ടിച്ചു കൊണ്ടു അസ്രം നിർഗ്ഗമിക്കുവാൻ ഇടയായി. ഈ അപമാനത്താൽ വലിച്ചു കോപംകൊണ്ടു അജ്ജനൻ തെരുതെരെ അസ്രം അയച്ചു കണ്ണന്റെ കണ്ണുഭാണങ്ങളേയും മററും ഓരോന്നായി ചേരട്ടിച്ചു താഴെ വാഴി തന്റെ ശത്രുവിനെ പകരം അപമാനിച്ചു. കണ്ണൻ മുൻപുപ്രയോഗിച്ച അസ്രം, ശല്യർ പറഞ്ഞപ്രകാരം, അജ്ജനന്റെ കണ്ണുപ്രദേശത്തെ ലാക്കാക്കി വിട്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ തീച്ചയായും അന്നു അജ്ജനനെ അപായപ്പെടുത്തുമായിരുന്നുവല്ലോ എന്നുള്ള പശ്ചാത്താപവും, തനിക്കു അരേണനപ്പുത്താവും അംഗവൈകല്യത്താലുമുണ്ടായ മാനഹാനിയും, മററും ഓത്തു കണ്ണൻ ഒന്നിനുമുള്ളൊത്ത അന്ധനെപ്പോലെ അവിടെ സ്തംഭിച്ചു നിന്നുപോയി. ശല്യർ തെളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന തന്റെ രഥത്തിലെ ചക്രങ്ങൾ അതേ മുറ്റുത്തത്തിൽതന്നെ ചുങ്ങിനെയോ ഭൂമിയിൽ പൂണ്ടുപോകയും ചെയ്തു. ഈ അവസരത്തിൽ തന്റെ തേരുയർത്തിക്കിട്ടുന്നതുവരെ യുദ്ധം ചെയ്യാതെയിരിക്കണമെന്നു അജ്ജനനോടു കണ്ണൻ അപേക്ഷിച്ചു. അജ്ജനന്റെ ധർമ്മശ്രദ്ധനോക്കുക. പലവിധത്തിലും തന്റെ സംഘക്കാരെ ദ്രോഹിക്കുവാൻ ദുഷ്ടോ

ധനനെ അപ്പഴപ്പോൾ ഉത്സാഹിപ്പിച്ചുവന്നവനും, തന്റെ വസ്ത്രപുത്രനായ അഭിമന്യുവിന്റെ നേക്കു ധർമ്മവിട്ടു നിഷ്കരുണമായി അസ്രുപ്രയോഗിച്ചവനും, കീരീടധാരണത്താലും മറ്റും തന്നെ പോക്കളത്തിൽ വെച്ചു അവമാനിച്ചവനുമായ പരമശത്രു തന്നോടു തല്ക്കാലം യുദ്ധവിരാമത്തിന്നാചശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അജ്ഞാനൻ ഈ അപേക്ഷയെ കൈക്കൊണ്ടതര്യപ്രയോഗം ചെയ്യാതെതന്നെന്നിന്നു. പക്ഷെ, എത്ര അധികം ആളുകൾ ഒത്തൊരുമിച്ചു പ്രയത്നിച്ചിട്ടും കണ്ണന്റെ രഥം തറയിൽനിന്നും ഇളകി ശരിപ്പെട്ടു കിട്ടിയില്ല. അതിനാൽ കണ്ണൻ വീണ്ടും ഭഗ്നാശയനായി യുദ്ധം തുടങ്ങുകയും, ഏതൊരു സിന്ധവതെ അജ്ഞാനന്റെ ശരമേറു മരിക്കുകയും ചെയ്തു.

കൗരവന്മാരാൽ സേനാനായകനായി പിന്നെ അഭിഷേകം ചെയ്യപ്പെട്ട ശല്യരെ ധർമ്മപുത്രർ കൊന്നുകഴിഞ്ഞുവെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ദുര്യോധനൻ അന്തസ്സാപം നിമിത്തം ഉഴന്നു ഓടിക്കടക്കയും, ഒടുവിൽ പിടികൂടപ്പെട്ട ദുര്യോധനൻ ഭീമനോടു ഗദായുദ്ധത്തിലേപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഭീമൻ പഠിച്ചുപണി പതിനെട്ടും പ്രയോഗിച്ചു നോക്കിയതിൽ തന്നിക്കു ക്ഷീണം വലിച്ചു കണ്ടതല്ലാതെ പ്രതിയോഗിയായ ദുര്യോധനനെ തോല്പിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു കണ്ടു അർത്ഥനായി നിലുന്മേൽ അജ്ഞാനൻ തുടങ്ങിച്ചു ശത്രുവിന്റെ ഭേദമർഹാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും, അതുകണ്ടു കാര്യം മനസ്സിലാക്കി ഭീമൻ ദുര്യോധനനെ അപ്രകാരം തുടങ്ങിച്ചു താഴെ വീഴ്ത്തിക്കൊല്ലുകയും ചെയ്തു.

ബാലലീല.

ഒട്ടുവെളുക്കുമ്പോളുമ്മയും ബാലനെ-
 ത്തെറെറന്നു കാലും മുഖവും കഴുകിച്ചു
 ചാലപേ സ്പേക്കുറിയുമണിയിച്ചു
 കാലിൽച്ചിലമ്പുകൾ ചുറ്റുമുറപ്പിച്ചു
 നാലഞ്ചുപട്ടം തഴുകിക്കുറിപ്പോട്ടു
 പീലിത്തിരുമുടി തന്നിലും ചുംബിച്ചു
 ചാലേ വരുണൊരു ചങ്ങാതിമാരോടു
 താലോലിച്ചുണ്ടു കളിപ്പാനയയ്ക്കയും;
 അഞ്ചൊറുനാഴിക ചെല്ലുന്ന നേരത്തു
 പഞ്ചാരകൂട്ടിക്കലന്നോരു ചോറുമായ്
 ചഞ്ചലനേത്രനെക്കാണാഞ്ഞു മാതാപു
 കൊഞ്ചി വിളിച്ചുണ്ടു നീളെനടക്കയും
 പിന്നെയുമുണ്ണികൾ ചങ്ങാതിമാരോടു-
 മൊന്നിച്ചു മുററത്തിരുന്നു കളിക്കയും
 കണ്ണൻ ചിരട്ടയിൽ പൂഴിനിറച്ചിട്ടു
 കണ്ണം തുളിച്ചുണ്ടുയർത്തിപ്പിടിക്കയും;
 മണ്ണുചൊഴിയുന്ന കണ്ടുരസിക്കയും,
 മണ്ണിൽ കരകൊണ്ടു നീളെവരയ്ക്കയും;
 കൊച്ചുകരംരണ്ടും കുത്തിപ്പൊടിതന്നിൽ
 പൂച്ചകരണം മറിഞ്ഞു കളിക്കയും;
 മെച്ചത്തിൽ നല്ലൊരു പൂഴിച്ചോറുണ്ടാക്കി-
 കൊച്ചുകൾക്കെല്ലാം വിളമ്പിക്കൊടുക്കയും;
 അച്ചെളിമേളിച്ചു മേനിവിയക്കയും;
 കുച്ചുകൊണ്ടുച്ചിമാർ ചെന്നിട്ടു തുക്കയും;
 മച്ചിലൊളിച്ചു ചിലരണ്ടു പാക്കയും

മെച്ചം തിരഞ്ഞു കണ്ടുമുത്തിലാക്കും
 മല്ലമിഴിമാരെ വഞ്ചിപ്പതിന്നായി
 കല്യാണരൂപൻ മുതിൻ തുടങ്ങിനാൻ.
 എല്ലാരുമോരോരോ കോട്ടിനു പോയപ്പോൾ
 മെല്ലെക്കടന്നാനൊരാലയം തന്നിലും
 മറെറാരുബാന്റെ തോളിൽ കരയേറി-
 തെറൊന്നെടുത്തുടൻ പെണ്ണുളളിക്കമ്പോൾ
 ചെന്നങ്ങടിയൽ നിന്നീടുന്ന ബാലക-
 ന്നൊട്ടും കൊടാഞ്ഞവനിട്ടേച്ചു മണ്ടിനാൻ.
 ചാടുവാൻ മേലാഞ്ഞു കണ്ണുനരിപിടി-
 ച്ചാടിയഴുന്നു നിന്നീടുന്ന ബാലകൻ
 കേഴുന്നകേട്ടിട്ടു ബാലനെച്ചെന്നുടൻ
 ചാലേപിടിച്ചുങ്ങിറക്കി നിൽക്കിനാൻ.
 “ശിശ്യം പിടിച്ചു നിന്നാടീടുവാൻ
 ശക്തമായെങ്ങിനെ വന്നു കുമാരക”
 ഏവം യശോദ പറഞ്ഞതു കേട്ടപ്പോൾ
 ബാലൻ മുഖംതാഴ്ത്തിനിന്നു ചൊല്ലിടീനാൻ: —
 “അമ്മേ ഉറിയിലെന്തെന്നു നോക്കീടുവാൻ
 ചെമ്മേപിടിച്ചങ്ങുയൻ നിന്നേനഹം
 ഇമ്മായയൊന്നുമറിഞ്ഞതുമില്ല ഞാൻ.
 നന്നയിലേതും ചൊളിയല്ല ചൊല്ലുന്നു.
 പാലിൽ കൊതിയെറിക്കില്ലെന്നറികൻ,
 പാലെന്നു ചൊല്ലുന്നതെന്തെന്നറിഞ്ഞില്ല
 ബാലതകൊണ്ടുഞാൻ കണ്ടുനിന്നേയുള്ളൂ
 പാലിന്നു കൈപ്പോ പുളിയോ മധുരമോ?
 പാലുപാലെന്നതു കേൾക്കാമതെന്തെന്നു
 ചാലവേ നോക്കാൻ കരയേറി ഞാനറി .
 കൊള്ളരുതീക്കൂടം തന്നിലെല്ലാലിന്നു
 കള്ളം പറകയല്ലമ്മ ബോധിക്കണം;

ഉള്ളിലുണ്ടെന്നു വെളുത്തുരുണ്ടങ്ങനെ
തള്ളിനടക്കുന്നതെന്നറിഞ്ഞില്ല.
നന്നായടച്ചതു റ യായ്ക്കാരണം
പന്നിതെന്നത്രേ നമുക്കു തോന്നിട്ടുണ്ട്.”

കൃഷ്ണലീല തുളു

കഞ്ചൻനമ്പ്യാർ.

XXI

പടക്കളിയും ഓണത്തല്ലും.

യുദ്ധങ്ങളില്ലാതിരുന്ന കാലങ്ങളിൽ നായന്മാരുടെ യുദ്ധ വീര്യം നിലനില്ക്കുന്നതിനായി പല പയററങ്ങളും പടക്കളികളും നടത്തുക പതിവായിരുന്നു. ഈ പയററുകളിൽ അനേകം ശതം—ചിലപ്പോൾ ഒരുയിരം തന്നെ—ജനങ്ങൾ വാളും പരിചയമായി ഒന്നിച്ചുകൂടി മറുപക്ഷത്തിൽ അത്രയും ജനത്തിന്റെ നേരേ എതിർത്തുകയറുകയും കളിവിട്ടു ഏറെക്കുറെ ഗൗരവമുള്ള മുറികളെ അന്യോന്യം ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ മരണംതന്നെ സംഭവിക്കാറില്ലെന്നില്ല. ഓണക്കാലത്താണ് സാധാരണയായി ഈവക പടക്കളികൾ നടത്തിവന്നിരുന്നത്.

പടക്കളിയുടെ ഒരു അനുകരണം മാത്രമാണ്, കയ്യങ്കളി അല്ലെങ്കിൽ “ഓണത്തല്ല”. ഓണക്കാലത്തു കയ്യങ്കളി മലയാളത്തിൽ—മദ്ധ്യകേരളത്തിൽ—വടക്കോട്ടുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ വിശേഷിച്ചും—അടുത്തകാലംവരെ വളരെ പ്രചാരമുള്ള ഒരു വിനോദവിഷയമായിരുന്നു. നാട്ടുപുറങ്ങളിൽ ചിലേടത്തു ദുർല്ലഭമായിട്ടു ഇപ്പോഴും അതുനടത്തിവരുന്നുണ്ട്. ഒരു

വെളിസ്ഥലിലാണ് കയ്യങ്കളി സാധാരണയായി നടത്താറുള്ളത് കല്ലും കരടും വഴുതലും ഇല്ലാതെ നിറപ്പുള്ളതായ ഒരു സ്ഥലം തല്ലുനടത്തുന്നതിനായിട്ടൊഴിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കയ്യങ്കളിക്കൊരുങ്ങിട്ടുള്ളവരും അതിന്റെ ശ്രമക്കാരമായിട്ടുള്ളവരും തൽക്കാലം രണ്ടുകക്ഷികളായിട്ടു തിരിഞ്ഞു കളത്തിന്റെ സ്ഥലത്തിന്റെ ഉരുവശത്തുമായി വന്നുചേരുന്നു. ആ സ്ഥലത്തിന്നു ചുറ്റുമായി ഇരുകക്ഷിക്കാരുടെ കൂറുകാരും സ്വസ്ഥന്മാരുമായ കാണികൾ വന്നു നിറയുന്നു. ഒരു കക്ഷിയിൽനിന്നും ഒരാൾ വന്നു അരയും തലയും മുറുക്കി ചേരിയിലിറങ്ങി കളിച്ചു മറുകക്ഷിയിലുള്ള ഒരുവനെ പോരിനുവിളിക്കുന്നു. അപ്പോൾ മറുകക്ഷിയിലെ തലവൻ ഇറങ്ങിക്കളിക്കുന്നവനുളണയായിട്ടൊരുവനെ വിളിക്കുന്നു. അവനും മററവനെപ്പോലെ ഒരുങ്ങി ചേരിയിൽ വന്നു കളിച്ചതിന്റെശേഷം രണ്ടുപേരും ഗുരുപിന്നെയും സദസ്യരേയും വന്ദിച്ചു് അന്യോന്യം ഇണക്കത്തോടുകൂടി മാറോട്ടുമാറും മുട്ടോട്ടുമുട്ടും കയ്യോട്ടുകയ്യും ചേർത്തു വിട്ടുപിരിഞ്ഞു യുദ്ധത്തിനായി സന്നദ്ധന്മാരാകുന്നു. രണ്ടുപേരും തടുത്തുകൊണ്ടു പുതിരാളിയുടെ പുണ്ണം പറഞ്ഞ ഒരു സ്ഥാനത്തു നല്ലവണ്ണം ഒന്നു കൊടുക്കുവാൻ ലാക്കുനോക്കുന്നു. കയ്യങ്കളിയിൽ ചെങ്കിട്ട, കടകം, ഓദരം മുതലായസ്ഥാനങ്ങളിൽ കയ്യു് പരത്തി അടിക്കുക എന്നതാണ് ഏറ്റവും മയ്യോട്ടയോടുകൂടിയ പ്രയോഗം. കയ്യു ചുരുട്ടി ഇടിക്കുക, കുത്തുക, മാന്തുക മുതലായതു് മയ്യോട്ടവിട്ട പ്രയോഗങ്ങളാകുന്നു. ആ വക അപമയ്യോട്ടപ്രയോഗങ്ങളെ തടുക്കുവാൻ വേണ്ടി ഇരുകക്ഷിയിലേയും തലവന്മാർ ചാതിക്കാരം പിടിക്കുവാനായി കയ്യങ്കളിക്കാരുടെ ഇരുവശത്തുമായി നില്പുണ്ടായിരിക്കും. തടുത്തു ലാക്കുനോക്കി നിൽക്കുന്നതിന്നിടക്കു ഒരുവൻ മററവന്റെ ചെങ്കിട്ടത്തു കണക്കിലൊന്നുകൊടുക്കുന്നു. അപമയ്യോട്ടപ്രവൃത്തികൾ വരാതിരിപ്പാൻ മധ്യസ്ഥന്മാർ, രണ്ടുപേരെയും വേർപെടുത്തുന്നു. അവർ പിന്നേയും നടക്കുന്നു, ലാക്കുനോക്കുന്നു. മുമ്പുകൊണ്ടുവൻ മററവന്റെ കടകത്തിൽ കടകംനോക്കിക്കൊ എന്നു മു

മ്പിൽകൂട്ടി പറഞ്ഞുകൊണ്ടു താങ്ങുന്നു. ഏറ്റുപടക്കം പൊട്ടുന്നപോലെയുള്ള ശബ്ദത്തോടുകൂടി അവന്റെ കടകംതകുന്ന പോലെ തോന്നുന്നു. മല്യസ്ഥന്മാർ അവരെ വേർപെടുത്തുന്നു. ഇങ്ങനെ രണ്ടുമൂന്നു മറിതല്ലുകഴിയുമ്പോൾ ഒരുവൻ തീരെതോറുവെന്നുവരാം. അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടുപേരും സമനിലയിൽനിന്നുവെന്നും വരാം. എങ്ങിനെയായാലും അവരുടെ പ്രയോഗം നിർത്തുന്നു. അവർക്കു യഥോചിതം സമ്മാനംകൊടുത്തുവിടുന്നു. പിന്നെ വേറെ ഒരു ജോടി മുമ്പറഞ്ഞ വിധത്തിൽ ചേരിയിലിറക്കുന്നു. മോശക്കാരായിട്ടുള്ളവരുടെതല്ല ആദ്യമാദ്യമായി കഴിക്കുന്നു. തലവന്മാരുടെ പ്രയോഗമാണു ഉള്ളതിൽ ഒട്ടുക്കം. അപ്പോഴേക്കും തിരക്കു സഹിക്കുവാൻ വയ്യാതാകുന്നു. ജനങ്ങൾ തിരക്കിത്തള്ളിക്കയറി ചേരിസമലത്തുപ്രയോഗത്തിന്നിടം നന്നെ കുറഞ്ഞുവശാചുനു. അപ്പോഴേക്കും ഇരുകക്ഷിയിലുമുള്ള ചില മല്ലന്മാർ ഇറങ്ങി മുട്ടൻ വടികൾ കൊണ്ടു ജനങ്ങളുടെ മാറത്തമർത്തി തിരക്കിനെ പിന്നാക്കത്തള്ളിനീക്കുന്നു. വമ്പന്മാരുടെതല്ല കഴിയുമ്പോഴേക്കും നേരം സന്ധ്യസമയമാകും. ഉടനെ ജനസംഘം പിരിയുകയും ജനങ്ങൾ കക്ഷിമത്സരത്തോടുകൂടി അന്നത്തെ ജയാപജയങ്ങളെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു് അത്തുവിളിച്ചുപോവുകയും ചെയ്യുന്നു.

XXII

മനോരാജ്യം.

പണ്ടൊരു ഭൂസുരബ്രഹ്മചാരി സുഖം
പൂണ്ടൊരുവിപ്രന്റെരമന്ദിരംപൂക്കടൻ
ശ്രാദ്ധം ഭജിച്ചു മലാപ്പാടികക്ഷിണ
മാത്രം ലഭിച്ചു മൺപാത്രത്തിലാക്കിനാൻ

തവിടുപൊടി വടിവിനൊട്ടു ഘടമതിൽനിറച്ചുടൻ
 താനേതലയിൽചുമന്നുനടന്നിതു
 മാർഗ്ഗേമനോരാജ്യമോരോന്നുചിന്തിച്ചു
 മാണവൻ മെല്ലേ നടന്നുതുടങ്ങിനാൻ:—
 ആപണേചെന്നു മലപ്പൊടി വിററുപെ-
 ണ്ണാടിനെ മേടിച്ചുകൊണ്ടുപോയങ്ങുത്താൻ
 സരസ്വതസ്സലിലമിവ സതതമപി നൽകിത്താൻ
 സാദരം നന്നായുള്ളതുകൊണ്ടീടുവൻ.
 സംവത്സരത്തിലീരണ്ടുശിശുക്കളെ-
 സ്സംഭവിപ്പിക്കുമിപ്പൊണ്ണാടുമിങ്ങനെ;
 ആട്ടിൻകിടാങ്ങളെ വിററു പശുവിനെ-
 പ്ലാട്ടിൽ നമുക്കൊന്നു മേടിക്കണം ദ്രവ്യം,
 പശുവിനൊരു ശിശു ഭവതി, ശിശുവിനുശിശുക്കളും
 പാശാതെ നാലഞ്ചുകാളക്കിടാങ്ങളും.
 അങ്ങനെ വാണാൽ കൃഷി തുടങ്ങാനുള്ള
 സംഗതിവന്നു ഭവിക്കും നമുക്കിനി;
 നല്ല കണ്ടത്തിൽ കൃഷിചെയ്തുകൊണ്ടുത്താൻ
 നെല്ലും വളരെ സ്വരൂപിച്ചുനന്തരം,
 ഇരവുപകലധികതരസുഖമൊട്ടു വസിക്കയും
 ഇല്ലവും പുത്തനായിപ്പണിയിക്കയും;
 നല്ലൊരുപെണ്ണിനെ വേളി കഴിക്കയും,
 ഇല്ലത്തു മെല്ലെക്കുടിചച്ചുകൊൾകയും,
 അപ്രകാരം രമിക്കുംപിന്ധൗ ഭാര്യയ്ക്കു
 ഗർഭമുണ്ടാകും പ്രസവിക്കുമുണ്ണിയേ;
 സുതനായ ജനനമതിശുഭകരമവന്നുത്താൻ
 സോശമാവെന്നുപേരിട്ടുകൊള്ളു ചൻ.
 അക്കാലമുണ്ണിയെ നോക്കാതെ മാതാപു
 പൈക്കുറപ്പാനങ്ങു പൊയ്ക്കുളഞ്ഞാകിൽത്താൻ
 കോപിച്ചു കോൽകൊണ്ടു താഡനം കൂട്ടുവൻ
 ഗോശാലയിൽചെന്നകത്തുചുക്കീടിലും.

പൊണ്ണനീവണ്ണം മനോരമം ചിന്തിച്ചു
 ദണ്ഡുകൊണ്ടൊന്നങ്ങിട്ടു കുറോദരേ,
 മൺകുടംപൊട്ടിത്തകൻ മലപ്പൊടി
 മണ്ണിലും തന്നുടെ കണ്ണിലും മൂക്കിലും
 അടിമുടികൾ മുഴുവനുമെ വെളുവെളുയണിഞ്ഞുകൊ-
 ളങ്ങനെ ചെന്നു ഗൃഹംപുക്കു മാനവൻ.

(പഞ്ചതന്ത്രം)

XXIII

കൊച്ചിരാജ്യത്തെ നെൽകൃഷി.

ഈ രാജ്യത്തെ പ്രധാനകൃഷി നെല്ലുതന്നെയാകുന്നു; ഇവിടെ വേറെയുള്ള ഭക്ഷണധാന്യങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ പറയത്തക്കവണ്ണം കൃഷി ചെയ്യുന്നില്ല. ജനങ്ങളെല്ലാവരും ശാല്യന്നം കൊണ്ടുതന്നെയാണുപജീവിക്കുന്നതും. പലതരത്തിലുമുള്ള നെല്ലുകൾ ഉണ്ടാക്കാറുണ്ട്. അല്പം ചില സമ്പ്രദായഭേദങ്ങളോടുകൂടിയാണ് അവയെ അതാതു ദിക്കുകളിൽ കൃഷി ചെയ്തുവരുന്നത്. വളവു കിട്ടുന്നതു കാലാകാലങ്ങളിൽ മഴ പെയ്യുന്നതിന്റെ അവസ്ഥപോലെയായിരിക്കും. മഴ മറുളള ദിക്കുകളിലോളംതന്നെ സമൃദ്ധിയായിട്ടില്ലാത്ത ചിററുൾ താലൂക്കിൽ മാത്രമേ മഴവെള്ളത്തിന്റെ പോരായ്മ തീർക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പുഴവെള്ളം തിരിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നു വിസ്തരിച്ചിട്ടുള്ള പണിത്തരങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ.

ഇരുപ്പുനിലങ്ങൾ.

ഏറെയും വിലപിടിച്ചതും എല്ലാറ്റിലുമധികമാവശ്യപ്പെടുന്നതും ആയ ഭൂമി ഇരുപ്പുനിലങ്ങളാകുന്നു. കൽപ്രദേ

ശബ്ദമുഖകിഴക്കെ ഭാഗത്തുള്ള കുന്നിൽ ചെരിവുകളിലും മല വാരങ്ങളിലും ചിററുർ താലൂക്കിലും ആണ് അവ മുഖ്യമായി കാണപ്പെടുന്നത്. ഏകദേശം മേമാസത്തിന്റെ ആരംഭത്തോടുകൂടി (ഏകദേശം മേടം 15-ാംനം-യോടുകൂടി) ആദ്യത്തെ വിളവിറക്കിത്തുടങ്ങുന്നു. ആ കാലത്തു് കാലവർഷത്തിന്നു മുഖ്യമായിട്ടുണ്ടാവുന്ന ഇടിവെട്ടോടുകൂടിയ ഇടമഴകളെക്കൊണ്ടു ഭൂമിയെല്ലാം കുതിന്നിരിക്കുന്നതാണ്. അപ്പോൾ കണ്ടങ്ങൾ ഉഴുതുപൊടിച്ചു നിരത്തുകയോ അല്ലെങ്കിൽ നല്ലവണ്ണം ഉഴുതു ഞെക്കുകയോ ചെയ്യുകയും വർഷത്തിന്നു മുമ്പോ പിമ്പോ ആയി വിത്തു വിതയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വിതച്ചിട്ടുള്ള വിത്തിന്റെ തരഭേദംപോലെ സപ്തവർ മാസത്തിന്റെ ആദിയിലോ അപസാനത്തിലോ (ചിങ്ങം 15-ാംനം-ക്കൊ കന്നി 15-ാംനം-ക്കൊ) ആണ് വിളവു കൊയ്തെടുക്കുന്നത്. ഈ വിളവിന്നു കന്നിവിളവ് എന്നാണ് സാധാരണ പറഞ്ഞുവരുന്നത്; എന്നെന്നാൽ പ്രായേണ ആ മാസത്തിലാണ് അതു കൊയ്തെടുക്കാറുള്ളതു്. അപ്രകാരംതന്നെ മകരത്തിൽ (ജനുവരി ഫെബ്രുവരി മാസങ്ങളിൽ) കൊയ്യുന്ന രണ്ടാം വിളവ് മകരവിളവു എന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു. കന്നിവിളവു കൊയ്തെടുത്ത ഉടനെതന്നെ രണ്ടാം വിളവിന്നായി നിലങ്ങളെല്ലാം പണികഴിച്ചൊരുക്കുന്നു. ഈ സമയത്തു് ആദ്യത്തെ വിളവിന്നുള്ളതിനേക്കാൾ അധികം വളം നിചത്തിൽ ചേർക്കാറുണ്ടു്. വിതയ്ക്കുന്നതിന്നു പകരം ഞാറുവട്ടികളിൽ പാവി നിർത്തിട്ടുള്ള ഞാറുകളെ ഒക്കറോമ്പർ മാസാരംഭത്തിലായി (കന്നി ഒട്ടൊടുവിലായി) വലിച്ചു നട്ടുകയാണ് പതിവു്. ഇങ്ങിനെ ആ രണ്ടു വിളവുകളും കാലവർഷത്തിൽ ചെയ്യുന്ന മഴയുടെ സമൃദ്ധിയേയും തുലാവർഷത്തിലെ മഴയുടെ കാലോചിതമായ പെണ്ണിനേയും ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. മഴവിശേഷിച്ചും കാലവർഷത്തിൽ ചെയ്യുന്നതു് അധികമാകുന്നുവെങ്കിൽ വെള്ളപ്പൊക്കംകൊണ്ടു് ആദ്യത്തെ വിളവു നശിച്ചു പോകുവാനുള്ളപ്രമാകുന്നു. തുലാവർഷം അമാന്തമാക

ന്നതായാൽ രണ്ടാം വിളപിന്നണക്കവും വന്നുകൂടും. ഇരുപ്പു നിലങ്ങളെ ജനവരി മുതൽ മേമാസംവരെ സാമാന്യേന തിരിച്ചിട്ടുവരുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങമിങ്ങും അപൂർവ്വം ചില ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും, കിണറുകളിൽനിന്നും, പുഴകളിൽനിന്നും തേവിത്തിരിച്ചുകൊണ്ടു പുഞ്ച എന്നു പേരായ മൂന്നാമതൊരു വിളവുകൂടി എടുക്കാറുണ്ട്. ഈ തരം കൃഷിക്കുള്ള ചിലവു വളരെ അധികമാണ് എന്നുമാത്രമല്ല മൂന്നാം വിളവെടുക്കുന്നതുകൊണ്ടു നിലത്തിന്റെ വളക്കൂറു കുറഞ്ഞുവശാലുകയും ചെയ്യുന്നു. പുഞ്ചക്കൃഷിയുടെ മുഖ്യ ഉദ്ദേശ്യം ലഭ്യത്തിനേക്കാൾ കൃഷിപ്പണിക്കാർക്കു പേലയുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുക എന്നതാകുന്നു.

ഒരുപ്പുനിലങ്ങൾ.

ഒരുപ്പുനിലങ്ങളുടേയും ഇരുപ്പുനിലങ്ങളുടേയും കൃഷിക്കു പല ഭേദഗതികളും ഉണ്ട്. രണ്ടുവർഷങ്ങളുടേയും ഇടയ്ക്കുള്ള തോച്ചുകാലത്തു ചില നിലങ്ങൾ സ്ഥാനഭേദം നിമിത്തം ഉണക്കം തട്ടത്തക്ക സ്ഥിതിയിലാണ് കിടക്കുന്നത്. എന്നാൽ വേറെ ചിലതു്, വളരെ താണപ്രദേശങ്ങളിൽ കിടക്കുകയാൽ, വർഷക്കാലത്തിൽ പലപ്പോഴും മുങ്ങിപ്പോകത്തക്ക നിലയിലാകുന്നു. രണ്ടുതരം നിലങ്ങളിൽനിന്നും ഒരു വിളവുമാത്രം എടുക്കുവാനേ തരമുള്ളൂ. ഇവയിൽ വിരുപ്പു നിലങ്ങൾ എന്നു പറയുന്ന ആദ്യത്തെ നിലങ്ങളിൽനിന്നുകന്നിചിലയും, മുണ്ടകനിലങ്ങൾ എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന മറ്റൊരു തരത്തിൽനിന്നു മകരചിലയും എടുക്കുന്നു. വിതയ്ക്കുന്ന കാലവും കൊയ്യുന്ന കാലവും കൃഷിചെയ്യുന്ന രീതിയും എല്ലാം ഇരുപ്പുനിലങ്ങളിലുള്ള അതതു വിളകളെ അനുസരിച്ചതന്നെയാകുന്നു. കുട്ടാടൻ നിലം എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന മറ്റൊരുതരം ഒരുപ്പു ഭൂമിയുണ്ട്. ചളിപ്രധാനങ്ങളാകയാലും താണ പ്രദേശങ്ങളിൽ കിടക്കുന്നവയാകയാലും വർഷക്കാലം പിറന്നാൽ ഉടനൊന്നെന്ന ഈവക നിലങ്ങളിൽ വെള്ളംനിറഞ്ഞുവശാലുന്നു;

അതിനാൽ മേൽപറഞ്ഞ സാധാരണ രണ്ടു വിളവുകൾക്കുപകരം വൈലത്തൂർ അല്ലെങ്കിൽ കുട്ടാടൻ എന്ന വളരെ മൂപ്പുള്ള വാത്തുകളാണ് കൃഷിചെയ്യേണ്ടതെന്ന്. ഈ കൃഷിയിൽ ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ (മേടത്തിൽ) വിത്തു വിതയ്ക്കുകയും ജനുവരിയിൽ (ധനുരകരം) കൊയ്തെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവ കൂടാതെ പ്രധാനപ്പെട്ട വേറെ രണ്ടുതരം ഒരുപ്പനിലങ്ങളും കൂടിയുണ്ട്. അവയെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവ തൃശ്ശിവപേരൂർ, മുക്കുന്ദപുരം, തലപ്പിള്ളി എന്നീ താലൂക്കുകളിലുള്ള കോടനിലങ്ങളും കൊടുങ്ങല്ലൂർ, കൊച്ചി, എറണാകുളം എന്നിവിടങ്ങളിലുള്ള കരി, പുളി, ചാവു എന്നീ നിലങ്ങളും ആകുന്നു. ഈ രണ്ടുവക നിലങ്ങൾക്കും ഉഴുമയോ വളം ചേർക്കലോ ആവശ്യമില്ല എന്നതാണ് അവയ്ക്കു സാമാന്യമായിട്ടൊരു സ്വഭാവമുള്ളത്.

കോടനിലങ്ങൾ.

കോടനിലങ്ങൾ വാസ്തവത്തിൽ മുൻവിവരിച്ചിട്ടുള്ള ശുദ്ധജലമുള്ള കായലുകളാകുന്നു. അവ ഈ രാജ്യത്തെ ഏറ്റവും വിലപിടിച്ചതായ സ്വത്തുക്കളിൽ ഒന്നാകുന്നു. അവയിൽവെച്ച് ഏറ്റവും പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത് ഏനാമാക്കൽ-തൃശ്ശിവപേരൂർ കായലാണ്. അതിന്ന് ൧൩,൦൦൦ അതിലധികം ഏക്കർ വിസ്താരമുണ്ട്. അതിൽ ഏകദേശം ൧,൫൦൦ ഏക്കർസ്ഥലം ബ്രിട്ടീഷു മലബാറിൽ മേന്മയും ശേഷമുള്ളതെല്ലാം കൊച്ചിശ്ശീമയിൽ പെട്ടതുമാകുന്നു. അതിനെപ്പറ്റി മിസ്റ്റർ ലോഗൻ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു: “വെള്ളം വറ്റിച്ചു കൃഷിചെയ്യേണ്ട കായ്ത്തിൽ പ്രകൃത്യാ ഉള്ള ശക്തികൾക്കെതിരായി ചെയ്യേണ്ടിവരുന്ന സാമാന്യത്തിലധികം ക്ലേശത്തോടുകൂടിയ മനുഷ്യപ്രയത്നം മാത്രം റോക്കിയാൽതന്നെ ഈ കായലിനെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം പറയുന്നതിനുള്ള വകയുണ്ട്. ഒരു കൊല്ലത്തിൽ പൊതുവെ വെള്ളം ഇറങ്ങിട്ടു പിന്നത്തെ വർഷം

ആരംഭിക്കുന്നതുവരെയുള്ള കാലം ഒരു വിളപ്പു കൊയ്തെടുത്തു് നെല്ല് അറയിലാക്കുന്നതിന്നു വളരെ കഷ്ടിയാകുന്നു. ഏറുന്നാക്കൽ ഒരു കൽകെട്ടുകൊണ്ടു് ഏറെററക്കങ്ങൾ കൊള്ളാതെ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അതിലെ വെള്ളം, മഴ അവസാനിക്കുന്നതോടുകൂടി, ചക്രംവെച്ചു രാവു പകലും ഇടമുറിയാതെ ചവിട്ടി വററിക്കുന്നു. ഇയ്യിടയിലായി ആവിരന്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു വേലചെയ്യുന്ന പമ്പുകളും വെള്ളം വററിക്കുവാൻ സാധാരണയായി ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. ആ ആവിരന്ത്രങ്ങളിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന തായു് കൂരിരുട്ടായ രാത്രി സമയങ്ങളിൽ പരപ്പായിക്കിടക്കുന്ന പെള്ളത്തിൽകൂടി ദിഗ്വ്യുത്പന്ന പ്രകാശിക്കുന്നു; എങ്കിലും വേല നടക്കുന്ന സമയത്തെല്ലാം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടേയിരിക്കുന്ന യന്ത്രങ്ങളുടെ എറച്ച ശബ്ദവും കുലുക്കവും അപ്രകാരമുള്ള (ദിഗ്വ്യുത്പ)ഭൂതത്തെ ഇല്ലാതാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വിധം വെള്ളം വററിച്ചിട്ടുള്ള ഭൂമിയാസകലവും, കുററി തറച്ചു പെടല*ചാരി ചളി കുത്തിനിറച്ചിട്ടുള്ള വരമ്പുകളെക്കൊണ്ടു നല്ലപണ്ണം രക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. അവക നിലങ്ങളിൽ പിന്നെ നല്ല പുഷ്പിമയുള്ള ഞാറുകൾ വലിച്ചു നട്ടുന്നു. * പല പടവുകളായി കിടക്കുന്ന കോൾനിലങ്ങളുടെ ഇടയിലെല്ലാം ചാലുകൾ ഉണ്ടു്. ഈ ചാലുകളിലേക്കാണ് നിചത്തിൽനിന്നുള്ള വെള്ളം ചാമ്പിക്കുററുത്തു്. ഘടയ്ക്കു ചാലുകളുള്ളതിനാൽ അതതു നിലങ്ങളെ പോയി പരിശോധിക്കുന്നതിന്നു തോന്നികൾ വേണ്ടിവരുന്നു. നിലങ്ങൾ ചാലുകളിലെ പെള്ളദാനത്തിൽ നിന്നു മൂന്നോ നാലോ അടി

* തേവിടി പിമൊത്തയുടെ പുളളിക്കോലുകളും ചോറപ്പുല്ലും മുളവാരിയും കൂടി തട്ടികപോലെ നീളത്തിൽ കെട്ടിയുണ്ടാക്കുന്നതിന്നാണ് പെടല എന്നു കോൾകൃഷിക്കാർ പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. (പരിഭാഷകൻ.)

* കോൾനിലങ്ങളിൽ സാധാരണയായിട്ടു വിത്തു വിതയ്ക്കുകയാണ് പതിവു്. അധികം വെള്ളം നിൽക്കുന്ന കണ്ടായ സ്ഥലങ്ങളിൽ മാത്രമേ ഞാറിച്ചു നടറുള്ളൂ. (പരിഭാഷകൻ.)

താഴെയാരുമിരിക്കും. ചേനൽക്കാലത്തു് ഈ കായലാസകലം തട്ടിത്തകർത്തുപിടിച്ച്പിടിക്കുന്ന നെല്ലുകളെക്കൊണ്ടു് ഏറാവും മനോഹരമായിരിക്കുന്ന ഒരു പച്ചപ്പുറപ്പായി കാണുന്നതാണു്. അതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന നയനാനന്ദം, അസംഖ്യം കൊക്കുകളുടേയും മറ്റു ജലപക്ഷികളുടേയും തുവെള്ളയായ ചിറകുകളുടെ നിറഭേദംകൊണ്ടു് ഒന്നുകൂടി വർദ്ധിച്ചുപശാവുകയും ചെയ്യുന്നു; എന്തെന്നാൽ അക്കാലത്തു തീരാ ധാരാളമുള്ള ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ അജ്ഞാതപക്ഷികൾ കൂട്ടത്തോടെ ചെന്നുസുഖമായി ഭക്ഷണം കഴിച്ചാനന്ദിച്ചു പറന്നു നടക്കുന്നതു കാണാം. കാലവർഷസമയമായി ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഇടിവെട്ടോടുകൂടിയ ഉടമഴ തുടങ്ങുന്നതോടുകൂടി സാധധാനത്തിലുണ്ടാകുന്ന വെള്ളപ്പൊക്കമായിട്ടു യുദ്ധം പിന്നെയുമാരംഭിക്കുന്നു. കോളെല്ലാം മുങ്ങിപ്പോകുമോയെന്നുള്ള ഭയം സർവ്വത പ്രാപിക്കുന്നു; ചക്രം ചവിട്ടിന്നായി മുളകൊണ്ടു നിർത്തിട്ടുള്ള നിലകളുടെ ഇടയിൽ കൂടി ചക്രങ്ങളെല്ലാം ഉടനെ ചുറ്റിത്തീർന്നു. കാലം പോയിട്ടുള്ള ഫലങ്ങളിൽ വിളഞ്ഞു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന തങ്ങളുടെ ചുഞ്ചകളെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടി അനേകായിരം ജനങ്ങൾ — അസംഖ്യം ഉത്തമജാതി നായർ സ്ത്രീകളുംകൂടി— ഈ വക ചക്രങ്ങളിന്മേൽ കയറി ഇടമുറിയാതെ രാവു പകലും വേലചെയ്യുന്നതു കാണാം. കോൾ വരമ്പുകൾ മുറിഞ്ഞു വിളവെല്ലാം മുങ്ങിപ്പോക എന്നതു് ഒട്ടും അസാധാരണയല്ല. കുറെ അധികം ഭാഗം പലപ്പോഴും തോണികളിൽ ഇരുന്നു കൊണ്ടു കതിരമാത്രംകൊയ്ക്കേണ്ടതായിട്ടും വരുന്നു. എങ്കിലും അസാധാരണമായ ഈ ഉദ്യമത്തിന്റെ ഫലമായി കൃഷിക്കാർക്കു് സാമാന്യേന നല്ല വിളവു കിട്ടാറുണ്ടെന്നുതന്നെ പറയാം.” * മുകുന്ദപുരത്തുള്ള മുറിയാട്ടു കാ

* “മലബാർ ഡിസ്റ്റർിക്കറു് മനുവൽ” പേജ് 16 മിസ്റ്റർ ലോഗന്റെ കാലം കഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നെ ആവിശ്വത്തങ്ങളെക്കൊണ്ടു് വേലചെയ്യുന്ന വമ്പുകൾ വളരെ അധികം ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങിട്ടുണ്ടു്.

യലും തലപ്പിള്ളിയിലുള്ള കാട്ടകമ്പാല കായലും ഇതേമാതിരി
തന്നെ കൃഷിചെയ്യവതന്നു; പക്ഷെ വലിപ്പത്തിൽ അവ മ
റേതിനേക്കാൾ വളരെ ചെറിയതാകുന്നു.

കരിനിലം, പുളിനിലം, ചാലുനിലം.

കര, പുളി, ചാലു എന്നീ നിലങ്ങൾ കടലോരത്തുള്ള
മണൽപ്രദേശങ്ങളുടേയും ആഴം കുറഞ്ഞ കായലുകളുടെ വക്ക
ത്തുള്ള തെങ്ങിൻതോട്ടങ്ങളുടേയും ഇടയിലായി കിടക്കുന്ന ച
ളിപ്രധാനമായ ഭൂമിയാകുന്നു. ആ ഭൂമി, കൊച്ചി, കണ്ണ
നൂർ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ, മുക്കുന്ദപുരം എന്നീ താലൂക്കുകളിൽ
നെൽകൃഷിക്കായിട്ടുപയോഗപ്പെടുത്തിവരുന്നു. ആ മണ്ണിൽ
ഉപ്പുരസത്തോടുകൂടിയ പദാർത്ഥങ്ങൾ ധാരാളമായി കലന്നിരി
ക്കുന്നു; ആ വക നിലങ്ങളിൽ ഉപ്പുവെള്ളം കടക്കുകയും ചെയ
യും. അതിനാൽ വർഷക്കാലത്തു മാത്രമേ അപയിൽനിന്നു
വിളവെടുക്കുവാൻ തരമുള്ളൂ; തത്സമയം ശുദ്ധജലത്തിന്റെ ആ
വിക്രമംകൊണ്ട് മണ്ണിൽ ഉപ്പുരസത്തിന്റെ ശക്തി കുറഞ്ഞുവ
ശാകുന്നു. ആദ്യംതന്നെ നിലങ്ങളിൽനിന്ന് ഉപ്പുവെള്ളമെ
ല്ലാം വാറ്റിക്കളയുകയും പിന്നേയും ഒരു കടക്കാതിരിക്കുന്ന
തിന്നു ചുറ്റും ചിറ മാടിയുറപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതി
ന്റെശേഷം നീളമുള്ള തായകളോടുകൂടിയതുവകൾകൊണ്ട്
ഭൂമിയെല്ലാം കിളച്ചു അഞ്ചടിചുറ്റും ഒരുടിപൊക്കവും ഉള്ള
കണ്ണികൾ നിരത്തി കൂട്ടുകയും വർഷം പിറക്കുന്നതിന്നു കുറ
ച്ചുവുമായി ആ കണ്ണികളിന്മേൽ വിത്തുവിതയ്ക്കുകയും ചെയ്യ
ുന്നു. ഞാറ് ഏകദേശം അറിഞ്ഞ് ഉയരുമ്പോൾ അതു തുറവ
കൊണ്ടുതന്നെ കൊത്തിയെടുത്തു ചുറ്റും എറിയുകയും കണ്ണി
കളെയെല്ലാം ഉടച്ചുനിരത്തി കണ്ടമാസകലം ഒരു ദാനമാക്ക
ുകയും ചെയ്യും. ഈ നിലങ്ങളിൽ കൃഷിചെയ്യവതന്ന നെ
ല്ലിന് പൊക്കാളി എന്നാണ് പേരുപറയുക. അതു കൊച്ചി
രാജ്യത്തുണ്ടാകുന്ന മറ്റൊല്ലാതരം നെല്ലിനെക്കാളും വലിപ്പമു

ജുതാകുന്നു. അതു വിളയുന്നതിന്നു വളരെക്കാലം പേണം. നാഡാരണയായി ഒക്കറോബർ മാസത്തിൽ മാത്രമെ അതു കൊയ്തെടുക്കുവാൻ കഴികയുള്ളൂ. ഉപ്പു കടന്നിട്ടോ അല്ലെങ്കിൽ അതിവർഷംകൊണ്ടുള്ള വെള്ളപ്പൊക്കംകൊണ്ടോ—രണ്ടും പലപ്പോഴും സംഭവിക്കാറുണ്ട്—വിളവിന്നു ദോഷം പററിയില്ലാ യെങ്കിൽ സമൃദ്ധിയായിട്ടുള്ള കായ്ത്തുറപ്പിക്കാവുന്നതാണ്; എന്നെന്നാൽ നിലം സ്വഭാവേന വളരെവളക്കൂറുള്ളതാകുന്നു. അതിൽ ഉഴുമയോ വളം പേക്കിലോ അവശ്യമില്ല; കൃഷിക്കുള്ള ചിലവും വളരെക്കുറയും. ചാച്ചനിലങ്ങൾ എന്നതു് കരയ്ക്കുസ മീപമുള്ള അഴംകുറഞ്ഞ കായലുകളുടെ ചില ഭാഗങ്ങൾ മാത്ര മാകുന്നു. ഇതേ മാതിരിതന്നെയാണ് അവയും കൃഷിചെയ്യുന്നതു്. പക്ഷെ കിടപ്പുകൊണ്ട് അവയ്ക്കു വെള്ളപ്പൊക്കം കൊണ്ടുള്ള ദോഷം അധികം പററുന്നതാണ്.

അസ്ഥിരമായ കൃഷി.

മോടൻ, പെരുവക എന്നിവയാണ് കൊച്ചിരാജ്യത്തുള്ള അസ്ഥിരവിളവുകളിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളവ. മോടൻ പൊക്കം കുറഞ്ഞ കുന്നുകളിലേലാണ് കൃഷി ചെയ്യാറുള്ളതു്; മുകുന്ദപുരം, തൃശ്ശിവപേരൂർ, തലപ്പിള്ളി എന്നീ താലൂക്കുകളിൽ അതു അതിധാരാളവുമാകുന്നു. ഒക്കറോബർ മാസത്തിന്റേയും ഏപ്രിൽമാസത്തിന്റേയും (തുലാമാസത്തിന്റേയും മേടമാസത്തിന്റേയും) ഇടയ്ക്കു ഭൂമിയാസകലം പത്തോ പന്ത്രണ്ടോ പ്രാവശ്യം ഉഴുതുമറിക്കുന്നു. കാലവർഷത്തിന്നു മുമ്പുണ്ടാകുന്ന ചില ഇടമഴകളെക്കൊണ്ടു ഭൂമിക്ക് കുതിർത്തട്ടിത്തുടങ്ങുമ്പോൾ വിശ കഴിക്കയും ചാണകപ്പൊടിയും വെണ്ണീരും അതോടുകൂടിത്തന്നെ വിതറുകയും ചെയ്യുന്നു. കുന്നിമാസമാദ്യമാണ് അതു കൊയ്യുക പതിവു്. വഷം നന്നായാൽ സാധാരണയായി നല്ല വിളവും കിട്ടാറുണ്ട്. കായ്ത്തുകഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ഭൂമിക്കു കുതിർത്തുണ്ടെന്നു കണ്ടാൽ എളുപ്പം

മുതിരയോ വിതച്ചെടുക്കാറുണ്ട്. പിന്നെ, മണ്ണിന്റെ ഗുണം പോലെ രണ്ടോ മൂന്നോ കൊല്ലം ആ ഭൂമി തരിശിടുകയും ചെയ്യുന്നു. പെരുവക ചുറ്റുന്നതരം നെല്ല് മലമ്പ്രദേശത്തു പലേടങ്ങളിലായി മാറി മാറി കൃഷി ചെയ്തുവരുന്നു. ആ വക ഭൂമികളിലുള്ള കാടും മുടിലും ആദ്യംതന്നെ ചെട്ടിച്ചുട്ടുന്നു. മേട മാസത്തിലാണ് വിതയ്ക്കുന്നത്. കന്നിമാസാദ്യം കൊയ്തെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പുത്തനായിരിക്കുന്ന ആമണ്ണിൽ വളം സമൃദ്ധിയായിട്ടുള്ളതിനാൽ ആ വിളവിനെ കളവന്നു മൂടാതെയും കാട്ടുജന്തുക്കൾ നശിപ്പിക്കാതെയും സൂക്ഷിക്കുന്നതായാൽ അന്നവധി നെല്ല് സാധാരണയായിട്ടുണ്ടാകാറുണ്ട്. ഒരു കാലത്തു അതിസാധാരണയായിരുന്ന ഈ കൃഷി കാട്ടുമരങ്ങളുടെ വളച്ചു ജോഷം തട്ടുന്നുവെന്ന കാരണത്താൽ ഇപ്പോൾ വിരോധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

XXIV

പിതൃഭക്തി

ശ്രീരാമദേവനുംചോദിച്ചിതന്നേരം
 “കാരണമെന്തോന്നതാതദുഃഖത്തിനു?
 നേരേപറവിനറിഞ്ഞവ” എന്നതു
 നേരംപറഞ്ഞിതുകേകയപുത്രിയും.
 “കാരണംതാതദുഃഖത്തിനുനീതന്നെ;
 പാരിൽസുഖദുഃഖമൂലമല്ലോനാനാം.
 ചേതസിനീനിരൂപിക്കിലെളുതിനി-
 ത്താതനദുഃഖനിവൃത്തിവരുവാനും.
 ഭക്ത്യദുഃഖോപശാന്തിക്കകിഞ്ചിതപയാ

കർത്തവ്യമായൊരു കർമ്മമെന്നായ്ക്കും.
 സത്യവാദിശ്രേഷ്ഠനായ പിതാവിനെ
 സത്യപ്രതിജ്ഞനാക്കീടുകനീയതു
 ചിത്തമിതം ധൃപതീഭൂതനിഷ്ഠയം
 പുത്രരിൽജ്യേഷ്ഠനാകുന്നതുന്നീയല്ലോ.
 രണ്ടുവരംമമ ഭത്തമായിട്ടുണ്ടു
 പണ്ടുനിൽത്തന്നാൽസന്തുഷ്ടചേതസാ,
 നിന്നാലസാല്യമാ മുജ്ജ്വാനതു രണ്ടു-
 മിന്നതരേണമെന്നത്മിക്കുമുണ്ടെ ചയ്യേൻ.
 നിന്നോടുപറഞ്ഞീടുവാൻനാണിച്ചു
 പിന്നനായുന്നതുതാനറികനീ.
 സത്യപാശേനസംബദ്ധനാംതാനെ
 സതപരംക്ഷിപ്തനിനയോ മുൻഭവാൻ.
 പുനാമമാകുന്നരക്തത്തിൽനിന്നുടൻ
 തന്നെതൊതന്നെത്രാണനും ചയ്യയാൽ
 പുത്രനെനുള്ള ശബ്ദംപിടിച്ചുശത-
 പത്രസമുത്ഭവനെനുമറികനീ.”
 മാതൃപചനശൂചാഭിഹിതനായ
 മേദിനീപാലകമാരനാംരാമനും
 ഏതയുമേററംവൃഥിതനായ ചൊല്ലിനാൻ.
 “ഇത്രയെല്ലാംപറയേണമോമാതാവേ!
 താതാത്ഥമായിട്ടുജീവനെത്തന്നെയും
 മാതാവുതന്നെയും സീതയെത്തന്നെയും
 ഞാനുപേക്ഷിപ്പുന്നതിനില്ലാസംശയം
 മാനസേവേദമതിനെനിക്കില്ലേതും.
 രാജ്യമെന്നാകിലുംതാതൻനിയോഗിക്കിൽ
 ത്യാജ്യമെന്നാലെനറികനീമാതാവേ!
 ലക്ഷ്മണൻതന്നെത്യാജിക്കുന്നുചാൽകിലും
 തൽക്ഷണംഞാനുപേക്ഷിപ്പുന്നറികനീ.
 പാപകൻതങ്കൽപതിക്കേണമെങ്കിലും-

മേവംവിഷംകുടിക്കേണമെന്നാകിലും
 താതൻനിയോഗിക്കിലേതു മേസംശയം
 ചേതസി ചെറിയല്ലെന്നിരിക്കുന്ന
 താതകാൽമനാജ്ഞപൂമെന്നാകിലും
 മോദേന ചയ്യുന്നനന്ദനന്ദത്തമൻ;
 പിത്രാനിയുക്തനായിട്ടു ചയ്യുന്നവൻ
 മദ്ധ്യമനായുള്ളപുത്രനറിഞ്ഞാലും,
 ഉക്തമെന്നാകിലുമിങ്ങൊരുമെന്നാലെ
 കർത്തവ്യമല്ലെന്നു ചമുടങ്ങുന്നവൻ,
 പിത്രോർമ്മലമെന്നു ചൊല്ലുന്ന സജ്ജന-
 മിത്ഥമെല്ലാം പരിജ്ഞാതം മയാധുനം.
 ആകയാൽ താതനിയോഗമനുഷ്ഠിപ്പാ-
 നാകുമേതു മെന്നിക്കല്പനീണ്മരം.
 സത്യംകരോമൃഗം. സത്യംകരോമൃഗം
 സത്യം മയോക്തം മരിച്ചുരണ്ടായ്തരാ.”
 രാമപ്രതിജ്ഞകേട്ടോരു കൈകേയിയും
 രാമനോടാശ്ചര്യം ചൊല്ലിയിനാളാദരാൽ.
 “താതൻനിനക്കഭിഷേകാർത്ഥമായുട-
 നാദരാൽസംഭരിച്ചോരു സംഭാരങ്ങൾ
 കൊണ്ടഭിഷേകം ഭരതനു ചെയ്യണം
 രണ്ടാംവരം പിന്നെയൊന്നുണ്ടുപേണ്ടുന്നു.
 നീപതിന്നാലുസംവത്സരംകാനനേ
 താപസവേഷണവാഴ്ചയുംപേണം;
 നിന്നോടു നിയോഗിപ്പാൻ മടിയുണ്ടു
 മനവനിന്നതു ദുഃഖമാകുന്നതു”
 എന്നതുകേട്ടശ്രീരാമനും ചൊല്ലിനാൻ
 “ഇന്നതിനെന്തൊരു പക്ഷമുണ്ടായതു;
 ചെയ്തഭിഷേകം ഭരതനു ഞാനിനി
 വൈകാതെ പോവൻ വനത്തിനമാതാവേ!
 എന്നതെന്നോടു ചൊല്ലാഞ്ഞു പിതാവതു-

ചിന്തിച്ചുദുഃഖിപ്പതിനെന്തുകാരണം?
 രാജ്യത്തെ രക്ഷിപ്പതിന്നുമതിയവൻ;
 രാജ്യമുപേക്ഷിപ്പതിന്നുതാനുമതി,
 ദണ്ഡമത്രേ രാജ്യഭാരം വഹിപ്പതു;
 ദണ്ഡകാവാസത്തിന്നേററമെളുതല്ലോ.
 സ്നേഹമെന്നെക്കുറിച്ചേറ്റുമമ്മയ്ക്കു മി-
 ട്രേഹമാത്രം ഭരിക്കെന്നു പിഡിക്കുവാൻ.
 ആകാശഗംഗയെപ്പാതാളലോകത്തു
 വേഗം നകൊണ്ടു ചെന്നാക്കിബ് ഭഗീരഥൻ
 തുച്ഛിവരുത്തി പിതൃക്കൾക്കു; പുത്രവും
 തുച്ഛനാക്കീടിനാൻ താതനതന്നുടെ
 യൗവനം നല്ലിജ്ജ്വാനരയം വാങ്ങി-
 ടിന്ദ്രന്മാരായാർ പിതൃപ്രസാദത്തിനാൽ.
 അല്പമായുള്ളൊരു കാര്യം നിരൂപിച്ചു
 മൽപിതാദുഃഖിപ്പതിനില്ലവകാരം.”

അദ്ധ്യായശതാമയണം

തൃത്തീയം എഴുത്തുപുസ്തകം

—:~:—

XXV

കൊച്ചി രാജ്യത്തെ
 കൈത്തെതാഴിലും കച്ചവടവും.

അവയുടെ വിഭാഗം.

ഇന്ത്യയിൽ മറ്റുള്ള ദിക്കുകളിലെന്നപോലെ കൊച്ചിയിലും ജനങ്ങളുടെ മുഖ്യമായിട്ടുള്ള തൊഴിലും അവരുടെ ഉപജീവനത്തിന്നു പ്രധാനമായിട്ടുള്ള മാർഗ്ഗവും കൃഷിയാകുന്നു. എ

നാൽ ഈ രാജ്യത്തെ സമ്പത്തു മറുളള രാജ്യങ്ങളിലെപ്പോലെയെന്നെ കൃഷി പ്രധാനമായിരിക്കുന്നില്ല. മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തിൽ സാമാന്യേന നൂറുക്കു് എഴുപതിലധികം ജനത്തോളം കൃഷികൊണ്ടുപജീവനം കഴിക്കുന്നവരും നൂറിൽ പതിനെട്ടുവീതം ജനത്തോളം വേറെയുള്ള വ്യവസായങ്ങളെക്കൊണ്ടുപജീവനം കഴിച്ചുവരുന്നവരും ആകുന്നു. എന്നാൽ കൊച്ചിയിൽ നൂറുക്കു ൫൧ വീതം ജനങ്ങൾ മാത്രമേ കൃഷികൊണ്ടുപജീവനം കഴിച്ചുവരുന്നുള്ളു. ആകെയുള്ള സംഖ്യയിൽ നൂറുക്കു ൩൧ വീതം ജനങ്ങൾ മറുളള തൊഴിലുകളെക്കൊണ്ടാണു നിത്യവൃത്തി കഴിച്ചുപോരുന്നത്. തുല്യാവസ്ഥയിലിരിക്കുന്ന അയൽരാജ്യങ്ങളായ തിരുവിതാംകൂറിലും ബ്രിട്ടീഷു മലബാറിലുംകൂടി കൃഷികൊണ്ടുപജീവനം കഴിക്കുന്നവർ ക്രമത്തിൽ നൂറുക്കു് അറുപതും അറുപത്തിരണ്ടും വീതമുണ്ടു്. അവടങ്ങളിൽ ഇതരവ്യവസായങ്ങളെക്കൊണ്ടു കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നവർ ക്രമത്തിൽ നൂറുക്കു് ഇരുപത്തഞ്ചും ഇരുപത്തിനാലും വീതവുമാകുന്നു. അയൽരാജ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു കൊച്ചിരാജ്യത്തു് ഇതരവ്യവസായങ്ങളിൽ ഏല്പു്തിരിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ സംഖ്യയ്ക്കുള്ള ഈ അധിക്യം അവടത്തെ ഭൂമി ഫലവത്തല്ലാഞ്ഞിട്ടൊ കൃഷിക്കു യോഗ്യമല്ലാഞ്ഞിട്ടൊ അല്ല; ആ രാജ്യത്തിന്നു സ്വഭാവേന ചില മെച്ചങ്ങൾ ഉള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രമാകുന്നു. തന്നിമിത്തം ദക്ഷിണഇന്ത്യയിൽ മറുളള ദിക്കുകളിലേക്കാൾ കുറെ അധികം വീതം ജനങ്ങൾ കൃഷിവിട്ടു മറുളള വ്യവസായങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നു. കൊച്ചിയെ സ്വരാജ്യമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഉദ്യമശാലികളായ ബോംബെക്കാരുടെ പ്രാബല്യവും ദുഷ്കാരവും ഇപ്രകാരമായിത്തീരുന്നതിന്നു വളരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ രാജ്യത്തു് അകെയുള്ള പുരുഷന്മാരിലും സ്ത്രീകളിലും ക്രമത്തിൽ നൂറുക്കു് നാല്പത്തേഴും മുപ്പത്തൊമ്പതും വീതം ആളുകൾ തങ്ങളുടെ ഉപജീവനത്തിന്നായിക്കൊണ്ടു വേലചെയ്യുന്നു. ശേഷമുള്ളവർ തൊഴിലെടുക്കുന്നവരുടെ സഹായംകൊണ്ടാണു കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നത്.

എന്നാൽ മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തു് ഒട്ടേറെ വേലയെടുത്തുപജീവനംകഴിക്കുന്ന പുരുഷന്മാരടേയും സ്ത്രീകളുടേയും സംഖ്യ ക്രമത്തിൽ ഏറെക്കു് അമ്പത്തിനാലും നാല്പത്തിരണ്ടും വീതമാകുന്നു. അതിനാൽ കൊച്ചിരാജ്യത്തു ദക്ഷിണഇന്ത്യയിൽ മറ്റുള്ള ദിക്കുകളിലുള്ളതിനേക്കാൾ അധികം വീതം ബാലന്മാർക്കും വൃദ്ധന്മാർക്കും സ്വസ്ഥമായിരുന്നു കാലക്ഷേപം ചെയ്യുവാനുള്ള തരമുണ്ടു്.

പ്രാവസായികമായിട്ടുള്ള തൊഴിലുകൾ.

വളരെ വിസ്താരത്തിൽ കിടക്കുന്ന കായലുകൾ, അനവധി തോടുകൾ, വിഭാപിടിച്ച മലമ്പ്രദേശങ്ങൾ, തെങ്ങിൻകൂപ്പിക്കുള്ള തരം എന്നിവയെല്ലാം മുമ്പാങ്ങ സ്വഭാവേനയുള്ള മെച്ചങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലുള്ളവയാകുന്നു. കായലുകളിലും തോടുകളിലും കൊച്ചിക്കരയിൽ വന്നടിക്കുന്ന സമുദ്രത്തിലും മത്സ്യങ്ങൾ ധാരാളമായിട്ടുണ്ടു്. അവ അസംഖ്യ മത്സ്യംപിടിത്തക്കാർക്കും മത്സ്യം ഉല്പിടുന്നതിന്നു് ശേഖരിക്കുന്ന കൂട്ടക്കാർക്കും മത്സ്യക്കച്ചവടക്കാർക്കും തോന്നിക്കാർക്കും ജോലിയുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ൩൦,൦൦൦ ജനം ആവക തൊഴിലുകൾ ഉണ്ടാകാണുപജീവനം കഴിച്ചുപരുന്നതു്. അപ്രകാരംതന്നെ ഈ രാജ്യത്തിന്റെ കിഴക്കെ പകുതി ഭാഗമായ മലമ്പ്രദേശങ്ങൾ അസംഖ്യ മരംവെട്ടുകാർക്കും അറക്കക്കാർക്കും ആശാരിമാർക്കും വനദ്രവ്യങ്ങളെ ശേഖരിക്കുന്നവർക്കും ജോലിയുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നു. ഏകദേശം ൨൭,൦൦൦ ആളുകൾ ആവക പ്രവൃത്തികളെക്കൊണ്ടും ഉപജീവനംകഴിച്ചുപരുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ അതിലേറെ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളതും ധാരാളമായി നടത്തിപരുന്നതും ആയ വ്യവസായങ്ങൾ തെങ്ങിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുപരക്കുന്നു—കള്ളുചെത്തുക, ചക്കരയുണ്ടാക്കുക, ചാരം കാച്ചുക, വെളിച്ചെണ്ണയാട്ടുക, കയറുപിരിക്കുക മുതലായവയാകുന്നു. സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരുംകൂടി ഏകദേശം

40,000 ജനത്തോളം ഊവക പ്രവൃത്തികളിൽ ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നു. ഈ രാജ്യത്താകലമുള്ള ജനസംഖ്യയിൽ പത്തിലൊരു ഭാഗം ജനങ്ങൾക്ക് ഉപജീവനത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗവും അവയുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നു. കൊച്ചിരാജ്യത്തുള്ള ജനങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും വേണ്ട ഭക്ഷണധാന്യങ്ങൾ ഇവിടെ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ഏകിലും തെങ്ങിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന സാധനങ്ങളെക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളുടെ വിക്രയംകൊണ്ട് അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ആണ്ടുതോറും ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവരുന്ന ധാന്യങ്ങളുടെ വിലകഴിച്ചു മിച്ചമുണ്ടാകുന്നുണ്ട്. വിവിധവ്യവസായങ്ങളെക്കൊണ്ടു കാലക്ഷേപം ചെയ്തുവരുന്നവരിൽ ആറുക്കു നാല്പത്തഞ്ചു പീതം ജനങ്ങൾക്കു മാത്രമേ രോഷമുള്ള എല്ലാ വ്യവസായങ്ങളും ഉപജീവനത്തിനു വഴിയുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നുള്ളൂ.

നെയ്ത്തു.

നെയ്ത്തുവേലകളിൽ പരുത്തിആലുകൊണ്ടുള്ള നെയ്ത്തു മാത്രമേ കൊച്ചിരാജ്യത്തു നടത്തിവരുന്നുള്ളൂ. ചാലിയർ, കൈക്കോളർ, ചേടർ എന്നിങ്ങിനെ പരമ്പരയായ നെയ്ത്തുകാരാണു മുഖ്യമായിട്ടു ചെയ്തുവരുന്നതും. ഈ കൂട്ടർ തൃശ്ശിവപേരൂരൊഴിച്ചു കറെറല്ലാ താലൂക്കുകളിലും ഉണ്ട്. ഏകദേശം ൨,൦൦൦ പുരുഷന്മാരും ൩൦൦൦ സ്ത്രീകളും ആ ജോലിയിൽ ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്നു. ഈ നെയ്ത്തുകാരെല്ലാവരും സാധാരണ നാടൻനെയ്ത്തു യന്ത്രങ്ങളെ മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കുന്നുള്ളൂ. ഫ്ലൈഷട്ടിൽ എന്ന യന്ത്രവിശേഷം കൂട്ടിയ്ക്കണക്കീട്ടുള്ള നെയ്ത്തുയന്ത്രം ആരുംതന്നെ ഉപയോഗിക്കാറില്ല.

ചകരിപ്പണം.

ചകരിക്കൊണ്ടു കയറ്, ചവിട്ടി, കയറുപായ് മുതലായവയുണ്ടാക്കുക എന്നതു കൊച്ചിശ്ശീമയിൽ കടൽപക്കത്തും കായൽപക്കത്തും ഉള്ള പ്രദേശങ്ങളിലെ ഏറെയും പ്രധാനമാ

യ വ്യവസായങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു. അതു പിന്നപ്പിന്നെ വ
 ലിച്ചുവരുന്ന ഒരു വ്യവസായമാകുന്നു. ചന്ദ്രൻ-ൽ പ
 ലതരത്തിലുമായി ൭൪ ലക്ഷം രൂപ വിലയുള്ള കയറുകൊച്ചി
 തുറമുഖത്തുനിന്നു കയറി അയച്ചിട്ടുണ്ട്. ചന്ദ്രൻ-െ-ൽ
 ൩൩ ലക്ഷം രൂപ വിലയുള്ളതേ അയയ്ക്കുകയുണ്ടായുള്ളൂ. ഏ
 കദേശം ൮,൦൦൦ പുരുഷന്മാരും ൨൦,൦൦൦ സ്ത്രീകളും ഈ തൊഴി
 ലിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കൃഷിയൊഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ള എ
 ല്ലാ തൊഴിലുകളിലേക്കാൾ ഇതിലാണ് വളരെ അധികം സ്ത്രീ
 കൾ ഏർപ്പെട്ടുകാണുന്നത്. ഈ വ്യവസായത്തിൽ പ്രവേ
 ശിച്ചിരിക്കുന്ന വേലക്കാരിൽ അധികഭാഗവും ഈഴവരാകുന്നു.
 ശേഷമുള്ളവർ ക്രിസ്ത്യാനികളും വാലന്തരം കണക്കന്മാരും
 ആണ്. മടലു തല്ലി ചകിരിയാക്കുന്നതും കയറു പിരിക്കുന്ന
 തും വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള പണിയാകുന്നു. ചകിരി മിക്കതും
 അതു തല്ലിയുണ്ടാക്കുന്നവർ തന്നെ കയ്യുകൊണ്ടു ചൂടിക്കയറാ
 ക്കിപ്പിരിക്കുന്നു. അവർ ആ ചൂടികൊണ്ടുപോയി മട്ടാഞ്ചേരി
 യിലുള്ള നാട്ടുകച്ചവടക്കാർക്കു വിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ
 കച്ചവടക്കാർ പിന്നെ യൂറോപ്യൻകച്ചവടക്കാരായിട്ടിടപാടു
 ചെയ്യുന്നു. ശേഷം ചകിരി ആവിധംതന്നെ നാട്ടുകച്ചവട
 കാർക്കു വില്ക്കുകയും അവർ അതു തങ്ങളുടെ കച്ചവടസ്ഥല
 ത്തുവെച്ചു റാട്ട് അല്ലെങ്കിൽ ചക്രം എന്നു പറയുന്ന ഒരു യ
 ന്ത്രംകൊണ്ടു ചെറുകയറു പിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവിടെ
 ഉണ്ടാക്കിവരുന്ന കയറിൽ അധികഭാഗവും ചൂടിക്കയറായിട്ടു
 പോകുന്നതിലൊട്ടാകുകകളിലേക്കും - പ്രത്യേകിച്ചു ബ്രിട്ടീഷ് രാ
 ജ്യത്തേക്കും ജർമ്മനിയിലേക്കും - കയറി അയയ്ക്കുന്നു. ശേഷമുള്ളതു
 കൊണ്ടു് എറണാകുളത്തും മട്ടാഞ്ചേരിയിലുംകൊച്ചിയിലുംവെ
 ച്ച് വലിയ അലാസ്സുകയറുകൾ പിരിക്കുകയും ചവിട്ടിയു
 ങ്ങാക്കുകയും കയറുപായ് യെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. പലവ
 സ്തത്തിലുമുള്ള കയറുകൾ കയ്യുകൊണ്ടു നടത്തുന്ന ലഘുവായ
 ഒരു യന്ത്രംകൊണ്ടാണ് പിരിക്കുന്നത്. ചായമിട്ടിട്ടുള്ളവയും
 ഇടാത്തവയുമായ പലതരത്തിലുള്ള കയറുപായ്കളും ചവി

ട്ടികളും കയ്യുകൊണ്ടുതന്നെ നടത്തുന്ന ഒരു നെയ്ത്തുയന്ത്രം കൊണ്ടു നെയ്യുണ്ടാക്കുന്നു. എന്നാൽ മട്ടാഞ്ചേരിയിൽ ഒരു പാണ്ടികശാലയിൽ അവിചിത്രമാണ് കയറുപിരിക്കുന്നതിനും ചവിട്ടിയുണ്ടാക്കുന്നതിനും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്. അമാതിരിയിൽ ഉള്ള ഒരു വലിയ യന്ത്രം അതൊന്നേയുള്ളൂ. അവിടെ അവികൊണ്ടാണ് അവയ്ക്കു ചായംകൊടുക്കുന്നത്. ഈ പാണ്ടികശാലയിൽ ആണ്ടൊന്നു ശരാശരി ൨൦,൦൦൦ ചവിട്ടിയും ൫൦,൦൦൦ വാർ കയറുപായയും ഉണ്ടാക്കിവരുന്നു. കയറുപായയുടെ വീതി എല്ലാം ഒരു വാരയാക്കുന്നു.

പുല്ലായ.

തലപ്പിള്ളി താലൂക്കിലും തൃശ്ശിവപേരൂർ താലൂക്കിലും കുറവന്മാരും കാക്കാലന്മാരും അതിവിശേഷമായ പുല്ലായകളുണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ ആ വ്യവസായം ഒട്ടുംതന്നെ പുഷ്ടിയായ നിലയിലല്ല ഇരിക്കുന്നത്. പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളുംകൂടി മുപ്പതോ നാല്പതോപേർ മാത്രമേ അതിൽ ഇപ്പോൾ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ. പായ നെയ്യുന്നതിനുള്ള പുല്ല് പൂഴ്വക്കത്തും കായൽ വക്കത്തും പട്ടമുളച്ചുണ്ടാക്കുന്നു. നെയ്ത്തുകാർക്ക് ആ വകയ്ക്കു യാതൊരു ചെലവുമില്ല.

പലമാതിരിയിൽ ചായംകൊടുത്തുകൊണ്ടു പല വലിപ്പത്തിലുള്ള പായകൾ അവർ നെയ്യാറുണ്ട്. ഏതു നീളത്തിലേക്കിപ്പോഴും പായ നെയ്യാവുന്നതാണ്. പക്ഷെ പുല്ല് മൂന്നോ നാലോ അടിയിൽ കവിഞ്ഞു വളരുന്നത് അപൂർവ്വമാകയാൽ സാധാരണയായി ഒരു വാരിയധികം വീതിയിൽ പായ നെയ്യാൻ കഴിയുന്നതല്ല. പായയുടെ വില വലിപ്പത്തേയും ഗുണത്തേയും അനുസരിച്ചു ഭേദപ്പെടുന്നു. നല്ല ചീരാളിപ്പായക്കു ൧൦ രൂപ മുതൽ ൨൫ രൂപ വരെയും അളിക്കു കുന്നം കൂടുതലുള്ള പായക്ക് ഒരു രൂപ മുതൽ മൂന്നു രൂപ വരെയും വിലയുണ്ട്.

തഴപ്പായ, പരമ്പ, കൊട്ട.

ഈ രാജ്യത്തു കടലോരപ്രദേശങ്ങളിലൊഴിച്ചു ശേഷം എല്ലാദിക്കിലും മുളകൊണ്ടും കൈതോലകൊണ്ടും പരമ്പും തഴപ്പായും കൊട്ടയും വട്ടിയും അനവധി ഉണ്ടാക്കിവരുന്നുണ്ട്. യാതൊരു യന്ത്രവുംകൂടാതെ വെറുംകൈകൊണ്ടാണ് അവയെ നെയ്യുണ്ടാക്കുന്നത്. ഈ രാജ്യത്തു അവയെ ധാരാളമായി പലവിധത്തിലും ഉപയോഗിക്കുന്നു; വളരെ ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്കു വിറ്റുവരുന്നു. പരമ്പും കൊട്ടയും മുഖ്യമായി ചെറുമക്കളും പറയരും വേട്ടചരമാണുണ്ടാക്കുന്നത്. തഴപ്പായയും വട്ടിയും നെയ്യുന്നത് ഈഴവസ്ത്രീകളും കമ്മാളസ്ത്രീകളും ആകുന്നു. ഏകദേശം ൧,൦൦൦ പുരുഷന്മാരും ൨,൦൦൦ സ്ത്രീകളും ഈ വ്യവസായത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വിലച്ചുരുക്കവും പ്രയോജനാധികൃതവും ആണ് ഈ വക പായകളുടേയും പരമ്പുകളുടേയും മറ്റും മുഖ്യഗുണങ്ങൾ; അല്ലാതെ നെയ്ത്തിലുള്ള വിശേഷമോ പണിത്തരത്തിലുള്ള വൈചിത്ര്യമോ അല്ല.

വെളിച്ചെണ്ണ.

കൊച്ചിയിലുള്ള വ്യവസായങ്ങളിൽ ഒന്നാമതായിട്ടുനിൽക്കുന്നത് വെളിച്ചെണ്ണ ഉണ്ടാക്കലാകുന്നു. പൗർണ്ണമി-കൊച്ചിയിലുള്ള ബ്രിട്ടീഷ് തുറമുഖത്തുകൂടി കയറിക്കയറിച്ചു വെളിച്ചെണ്ണയുടെ വില നാല്പത്തിനാലുലക്ഷത്തി നാല്പതിനായിരം രൂപയായിരുന്നു. അതിൽ ചുരുങ്ങിയതു പകുതിഭാഗവും ഈ രാജ്യത്തുണ്ടാക്കുന്നതാകുന്നു. ഫൻറ-ൻ-മതായപ്പോഴേക്കും അതു പെരുത്തു് ഒരു കോടി ഒരുലക്ഷത്തി നാല്പതിനായിരം രൂപയോളം കയറി. ഫൻറ-ൻ-മ മുതൽക്കാണ് പിണ്ണാക്കു പുറംദിക്കുകളിലേക്കു ഒന്നാമതായി കയറി അയച്ചതുടങ്ങിയതു്. ഫൻറ-ൻ-ൽ പന്ത്രണ്ടുലക്ഷത്തി അറുപതിനായിരം രൂപ വിലയുള്ള പിണ്ണാക്കു കയറിക്കയറിച്ചു. ഫൻറ-ൻ-മതിൽ ഏക

ദേശം ഹൃദയം രൂപം വിലയുള്ള പെളിച്ചെണ്ണ തീവണ്ടി വഴിക്കും അയക്കുകയുണ്ടായി. ഇവയ്ക്കുപുറമെ പെളിച്ചെണ്ണ യാട്ടിയെടുക്കുന്ന കൊപ്രയും അനവധി കയറ്റി അയക്കുന്നുണ്ട്. പെളിച്ചെണ്ണയാട്ടുന്നതിന് ഇപ്പോൾ പത്തു അമ്പതിയത്രശാലകളുണ്ട്. എല്ലാം കൊച്ചി കനയന്നൂർ താലൂക്കിലുമാകുന്നു. അപരിവെല്ലാംകൂടി ദിവസം ൫൫൦ വേലക്കാർ പണിയെടുത്തുപരുന്നു. ഒരു കൊല്ലത്തിൽ ൧൧൨,൦൦൦ ത്തിലധികം ടൺ പെളിച്ചെണ്ണയും അട്ടിയെടുക്കുന്നു.

വേറെതരം എണ്ണകൾ.

ഇഞ്ചിപ്പുല്ല്, എള്ള്, അവണക്ക്, നെൽക്കടല മുതലായവയിൽനിന്നുംകൂടി എണ്ണ അട്ടിയെടുക്കാറുണ്ട്. പക്ഷെ വളരെ കുറച്ചുമാത്രമേ ഉള്ളൂ. ഇഞ്ചിപ്പുല്ല് ഇവിടുത്തെ കാടുകളിൽ പടുമുളയുണ്ടാകുന്നു. മുഖ്യമായി മട്ടാഞ്ചേരിയിലും അതിന്നു സമീപത്തുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലും കാച്ചിയൂറുക എന്നൊരു സമ്പ്രദായപ്രകാരം അതിൽനിന്നു എണ്ണയെടുത്തുപരുന്നുണ്ട്. കിട്ടുന്ന എണ്ണ മുഴുവനും യൂറോപ്പിലേക്കു കയറ്റി അയക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇവിടെ അതുപയോഗിക്കാറില്ല. മറ്റുള്ള എണ്ണകൾ വിളക്കുകത്തിക്കേണ്ടതിന്നു വളരെ ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. എളുപ്പായിട്ടുള്ളതെന്നു മലയാളികൾക്കു മഹാപ്രിയമായ തേളുകളിൽ ധാരാളമായി ഉപയോഗിച്ചുപരുന്നു.

കുളുചെത്തൽ.

കുളുചെത്തുക എന്നതു കൊച്ചിശ്ശീമയിൽ ഒരു വലിയ തൊഴിലാകുന്നു. ആണങ്ങളും പെണ്ണങ്ങളുംകൂടി പതിനയ്യായിരം പേർ അതു വേലയുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നു. ഏകദേശം മുപ്പത്തിരായിരം ജനങ്ങൾ ഉപജീവനം കഴിക്കുന്നതും അതു കൊണ്ടാകുന്നു. തെങ്ങിൽനിന്നാണ് സാധാരണയായി കുളു

ചെത്തിയെടുക്കാറുള്ളത്. എന്നാൽ ചിററുതാലൂക്കിൽ തെങ്ങിന്നു പകരം കരിമ്പനയാണ്. ചെത്തുന്ന സമ്പ്രദായം മററുള്ള ദിക്കുകളിൽ ഉള്ളതുപോലെതന്നെയാകുന്നു.

അല്പിക്കുള്ളുകൊണ്ടാണ് ചക്കയുണ്ടാക്കുന്നത്. അതു ചെത്തിയെടുക്കുന്നതും സാധാരണ കള്ളുപോലെതന്നെയാണ് പക്ഷെ അതു പൂളിക്കാതിരിക്കുന്നതിന്നു കടത്തിന്നകത്തു കുറച്ചു ചുണ്ണാമ്പു തേക്കുന്നു. ചാരായം, തെക്കൽതാലൂക്കുകളിൽ പലപ്പോഴുമുള്ള ഡിസ്റ്ററിലറികളിലും (ചാരായം കാച്ചുഡ സ്ഥലങ്ങളിലും) വടക്കൻതാലൂക്കുകളിൽ ഒരു സെൻട്രൽ ഡിസ്റ്ററിലറിയിലും കാച്ചിയെടുക്കുന്നു.

അടയ്ക്കാപ്പണി.

അടയ്ക്കാപ്പണി കുറെ പ്രധാനമായ ഒരു വ്യവസായമാകുന്നു. തലപ്പിച്ചളി, തൃശ്ശിവപേരൂർ, മുകുന്ദപുരം എന്നീ താലൂക്കുകളിൽ അനേകം പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും കന്നിമുതൽ മകരംവരെ ഈ തൊഴിലിൽ ഏറ്റെടുക്കു പതിവാകുന്നു.

വെട്ടടയ്ക്ക അധികവും തമിഴ്നാട്ടിലുള്ളിലേക്കും തെലങ്കാണിലുള്ളിലേക്കും കരറി അയയ്ക്കുകയാകുന്നു. അവിടങ്ങളിൽ അതിന്നു ധാരാളം ചിലവുണ്ട്. (അടയ്ക്കക്കു വലിയ കേടുപറിയ കാലമായിരുന്നു) ഫർറൻ-മാണിക് കൊച്ചി തീവണ്ടിയിൽകൂടി—ഇവിടത്തന്നെ റൊപ്പീസ്സിൽനിന്നു മറൈറാപ്പീസ്സിലേക്കായിട്ടും അല്ലെങ്കിൽ പുറം ദിക്കുകളിലേക്കായിട്ടും—കയറിക്കൊണ്ടുപോയ അടയ്ക്ക ഏഴുപതിനായിരത്തിലധികം മന്നോളമുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്നു് ഉദ്ദേശം ൧൨ ലക്ഷം രൂപ വിലയുണ്ടു്.

തടിക്കച്ചവടം

കൊച്ചിശ്ശീമയിലെ തടിക്കച്ചവടം വളരെ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഈ രാജ്യത്തെ വിലപിടിച്ച കാടുകളിൽനി

ന്നു കൊല്ലത്തോറും കലമേനിക്കു് ൨൩,൦൦൦ കണ്ടിതേക്കമരവും ൨,൦൦൦ കണ്ടി വീട്ടിമരവും ൩൨,൦൦൦ കണ്ടി പാഴ്വരങ്ങളും അതോടുകൂടി ൧൦,൦൦൦൦൦൦൦ വിറകും ൩ ലക്ഷം മുളയും വെട്ടിയിറക്കുന്നുണ്ടു്. ഇവയിൽ അധികഭാഗവും കൊച്ചിശ്ശീമയിലുള്ള തടിക്കച്ചവടത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ തൃശ്ശിവപേരൂക്കു് കൊണ്ടുവരുന്നു. ശേഷമുള്ളവയും തിരുവിതാംകൂറു് മലയിൽ നിന്നു വരുന്ന അനവധി തടികളും ഏറുന്നാകളത്തും ചെന്ന ചേരുന്നു.

ഇഷ്ടകയും ഓടും.

പഴയ ലത്തസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ഓടും ഇഷ്ടകയും ഉൾ നാടുകളിൽ കുശവജാതിയിൽ പെട്ടവർ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ഇഷ്ടകയ്ക്കു ചിററുകു് ഒഴിച്ചു വേറെഎന്തും അത്ര ചിലവില്ല. ആ ദിക്കിൽ വീടുപണിക്കുള്ള മുഖ്യസാധനം ഇഷ്ടകയാകുന്നു. (കൂരിയോട്ടു് എന്നും പാത്തിയോട്ടു് എന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു) ലത്തയോട്ടു് നടപ്പില്ലാതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു ചെന്നു തന്നെപറയാം. ആ സ്ഥാനത്തിപ്പോൾ മംഗലാപുരം ഓടായിരിക്കുന്നു. അതുകാരണം ഇവിടത്തെ അവശ്യങ്ങളെ നിവൃത്തിപ്പിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടി കുറച്ചുകാലത്തിനുള്ളിൽ കുറെ ഓട്ടശാലകൾ ഉണ്ടായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. തൃശ്ശിവപേരൂരും അതിന്നു സമീപത്തുമായി ആ തരം പതിന്നാലു ശാലകളും ചിററുക്കുട്ടത്തു രണ്ടെണ്ണമുണ്ടു്. അവയിലെല്ലാറ്റിലുംകൂടി അങ്ങളും ചെണ്ണങ്ങളും കുട്ടികളുമായി ൭൦൦-ൽ അധികം പേർ ദിവസേന വേലചെയ്യുവരുന്നു. അഞ്ചുന മുതൽ രണ്ടു ഞവരെ അവർക്കു കൂലിയും കിട്ടുന്നുണ്ടു്. ഇരുമ്പുകൊണ്ടുള്ള അച്ചുകളും ശീപ്പണിപ്രകാരമുള്ള ചൂളകളും അന്നു് എല്ലാ ശാലകളിലും ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതു്. എന്നാൽ അവയിൽ രണ്ടെണ്ണത്തിൽ മാത്രമേ ആവിയത്രുംകൊണ്ടു വേല നടത്തുന്നുള്ളു. അവയിൽ എല്ലാറ്റിലും കൂടി ഒരുകൊല്ലത്തിൽ ഇരുപതുലക്ഷത്തോളം ഓടു് ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ടു്. ഈ രാജ്യത്തെ ആ

വശ്യങ്ങൾക്കുപുറമെ തെക്കേമലബാറിലേയും വടക്കൻതിരുവിതാംകൂറിലേയും ഏതാനും ആവശ്യങ്ങൾക്കുംകൂടി അതുമതിയാകുന്നതാണ്. തമിഴ് രാജ്യത്തെ അയൽജില്ലകളിലേക്കും അതു സാധാരണയായി കയറി അയച്ചുവരുന്നു.

നെല്ലുകയറ്റുന്ന യന്ത്രം.

ഈ രാജ്യത്തു സ്റ്റീം എഞ്ചിൻകൊണ്ടു പേലനടത്തുന്നതായിട്ടു നെല്ലുകയറ്റുന്ന മൂന്നു യന്ത്രങ്ങളുണ്ട്. എങ്കിലും ചലക്കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് കുടികളിലിട്ടു നെല്ലുകയറ്റിപ്പോകുന്ന ഏല്പാടിന്നു പറയത്തക്ക ദോഷം അതുനിമിത്തം വന്നുതുടങ്ങിയില്ല.

ശിപ്പികൾ.

മരയാശാരി, കല്ലാശാരി, കരുചാൻ, തട്ടാൻ, മുശാരി, തോൽക്കൊല്ലൻ എന്നിവരെല്ലാവരും ശിപ്പികളാകുന്നു. താന്താങ്ങളുടെ പരമ്പരയായ തൊഴിലുകളെ അവരെല്ലാവരും ചെയ്തുവരുന്നു. ആ കാര്യത്തിൽ മറ്റുള്ള ജാതിക്കാരുടെ മത്സരം അവരെ ബാധിക്കുന്നില്ല. ആ വകക്കാർ എല്ലാദേശങ്ങളിലും ഉണ്ട്. നല്ല പണിക്കാരെ അധികവും പട്ടണങ്ങളിലാണ് കാണുക.

അവരുടെ പണികൾക്കും മറ്റുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു വരുന്ന ആപക പണികൾക്കും തമ്മിൽ പറയത്തക്ക വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ല.

ഓട്ടവാപ്പ്.

ശിപ്പിജാതിക്കാരുടെ വേലകളിൽ പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയത്തക്കതായിട്ടുള്ളത് ഓട്ടവാർപ്പുപണിയാണ്. ആ പണിക്കാർ മുശാരികളാകുന്നു. മറ്റുള്ള ശിപ്പികളോളംതന്നെ അധികമില്ലെങ്കിലും അവർ ഈ രാജ്യത്തു മിക്ക ഭാഗങ്ങളിലും കാണപ്പെടുന്നു. പെണ്ണങ്ങളും കുട്ടികളുമുൾപ്പെടെ എല്ലാകൂടിയും

വർ ന്നോ പേരോളമുണ്ട്. ചിററുർത്താലൂക്കിൽ ആ പണിക്കാ
രാൽചിലർ തമിഴുഭാഷത്തുനിന്നുവന്നു കുടിപാക്കുന്ന കന്നാൻ
ജാതിക്കാരിൽ പെട്ടവരാകുന്നു. അവർ ചെറിയ കിണ്ണം മുതൽ
വലിയ വട്കുവരെ പലതരത്തിലുമുള്ള ഓട്ടപാത്രങ്ങൾ വാ
ക്കുന്നു. വലിയതായ ചില വട്കുങ്ങൾക്കു ൩൦ അടി മദ്ധ്യ
രേഖയുള്ള വട്ടവും അരടൺ തൂക്കവുമുണ്ടായിരിക്കും, അവ
യ്ക്കുപുറമെ പല ഭാഷയിലും വലിപ്പത്തിലുമുള്ള വിളക്കുകൾ മ
ണികൾ മുതലായവയും വാർത്തുവരുന്നു. ഓട്ട് എന്ന ലോഹം
ചെമ്പും ഇയ്യവുംകൂടി ചേർന്നിട്ടുള്ള ഒരു കൂട്ടവിശേഷമാകുന്നു.
രണ്ടുമുതൽ രണ്ടരവരെ അംശം കറുത്തിയപ്പും പത്തുശം ചെ
മ്പും ആണ് കൂട്ടിന്റെ കണക്കു്. ഇയ്യം മൂന്നുശം കൂടുന്നതാ
യാൽ ഓട്ട് കറു അധികം പെറ്റുത്തു മിന്നിക്കൊണ്ടിരിക്കും. പ
ക്ഷെ വാക്കുന്നസമയം പൊട്ടു വരുവാനെളുപ്പമാകുന്നു. അതി
നാൽ അപൂർവ്വമായിട്ടു ചെറിയ പാത്രങ്ങൾ വാക്കുന്നതിനു മാ
ത്രമേ ഈ കൂട്ടപയോഗിക്കാറുള്ളു. അതുതന്നെ വളരെ മിടു
ക്കനായ പണിക്കാരേ ചെയ്യുകയുമുള്ളു.

ക ചു വ ട ട .

കടൽകച്ചവടം.

വലിപ്പത്തിന്റെ അവസ്ഥയ്ക്കു കൊച്ചിയിൽ വലിയ ക
ടൽവ്യാപാരം നടക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ അതിന്റെ ശരിയായ
കണക്കു കിട്ടുവാൻ പ്രയാസമാകുന്നു. ഈ രാജ്യത്തെ കച്ചവ
ടം ഒട്ടുമുഴുവനും കൊച്ചിയിലുള്ള ബ്രിട്ടീഷു തുറമുഖത്തുകൂടിയാ
ണ് നടത്തപ്പെടുന്നത്. കച്ചവടസംബന്ധമായിട്ടുള്ള അ
വിടത്തെ കണക്കിൽ മലബാറിലേയും തിരുവിതാംകൂറിലേയും
പോക്കുവരവു ചരക്കുകളുടെ ഒരു വലിയ അംശം ഉൾപ്പെടുന്ന
താണ്. എന്നാൽ ആ രാജ്യങ്ങൾക്കു വേറേയും തുറമുഖങ്ങളു
ള്ളതിനാൽ ബ്രിട്ടീഷു കൊച്ചിയിൽകൂടി നടത്തപ്പെടുന്ന വ്യാ
പാരത്തിന്റെ മുതലിൽ പകുതി സംഖ്യ കൊച്ചിശ്ശീമയിലെ

കച്ചവടമുതലായി കണക്കാക്കാവുന്നതാണ്. ഫൻഡ്-നം.മ
തിൽ അന്യരാജ്യങ്ങളിലേക്കു കയറ്റി അയച്ച ചരക്കുകളുടെ
ഒട്ടകളുള്ളവില ഇതരറ്ററി തൊണ്ണൂറൊട്ടു ലക്ഷത്തി അൻപതി
നായിരം രൂപയും പുറംദിക്കുകളിൽനിന്നു വന്നവയുടെ വില
ഇതരറ്ററി മുപ്പത്തൊമ്പതുലക്ഷത്തി മുപ്പതിനായിരം രൂപയും
അയിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ കച്ചവടത്തിൽ പുറംദിക്കുകളിലേക്കു
ചരക്കുകൾ കയറ്റി അയയ്ക്കുക എന്ന അംശമാണ് കുറെ അ
ധികം മുൻതൂക്കമായി നിലുണ്ടായത്.

പുറമെക്കു കയറ്റി അയക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങൾ.

കൊച്ചിരാജ്യത്തുനിന്നു കയറ്റി അയയ്ക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങ
ളിൽ മുക്കാൽഭാഗവും തെങ്ങിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന സാധനങ്ങളെ
ക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കിത്തുള്ളവയാകുന്നു. അവ (ഒരു കോടി ഒരു ലക്ഷ
ത്തി നാല്പതിനായിരം രൂപ വിലയുള്ള) വെളിച്ചെണ്ണ, (എ
ഴുപത്തിനാലുലക്ഷത്തി നാല്പതിനായിരം രൂപ വിലയുള്ള) ക
യറും ചൂടിയും, (മുപ്പത്തഞ്ചുലക്ഷത്തി മുപ്പതിനായിരം രൂപ
യുള്ള) കൊപ്ര, (പന്ത്രണ്ടുലക്ഷത്തി അറുപതിനായിരം രൂപ
വിലയുള്ള) പിണ്ണാക്ക് എന്നീ പദാർത്ഥങ്ങളാകുന്നു. പുറമെ
ക്കയയ്ക്കുന്നവയിൽ പിന്നെ പ്രധാനമായിത്തുള്ള പദാർത്ഥങ്ങൾ
തേയിലയും കുരുമുളകുമാകുന്നു. പക്ഷെ അവ ഒട്ടുമുഴുവനും തി
രുവിതാംകൂറിലുണ്ടാവുന്ന സാധനങ്ങളാണ്. വെളിച്ചെണ്ണ മു
പ്പുമായിട്ടും ഇംഗ്ലണ്ട്, സ്കോട്ലണ്ട്, അയർലണ്ട് എന്നിവ
മൂന്നും കൂടി ചേർന്നിട്ടുള്ള ബ്രിട്ടീഷ് രാജ്യം, അമേരിക്ക, ജർമ്മ
നി, ബൽജിയം, ബെർലിൻ, കൽകട്ട, ബോംബെ എന്നീ ദിക്കുക
ളിലേക്കും, കയറും ബ്രിട്ടീഷ് രാജ്യത്തേക്കും അമേരിക്കയിലേ
ക്കും ജർമ്മനിയിലേക്കും, കൊപ്ര ജർമ്മനിയിലേക്കും പരമ്പ്രീസ്സ് (പ്രാൻ
സ്) രാജ്യത്തേക്കും ബൽജിയത്തിലേക്കും, പിണ്ണാക്ക് ജർമ്മനി
ക്കും ബോംബെക്കും കയറ്റി അയയ്ക്കുന്നു. അധികവും ഈ വ
ക രാജ്യങ്ങളിലേക്കാണ് അയയ്ക്കുന്നത് എങ്കിലും കൊച്ചിക്കു ലോക
ത്തിലെല്ലാദിക്കിലും കച്ചവടക്കാരുണ്ടെന്നതന്നെ പറയാം.

ഈ രാജ്യത്തേക്കു പുറമെ നിന്നുവരുന്ന പദാത്മങ്ങൾ.

മറ്റുള്ള ദിക്കുകളിൽനിന്നു് ഈ രാജ്യത്തേക്കു കൊണ്ടുവരുന്ന പദാത്മങ്ങൾ മുഖ്യമായി (ഒരുകോടി നാലുത്തിനാലു് ലക്ഷത്തി അയ്യായിനായിരം രൂപ വിലയ്ക്കു്) നെല്ലും അരിയും, (പതിനേഴുലക്ഷത്തി അയ്യായിനായിരം രൂപയ്ക്കു്) തുണിച്ചരക്കുകൾ, (പതിനാറു് ലക്ഷത്തിയരുപതിനായിരം രൂപയ്ക്കു്) മണ്ണെണ്ണയും വേറെ എണ്ണകളും, (ഒമ്പതുലക്ഷത്തി എൺപതിനായിരം രൂപയ്ക്കു്) നെല്ലുലാതെയുള്ള വേറെ ധാന്യങ്ങൾ, (എട്ടുലക്ഷം രൂപ വിലയുള്ള) ലോഹങ്ങൾ, (അഞ്ചുലക്ഷത്തി എൺപതിനായിരം രൂപ വിലയുള്ള) മരംകൊണ്ടുള്ള പണിത്തരങ്ങൾ, (നാലുലക്ഷത്തിയരുപതിനായിരം രൂപയുള്ള) പരുത്തിരൂപു്, (മൂന്നുലക്ഷം രൂപയ്ക്കു്) ഇരുമ്പു്, ചെമ്പു മുതലായ ലോഹങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള സാധനങ്ങൾ എന്നീ പദാത്മങ്ങളാകുന്നു. നെല്ലിൽ നൂറുകു തൊണ്ണൂറുവീതവും ബർമ്മയിൽനിന്നാണു് വരുന്നതു്. ബാക്കിയുള്ളതു ബോംബെയിൽ നിന്നുമാകുന്നു. തുണിച്ചരക്കുകൾ ഒരു മുഴുവനും ബോംബെയിൽ നിന്നും എണ്ണകൾ മുഖ്യമായി ബർമ്മ, അമ്മേരിക്ക, യൂറോപ്പ് എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും ലോഹങ്ങൾ യൂറോപ്പിൽ നിന്നും ബോംബെയിൽനിന്നും മരംകൊണ്ടുള്ള പണിത്തരങ്ങൾ ബോമ്പെ, ബങ്കാൾ, യൂറോപ്പ് എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും ഇരുമ്പു സാധനങ്ങളും മറ്റും ബോമ്പെ, യൂറോപ്പ് എന്നീ ദിക്കുകളിൽ നിന്നും അകുന്നു.

ഉൾപ്രദേശങ്ങളിൽ ഉള്ള കച്ചവടം

കടൽ വ്യാപാരത്തെ അപേക്ഷിച്ചു് കൊച്ചിരാജ്യത്തെ ഉൾനാടുകളിലുള്ള കച്ചവടം നിസ്സാരമാകുന്നു, പുറമേയ്ക്കു യൂനവ ചെളിച്ചെണ്ണ, തടി, ഉപ്പിട്ടണക്കിയ മത്സ്യം, വെട്ടിയ, നെല്ല് എന്നീ പദാത്മങ്ങളാകുന്നു. പുറരാജ്യത്തേക്കുയയ്ക്കു

ന നെല്ലു കൊച്ചിയിലുണ്ടാകുന്നതല്ല; ബർമ്മയിൽ നിന്നു വന്നിട്ടുള്ളതുതന്നെ രണ്ടാമതും കൊച്ചിയിൽനിന്നു കയറ്റി അയയ്ക്കുന്നതാകുന്നു. ഈ വക പദാർത്ഥങ്ങളെ മുഖ്യമായി മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തിലെ തെക്കൻ ജില്ലകളിലേയ്ക്കായയയ്ക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഉല്പിടിക്കുകയായ മത്സ്യത്തിൽ ഒരംശം മദ്രാസിൽ കൂടി ബർമ്മക്കുപോകുന്നു. ഇങ്ങോട്ടു വരുന്ന പദാർത്ഥങ്ങൾ നെല്ലും കുറിക്കുട്ടുസാധനങ്ങളും ആകുന്നു.

XXVI

മനസ്സി.

തന്നുടെജന്മത്തെപ്പരിശോധിച്ചുവെങ്കില-
 ലന്യവസ്തുക്കൾപാപമുണ്ടല്ലോമെളുപ്പത്തിൽ.
 യാതൊരുപുമാനിഹജീവിച്ചുവസിക്കുമ്പോൾ
 ആതുരന്മാരാംബഹുജനങ്ങൾജീവിക്കുന്നു;
 അപ്പുമാനത്രെമൗകേവലംജീവിക്കുന്നു;
 സല്പുമാനവൻതന്നെസാധുതാനവൻതന്നെ.
 തക്കത്തിൽതന്റെരക്തമാത്രമേവേണ്ടുവെങ്കിൽ
 പക്കത്തിൽചോരുംതിന്നുകോയിക്കൽപാക്കേണമോ?
 പൊക്കത്തിൽപറക്കുന്നപരുത്തുംകിളികളും
 ഒക്കവേ തന്നെത്തന്നെപോറ്റിരക്ഷിക്കുന്നില്ലേ?
 അക്കണക്കുള്ളജനംചത്താലുംജീവിച്ചാലും
 മിക്കതുപോലെയെന്നമാക്കാമുണ്ടോജ്യോഷ്യ?
 ഒക്കവേനിരൂപിച്ചാൽഭൂപതിസേവകൊണ്ടു
 തൽക്കലത്രാനന്തന്നെസാധ്യമെന്നറിഞ്ഞാലും.

തന്നുടെബലത്തിനുംപെരുപ്പത്തിനും താഴ്-
 വന്നുപോകാതെതന്നെവല്ലതുംസാധിക്കണം.
 ഭക്തിമാത്രമേയല്ലമാനികൾക്കഭിപ്രായം
 ശക്തികാട്ടേണമെന്നേയേവക്കുരുപ്പിയുള്ളൂ.
 ഗോക്കടെശവംതിന്നാനാഗ്രഹിച്ചടുക്കുന്ന
 ശപാക്കളുതമ്മിൽതമ്മിൽകുറച്ചുംകുലഹരിച്ചും
 തരിമ്പുമാംസമില്ലത്തരമ്പുമില്ലനല്ലോ-
 റിതമ്പുകണ്ടുപോലുള്ളസ്ഥിമേൽപിടിപെട്ടു
 കരിമ്പിൻചണ്ടിപോലെകടിച്ചുക്കൊന്നുതമ്മി.
 ലിരിമ്പിഗ്നോചിക്കേന്യേകുങ്കിപൂരണംനാസ്തി.
 തന്നിച്ചുസിംഹങ്ങൾക്കുതന്നെമുമ്പിൽവരും
 തടിച്ചക്രോധാക്കളുവധിപ്പാൻമോഹമില്ല.
 മദിച്ചുകൊലയാനക്കൊമ്പനോടർചയ്തു
 നദിച്ചുകടുംവാരകടിച്ചേരുപ്പിച്ചുള്ളൂ.
 ഘൃണതുകൊണ്ടുചാനേൻതന്നുടെബലംകാട്ടാ-
 തത്രമാക്കുന്നോരനുംഭക്ഷിപ്പാൻചിതംപോരാ.
 പട്ടിക്കുണ്ടുതളുതുംകൊണ്ടുചെല്ലുമ്പോളവൻ
 കാട്ടുന്നറോഷികണ്ടാലെത്രയുംചരിയാകും
 വട്ടത്തിലോടുംപിന്നെവാലങ്ങുവിറപ്പിക്കും
 മുട്ടുകൾക്കുത്തിക്കുനിഞ്ഞുഴിയിൽപററത്താഴും
 പെട്ടെന്നുദാദാവിന്റെറവക്ത്രമുദാരവു-
 മൊട്ടൊട്ടുനോക്കിച്ചിലശബ്ദങ്ങൾപുറപ്പെട്ടീ-
 ച്ചിങ്ങനെവക്ത്രികൾകാട്ടാതെഭക്ഷിപ്പാൻതൻ
 ചങ്ങാതിക്കൊരുനാളുംസംഗതിവരത്തില്ല.
 കുഭിരാജന്നതിന്മാൻചാഴുതുംകൊടുത്തെന്നാൽ
 സംഭ്രമംകൂടാതവൻമേടിച്ചുഭക്ഷിച്ചീടും;
 ഗംഭീരപിപോകനഭാവവുണ്ടുതരം;
 ചമ്പനാപുരുഷന്റെറഭാവമിങ്ങനെവേണ്ടു.
 തന്നുടെചിത്രകൊണ്ടുതന്നുടെശൗര്യംകൊണ്ടും
 തന്നുടെത്തേപ്പുരിക്കുന്നവൻമഹാധന്യൻ;

ശാഖിനെപ്പോലെ കിഴിഞ്ഞാശ്രയിച്ചുണന്നവൻ
 കേവലം കൃമിപ്രായനെന്നു തെച്ചാൽ വാനുള്ള.
 വിക്രമം കൊണ്ടു വിജ്ഞാനാദികൾ കൊണ്ടു പത്തു
 ദിക്കു കൾ വെളുപ്പിക്കും കീർത്തിയാ വളഞ്ഞോടെ
 യാതൊരു പുമാനമാനിയായ് ജീവിക്കുന്നു
 നീതിമാനവൻ ജീവജീവനെന്നു രചയ്ക്കും
 മറ്റുള്ള മഹാമുഖൻ കൊറ്റി നമാത്രം കൊള്ളാം;
 മുറ്റുമീറ്റണമെന്നു പറരാതെ ജീവിക്കുന്നോൻ
 പെറ്റ മാതാവിനുള്ള യൗവനമാകും വൃക്ഷം
 പറകു ചണ്ഡിപ്പാനെന്തുകോടാലിതനേയവൻ.
 ഭരാനും ബലിയിട്ടു കൈകൊട്ടുകേൾക്കുന്നോരും
 പാരാതെ പറന്നുടൻ ചെന്നു പാണ്ഡം കൊത്തി.
 തിന്നുകൊണ്ടു രിക്കുന്ന കാകനും ജീവിക്കുന്നു.
 എന്നതു പോലെ മഹാമന്ദനും ജീവിക്കുന്നു.
 സ്വപ്നമുഖിയായുള്ള മാനുഷൻ മഹാദീനൻ
 സ്വപ്നപാദത്തെക്കൊണ്ടു തൽക്ഷണം പ്രസാദിക്കും.
 അല്ല മാംജലാധാരം പൂരിപ്പാൻ മഴത്തുള്ളി
 സ്വപ്നമുണ്ടായാൽ പോരുമായതു നിറഞ്ഞീടും
 മൃഷ്ടികൻ തന്റെ കൊച്ചു കൈരണ്ടും ചുവം കൊണ്ടു
 രൂപിതമാക്കിട്ടു വാനെത്ര പാനീയം വേണം?
 കൃത്യമകൃത്യം ചുംഡമ്ബമധമ്ബം
 നിത്യമനിത്യവും സത്യമസത്യവും
 ഇത്ഥമുള്ളതിലൊന്നും ചെറുമേത്രഹിക്കാര
 മർത്യനും പശുക്കളു മേതു മേടേദോനാസ്തി.

XXVII

ആശുപത്രി.

മനുഷ്യസമുദായത്തിനുണ്ടാകാവുന്ന സകല ബുദ്ധിമുട്ടുകളുടെയും ജനനി ദാരിദ്ര്യമാണെന്നു പറയുന്നതിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഒരു സമുദായത്തിലെ ഒരംഗമാണ് മനുഷ്യൻ എന്നുള്ളതുകൊണ്ടുതന്നെ ഒരുവൻ തനിയെ ജീവിച്ചിരിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയല്ല ജഗദീശൻ മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും തെളിയുന്നു. ജനനം മുതൽ മരണംവരെ അന്ത്യാശ്രയംകൊണ്ടല്ലാതെ ഒരുവനു ജീവിച്ചിരിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതുമില്ല. ബാലചാപല്യങ്ങളിൽ നിന്നും നമ്മെ യഥാവിധി രക്ഷിച്ചുവളർത്തുന്ന മാതാവിന്റെ കഷ്ടപ്പാടുകളും അതിനുപരി നമ്മെ സജ്ജനമാക്കിത്തീർക്കാൻ പേണ്ടി നമ്മുടെ ഗുരുഭൂതന്മാർ ചെയ്യുന്ന യത്നങ്ങളും ഇത്രയെന്നു ഗണനീയമല്ല. അതടയെല്ലാം സഹായത്തോടുകൂടിക്കാണു വളർന്നുവെച്ചു അവരോടെല്ലാം നാം കടപ്പെട്ടവരുമാണ്.

മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ചയസ്സുകാലത്തു അവരേയും നമ്മുടെ സഹോദരസഹോദരിമാർ വലയുന്ന നേരത്തു അവരേയും നമ്മെക്കൊണ്ടാവുന്ന വിധം സഹായിക്കേണ്ടതു മനുഷ്യന്റെ കർത്തവ്യകർമ്മമാണെന്നുള്ള ബോധം ചൊതുജനങ്ങൾക്കുണ്ടാകുവാൻ വളരെക്കാലം പേണ്ടിവന്നില്ല. സഹജീവികളേയും അവരുടെ അപല്കാലത്തു സഹായിക്കേണ്ടതു തങ്ങളുടെ കർത്തവ്യകർമ്മമാണെന്നു മനുഷ്യർ ധരിച്ചതു അനന്തരകാലങ്ങളിലാണ്. ഈ ബോധം അവരുടെ ഇടയിൽ ഉദിച്ചതോടുകൂടി സാധുസംരക്ഷണത്തിനുപേണ്ടുന്ന ഏല്പാടുകൾ ചെയ്യാനും അവർ തല്പരന്മാരായി ദാരിദ്ര്യസാഗരത്തിൽ കിടന്നു വല

യുന്ന അയൽവാസികളെയും ബന്ധുക്കളേയുംമറ്റും സഹായിക്കുന്നതിൽ മനുഷ്യക്ക് അഭിരുചി ജനിച്ചു.

ജനസമുദായത്തിന്റെ സുഖജീവിതത്തിനുണ്ടാകാവുന്ന രണ്ടാമത്തെ റീഫ്ലം രോഗബാധയാകുന്നു. കാടായകാടുതോറും നടന്നു കായ്ക്കുന്നിടം പരിച്ചുക്കേിച്ചുചെങ്കീവനം കഴിച്ചിരുന്ന കാലത്തും, ഗോപന്മാരായി അങ്ങമിങ്ങംതെണ്ടിനടന്നുപശുക്കളേയും ആടുകളേയും മേച്ചും ദിവസം നയിച്ചിരുന്ന കാലത്തും മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ പ്രബലമായ ഒരു രോഗബാധയുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് വിചാരിപ്പാൻ ന്യായം കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു രോഗാതുരന്മാരുടെ സംരക്ഷണയ്ക്കുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ, ദരിദ്രന്മാരെ സഹായിക്കുന്നതിനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തുകാലത്തും, ഉണ്ടായതായി വിചാരിച്ചുകൂടാ.

സത്രങ്ങൾ, ഉടുപ്പുകൾ, മുതലായ ധർമ്മാവയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിൽ പുരാതനകാലം മുതൽക്കുതന്നെ ഭാരതീയർ ശ്രദ്ധ വെച്ചിരുന്നു. തങ്ങളുടെ ദിവസവൃത്തി യഥാവിധി നടത്തിവന്നതുകൊണ്ടു തന്നെയായിരിക്കാം അരുരുടെ ഇടയിൽ രോഗബാധ ഇല്ലാതിരുന്നതും. കാലാന്തരത്തിൽ ജനസംഖ്യ വർദ്ധിച്ചതോടുകൂടി ജീവിതാനുയോധനം പൂർണ്ണമായി വൈഷമ്യമുള്ളതായി പരിണമിക്കുകയും കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നതിന് അത്യധികമായ കായക്ലേശം അത്യാവശ്യമായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. അതോടുകൂടി മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ രോഗബാധയും ഉണ്ടായി.

ഇങ്ങിനെ രോഗാതുരന്മാരായവരുടെ രോഗശമനം വരുത്തുവാനുള്ള ഉപായങ്ങളെപ്പറ്റി അപ്പോൾ മനുഷ്യൻ ചിന്തിച്ചുതുടങ്ങി. അതിന്റെ ഫലമായി നാനാതരത്തിലുള്ള ചികിത്സാക്രമങ്ങൾ ഉണ്ടായി. മനുഷ്യന്റെ ദേഹസ്ഥിതി അവൻ വസിക്കുന്ന പ്രദേശത്തിലെ കാലാവസ്ഥക്കനുസരിച്ചിരിക്കുന്നതാണല്ലോ. അതുകൊണ്ട് കാരോ രാജ്യ

ക്കാരുടെ ഇടയിലുണ്ടായ ചികിത്സാക്രമങ്ങളും ഭിന്നങ്ങളായി വേിച്ചു. പെൺസ്ത്രന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു തരത്തിലുള്ള വൈദ്യവും പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ മറെറാരു തരത്തിലുള്ള വൈദ്യവും അവിർഭവിച്ചു,

രോഗാതുരന്മാരെ സക്കാരിൽനിന്നും ചികിത്സിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള ബോധം അന്നും മനുഷ്യർക്കുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു വിശ്വസിച്ചാൽ ന്യായം കാണുന്നില്ല. യുദ്ധത്തിൽ മുറിവേല്ക്കുന്നവരുടെ ചികിത്സക്കുള്ള ഭാരമാണ് സക്കാരിൽനിന്നു ഈ സംഗതിയിൽ ആദ്യം കയ്യേററതെന്നു വിശ്വസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതു രാജകല്പനയനുസരിച്ചാണല്ലോ പ്രാചീനകാലത്തെ ഹിന്ദുക്കൾ അയൽരാജാക്കന്മാരെ അഹവത്തിൽ തോല്പിക്കുന്നത് തങ്ങളുടെ മുറുമാണെന്നുകൂടി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. തന്റെ രാജ്യം പൂർവ്വാധികം വലുതാക്കേണ്ടതു ഏതൊരു രാജാവിന്റെയും ചുമതലയായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം തന്റെ ധർമ്മനുസരിച്ചാണ് അശോകമഹാരാജാവ് കലിംഗത്തെ ആക്രമിച്ചത്. ആ ആഹവത്തിലുണ്ടായ നരബലിയുടെ കഠിനവും കണ്ടാണത്രേ അദ്ദേഹം “അഹിംസാപരമോധർമ്മഃ” എന്ന തത്വം പ്രതിപാദിക്കുന്ന ബുദ്ധമതം സ്വീകരിച്ചതും. എന്നാൽ മുറിവേററ പടയാളികളുടെ ചികിത്സ സക്കാരിൽനിന്നും നടത്തേണ്ടുന്ന ഒരു കൃത്യമായിരുന്നുവെന്നും അന്നത്തെ ഭാരതീയരും ധരിച്ചിരുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ധർമ്മാസ്ത്രികൾ സ്ഥാപിക്കുന്നത് ആവശ്യമാണെന്ന് ആദ്യം കണ്ടതു പാശ്ചാത്യന്മാരാണെന്നു ഊഹിക്കുവാനാണ് അധികം ന്യായം. അതുതന്നെയും യുദ്ധത്തിൽ മുറിവേററ ഭടന്മാരുടെ ചികിത്സക്കായിരിക്കണമെന്നു മുൻ പ്രസ്താവിട്ടുണ്ടല്ലോ. യുദ്ധത്തിൽ മുറിവേററ ഭടന്മാരുടെ ചികിത്സമാത്രം സക്കാരിൽനിന്നു നടത്തിയാൽ പോരാ. രോഗാതുരന്മാരായ സാധുക്കളുടെ ചികിത്സയ്ക്കൂടി നടത്തേണ്ടതു സക്കാരിന്റെ

ഭാരമാണ് എന്ന അഭിപ്രായം അവിരേണ ജനങ്ങൾക്കുണ്ടായി ഇതിനുശേഷമാണ് ധർമ്മാസ്സത്രികൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത്.

പൊതുജനങ്ങൾക്ക് ഇത്രയും ഉപകാരപ്രദമായ മറ്റൊരു ഏർപ്പാടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ഇപ്പോൾ സകല പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിലും ധർമ്മാസ്സത്രികളുണ്ട്. അവയിൽ കിടക്കുന്ന രോഗികളുടെ സംഖ്യയും അസംഖ്യമാണ്. അസ്സത്രികളിൽ കിടക്കുന്ന രോഗികൾക്ക് മരുന്നുകൾ മാത്രമല്ല സർക്കാരിൽനിന്നു കൊടുക്കുന്നത്; അവർ അസ്സത്രികളിൽ കിടക്കുന്ന കാലത്തു ഭക്ഷണവും സർക്കാരിൽനിന്നുതന്നെയാണ് കൊടുക്കുന്നത്.

ഇക്കാലത്തു മിക്ക പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിലും പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ ചികിത്സാരീതിയാണ് നടപ്പിലാക്കുന്നത്. വായു സമൃദ്ധിയായി രോഗികൾക്കു ലഭിക്കത്തക്കവണ്ണമാണ് ഈ അസ്സത്രികൾ പണിയുന്നത്. അസ്സത്രികളുടെ വലിപ്പമനുസരിച്ച് അവയിലുള്ള രോഗശയ്യകളുടെ എണ്ണം കുറഞ്ഞതും അധികമായും ഇരിക്കും. നാനാതരത്തിലുള്ള രോഗം ബാധിച്ചവരും അസ്സത്രികളിലുണ്ടായിരിക്കുന്നതാണല്ലോ. രോഗത്തിന്റെ തരംപോലെ രോഗികൾക്കു കിടപ്പു് പ്രത്യേക സ്ഥലങ്ങളും മുറികളുമാണ് ഏർപ്പാടുചെയ്യുന്നത്. ഒരു രോഗിയെക്കൊണ്ടു മറ്റൊരാളത്തന്നെ ശല്യം വരാതീരിപ്പാൻ എത്രമേൽ ശ്രദ്ധ അവശ്യമാണോ അത്ര ശ്രദ്ധയോടുകൂടിയാണ് അസ്സത്രികളിൽ രോഗികളെ കിടത്തിത്തുടങ്ങുന്നത്.

രോഗി എന്ന നിലയിൽ അസ്സത്രിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന ഒരുവൻ അവിടത്തെ വൈദ്യന്മാരുടെ ഉപദേശമനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണ്. രോഗികൾക്കു ഇന്നതരത്തിലുള്ള അഹാരമാണ് പരമമായിട്ടുള്ളതെന്നും, രോഗശമനത്തിന് അവർക്ക് ഇന്നതരത്തിലുള്ള മരുന്നുകളാണ് കൊടുക്കേണ്ടതെന്നും നിശ്ചയിപ്പാൻ വൈദ്യന്മാരുണ്ട്. അവർ ദിവസംപ്രതി രാ

വിലെ രോഗിയെക്കണ്ടതിനുശേഷമാണ് അന്നു അയാൾ കഴിക്കേണ്ടുന്ന ആഹാരവും മരുന്നു ഇന്നതാണെന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നത്. ഒരു രോഗിയുടെ ദീനത്തിന് ശമനം വരുന്നതുവരെയും അവർ ഇപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുന്നു. രോഗികൾക്കു വേണ്ടസമയത്തു ആഹാരവും മരുന്നു കൊടുപ്പാൻ സക്കാരിൽ നിന്നും ആളുകളെ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ നിശ്ചിതസമയത്തു രോഗികൾക്കു ഭക്ഷണവും മരുന്നു കൊടുക്കുന്നു.

രോഗാതുരന്മാരായ പൊതുജനങ്ങൾക്കു ഔഷധം മാത്രം കൊടുക്കുന്നതായ ഔഷധശാലകൾക്കാണ് "ഡിസ്പെൻസറികൾ" എന്നു പറയുന്നത്. ആ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ രോഗികളെ കിടത്തി ചികിത്സിക്കുന്നതല്ല. അവയുടെ മേലന്വേഷണത്തിനു ഒരു വൈദ്യനെ നിയമിച്ചിരിക്കും. രോഗികൾ ഈ വൈദ്യനെ വന്നു കണ്ടു ഔഷധങ്ങൾ വാങ്ങി അവരവരുടെ അലയങ്ങളിൽ ഇരുന്നു ചികിത്സ ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ രാജ്യത്തുള്ള കുഗ്രാമങ്ങളിൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള ഔഷധശാലകളാണ് സക്കാരിൽനിന്നു സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നത്.

സ്ട്രീകളുടെ പ്രത്യേകാവശ്യങ്ങൾക്കായി ഏർപ്പെടുത്തിയുള്ള ആസ്പത്രികളുമുണ്ട്. അവിടത്തെ വൈദ്യന്മാരും സ്ട്രീകളായിരിക്കും. അനാഥകളായ സ്ട്രീകൾക്കു വൈദ്യനുമായ ചെയ്യുന്നതിൽ സക്കാരിൽനിന്നും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന താല്പര്യം എത്രതന്നെയായാലും അമിതമായെന്നു വരുന്നതല്ല.

നമ്മുടെ രാജ്യത്തു വൈദ്യന്മാർ അനവധിയുണ്ടെങ്കിലും രോഗികളുടെ എണ്ണം ദിനംപ്രതി എന്ന മട്ടിൽ വർദ്ധിച്ചു വരുന്നതുകൊണ്ടു രോഗാതുരന്മാരെ യഥാവിധി ചികിത്സിക്കുന്നതിന് ഇന്നുള്ള വൈദ്യന്മാരെക്കൊണ്ടും സാധിക്കാതെയാണു് കാണുന്നത്. നഗരവാസികൾക്കു് ആസ്പത്രികളും മറ്റും തങ്ങളുടെ അടുത്തുതന്നെ ഉള്ളതുകൊണ്ടു് ഈവക സ്ഥാപനങ്ങ

ജില്ലാതിരിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലെ നിവാസികളുടെ കഷ്ടപ്പാടും അസൗകര്യവും എത്രത്തോളമാണെന്നു ബോധ്യമാകുവാൻ പ്രയാസമായിരിക്കും. നമ്മുടെ കൊച്ചിരാജ്യത്തു് അതിന്റെ വലിപ്പത്തിന്നനുസരിച്ചു് അസ്സതികളുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ ബ്രിട്ടീഷിന്ത്യയിൽ ഈവക സ്ഥാപനങ്ങൾ ഇനിയും സമൃദ്ധിയായിട്ടില്ലെന്നാൽ ഭാരതീയനേതാക്കന്മാരുടെ അവലാതി. വിദ്യാഭ്യാസം, വൈദ്യം, ആദിയായ ഭരണവകുപ്പുകൾ ഇപ്പോൾ നാട്ടുകാരുടെ അധീനത്തിലിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ചുരുങ്ങിയ ഒരു കാലത്തിനിടയിൽ നാടെങ്ങും വേണ്ടത്ര അസ്സതികൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നതാണെന്നു നമുക്കു സമാധാനിക്കാം.

XXVIII

പഞ്ചായത്തുകൾ.

“സ്വസ്ഥമായും സഹായം” എന്നും “ആരാന്റെ പല്ലിനേക്കാൾ അവനവന്റെ തൊണ്ണൂറല്ല” എന്നുമുള്ള പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ സാധാരണങ്ങളാണല്ലോ. പരാശ്രയംകൂടാതെ ജീവിക്കുന്നവനാണു് ഉത്തമനെന്നും മറ്റൊരാളുടെ സഹായത്താലുണ്ടാകുന്ന അഭ്യുദയത്തെക്കാൾ മാനകരമായതു സ്വപ്രയത്നം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്നു. അഭ്യുദയമാണെന്നുമാകുന്നുവെല്ലോ ഇവയുടെ സാരം.

ഭരണവിഷയത്തിലും ഈ തത്വത്തെ വിസ്മരിച്ചുകൂടുന്നെന്നു ബുദ്ധമതം. ഭരണകർത്താവും ജനങ്ങൾക്കു് ജന്മസിദ്ധമായ അവകാശമാണെന്നുള്ള ബോധം ഇന്നോ ഇന്നലയോ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതല്ല. പ്രാചീനാർച്ചനാർ ഈ തത്വം ഗ്രഹിച്ചു

രാജ്യഭരണകാര്യത്തിൽ പ്രജകൾക്കു പ്രവേശനം നൽകിയിരുന്നവനാകാതെ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവയോട്ടുമാണ്. എന്നാൽ ഭാരതവർഷത്തിൽ പിന്നീടുണ്ടായ കുഴപ്പങ്ങളുടെ ഫലമായി ഇത്തരത്തിലുള്ള ഭരണക്രമം തീരെ നാശാവശേഷമായിപ്പോയെന്നേയുള്ളൂ.

ജനങ്ങളെ ഭരിക്കുന്നതിനു ഏറ്റവും യോഗ്യരായവർ അവർതന്നെയാണെന്നത്രെ പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. ഈ അഭിപ്രായത്തിന് അവരുടെ ഇടയിൽ പ്രബലമായ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണ് അവിടെ പാർലിമെന്ററു മുതലായ പൊതുജനസഭകളും സ്ഥാപിതങ്ങളായിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ തങ്ങൾക്കുള്ള അധികാരം വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതിൽ ഭരണനതാക്കമാക്കുള്ള വൈമനസ്യവും തങ്ങളുടെ അധികാരസിമ ദിവസംപ്രതി വലുതായിക്കൊണ്ടിരുന്നെന്നു ജനങ്ങൾക്കുള്ള മോഹവും തമ്മിൽ പോരാടിക്കൊണ്ടിരുന്നതാണ് ഇന്നും പാശ്ചാത്യന്മാർ ഭരണം നടത്തുന്നത്.

പുരാതനകാലങ്ങളിൽ ഇന്ത്യയിലുണ്ടായിരുന്ന വില്ലേജ് പഞ്ചായത്തുകൾ ചെറുതരം പാർലിമെന്റുകൾ തന്നെയാണെന്നു. രാജാക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള ചേരസമരങ്ങളോ ജനങ്ങൾതമ്മിലുള്ള കക്ഷിമത്സരങ്ങളോ അവയെ ബാധിച്ചിരുന്നില്ലത്രെ. അഭിമതകാലത്തെ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ പൊതുസ്വത്തല്ലാതെ ഓരോരുത്തനും പ്രത്യേകമായ സ്വത്തുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കൃഷിചെയ്തും മറ്റുപ്രവൃത്തികൾ നടത്തിയും ലഭിക്കുന്ന ആദായം അവരെല്ലാവരുംകൂടി ഭാഗിക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്. എന്നാൽ കാലാന്തരത്തിൽ ഈ ഏർപ്പാടിനു ഭംഗംവന്നു. “എന്റേത്”, “നിന്റേത്” എന്നുള്ള ബോധം മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ ഉദിച്ചതുതന്നെയാണ് ഇതിനു കാരണം. ഈ ബോധോദയത്തോടുകൂടി രാജ്യഭരണക്രമത്തിലും ചില മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിച്ചു. മുഖ്യതന്നെ അഴിഞ്ഞുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു

ബന്ധം ഇതോടുകൂടി പൂർണ്ണാധികം വേഗം അഴിവാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അപരാജ്ഞിയിലും പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവ്വാർത്തിലും പഞ്ചായത്തുകൾ ഇന്ത്യയിൽ എവിടേയുമുണ്ടായിരുന്നത്രെ. അന്നുണ്ടായിരുന്ന പഞ്ചായത്തുകളെ പുനർജീവിപ്പിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണെന്നു കണ്ടാണു് രാജ്യഭരണനേതാക്കന്മാർ ഇയിടെ അതിനു യത്നം ചെയ്യുന്നത്.

പഞ്ചായത്തിന്റെ അതിർത്തിക്കകത്തുപെട്ട സ്ഥലങ്ങളിലെ ഭരണമാണു് പഞ്ചായത്തിൽ സമർപ്പിതമായിരിക്കുന്നത്. ഭരണസൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി രാജ്യത്തെ ചെറുപണ്ഡങ്ങളായി ഭാഗിച്ചിരിക്കണമെന്നു നിങ്ങൾക്കു് അറിയാമല്ലോ. ഇവയിൽ ഏറ്റവും ചെറുപണ്ഡങ്ങൾക്കു് ആണു് വില്ലേജുകളെന്നും അംശങ്ങളെന്നും മറ്റും പറയുന്നത്. മൂന്നോ നാലോ വില്ലേജുകളെ ഒന്നിച്ചുചേർത്തു് ഒരു പഞ്ചായത്തു സ്ഥാപിക്കുന്നു. ഓരായിരമോ അരിലധികമോ ജനങ്ങളുള്ള ഏതു വില്ലേജിലും ഒരു പഞ്ചായത്തുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു് എന്നാണത്രെ ബറോഡയിലെ ഏല്പാടു. ഒരു വില്ലേജിൽ അത്ര ജനങ്ങളില്ലെങ്കിൽ മൂന്നുനാലും വില്ലേജുകളെ ഒന്നിച്ചുചേർത്തും ഒരു പഞ്ചായത്തു് സ്ഥാപിക്കുന്നു. പഞ്ചായത്തിൽ കുറഞ്ഞതു് അഞ്ചും കൂടിഞ്ഞതു് ഒമ്പതും അംശങ്ങളുണ്ടാകും. എന്നാൽ നമ്മുടെ രാജ്യത്തു് സാധാരണയായി അഞ്ചംഗങ്ങളാണു് ഒരു പഞ്ചായത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുക.

അംശങ്ങളെ സർക്കാരിൽനിന്നു നിരമിക്കുകയോ ജനങ്ങൾതന്നെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയോ ആവാം. വില്ലേജുകാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസം, പരിഷ്കാരം, ആദിയാല സംഗതികളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണു് ഇതു് എപ്രകാരം വേണമെന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ ഇടയിലുള്ള വില്ലേജുകാർ മിക്കവാറും നിരക്ഷരക്ഷീകളും ഭരണത്തോടു കൂപ്പറ്റി ജ്ഞാനമില്ലാത്തവരുമാണു്. അതുകൊണ്ടു് ഇവിടങ്ങളിലുള്ള പഞ്ചായത്തുകളിലെ

അംഗങ്ങളെ സർക്കാരിൽനിന്നുതന്നെയാണ് തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു്. കാലാന്തരത്തിൽ ഇതിനുള്ള അധികാരവും നാട്ടുകാർക്കു വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതായിരിക്കും.

ഈ പഞ്ചായത്തുകാരുടെ അധികാരങ്ങളെന്തെല്ലാമാണെന്നത്രെ നാം ഇനിപറ്റുചോദിക്കേണ്ടതു്. ഗ്രാമങ്ങളിലുള്ള വഴികൾ, കുളങ്ങൾ, കിണറുകൾ, മുതലായവയെ സംരക്ഷണം ചെയ്തുപോരുന്നതു് പഞ്ചായത്തുകാരാണു്. പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം, ധർമ്മസ്ഥാപനങ്ങൾ, സർക്കാരുവകപ്പെട്ടിടങ്ങൾ അഭിയായവയും ഇവരുടെ അധീനതയിലാക്കേണ്ടതാണു്. ചില രാജ്യങ്ങളിൽ ഇവരും പഞ്ചായത്തുകാരുടെ കീഴിലാണു്.

ചില പഞ്ചായത്തുകൾക്കു ചുരുങ്ങിയ തോതിലുള്ള സിവിൽ ഡികാരവും കൊടുത്തിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നുണ്ടു്. അത്തരത്തിലുള്ള പഞ്ചായത്തുകളിൽ സാധാരണ കോടതികളിലെന്ന പോലെ ന്യായാധിപന്മാരും മറ്റുമുണ്ടു്. പഞ്ചായത്തുകോടതി, വക്കീലന്മാരുടെ യുക്തിയുക്തമായ പ്രസംഗങ്ങൾക്കേട്ടു് അർബ് കേസ്സുതീരുമാനിക്കുന്നു.

ഇതു് പുത്രയുരസകരമായ ഒരു സംഗതിയാണു്. ഭരണ വിഷയത്തിൽ ജനങ്ങൾക്കു് ജ്ഞാനവും അഭിരുചിയും ഉണ്ടാകുവാൻ ഇത്ര നല്ലതായ മറ്റൊരു മാർഗ്ഗമില്ലെന്നു തീർച്ചതന്നെ. തങ്ങൾക്കു് വിട്ടുകിട്ടിട്ടുള്ള ഭരണവകുപ്പുകളിൽ വിശാലബുദ്ധിയോടുകൂടി പ്രവർത്തിച്ചാൽ പഞ്ചായത്തുകാർക്കു് ഇതിലും ഉപരിയായ അധികാരങ്ങളും വിട്ടുകിട്ടുന്നതാണു്.

ഗ്രാമ പഞ്ചായത്തുകളുടെ രീതിയിൽ പണിചുട്ടുകുന്ന ഒരു സഭയാണു് ടൌൺകൌൺസിൽ, അഥവാ മുൻസിപ്പാലിറ്റി. ഈ സഭകൾ പട്ടണങ്ങളിലെ കാര്യമാണു് അന്വേഷിക്കുന്നതു്. ശുചീകരണംചൂന്ന വിഷയം അനുകൂലം ഇവരുടെ

ടെ അധീനത്തിലാണ്. വഴികൾ നന്നാക്കുകയും, പുതുതായി പെട്ടിക്കുകയും, ചെയ്യുന്നതിന് ഇവക്ക് അധികാരമുണ്ട്. നഗരശുചീകരണത്തിന്റെ അവശ്യത്തിനായി കരം പിരിക്കുന്നതും ഇവർതന്നെ. ഈ സഭകളിലെ അംഗങ്ങളെയും ജനങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയോ, സക്കാരിൽനിന്നു നിയമിക്കുകയോ അകാം. പട്ടണവാസികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തേയും പരിഷ്കാരത്തേയും അശ്രയിച്ചാണ് ഈ സംഗതി തീരുമാനപ്പെടുന്നത്. കല്പത്ത, ബോംബെ, മുതലായ പട്ടണങ്ങളിലെ സഭകൾക്കു കോർപ്പൊറേഷൻ എന്നാണ് പറയുന്നത്. നമ്മുടെ ഇന്ത്യാരാജ്യത്തുവെച്ച് ഏറ്റവുമധികം അധികാരമുള്ള നഗരസഭകൾ ഇവകളാണ്. ജനങ്ങളുടെ സുഖത്തിനും സൗകര്യത്തിനും അവശ്യമായ എന്തു പ്രവൃത്തിചെയ്യുന്നതിനും ഇവക്ക് അധികാരമുണ്ട്. പഞ്ചായത്തുകൾക്കു സിവിൽ മുതലായ അധികാരങ്ങൾ വിട്ടുകൊടുത്തിട്ടുള്ളതുപോലെ ഈ സഭകൾക്ക് വിട്ടുകൊടുത്തിട്ടില്ല. കാലാന്തരത്തിൽ ഈ അധികാരങ്ങളും വിട്ടുകൊടുക്കുമായിരിക്കാം

XXIX

ദിവാൻ ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ.

വിശ്രുതനായ ശങ്കരവാരിമർ ദിവാന്റെയും ശ്രീമതി തോട്ടയ്ക്കാട്ടു കുഞ്ഞിപ്പിള്ള അമ്മ എന്ന വനിതാരത്നത്തിന്റെയും പ്രഥമപുത്രനായി ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ കൊല്ലവർഷം ൧൦൪൭ മാണ്ടു് മേടം ൮-ാംനു (൧൮൨൧-ഏപ്രിൽ ൨൧-ാംനു) ഭൂജാതനായി. ശങ്കുണ്ണിമേനോന്റെ ജനനസമയത്തു് മാതാപിതാക്കന്മാർക്കു് പറയത്തക്കതായ യാതൊരു സമ്പത്തും ഉണ്ടായ,

തന്നില്ല. അന്നു ശങ്കരവാരീയർ ഹജൂരിലെ ശിരസ്സുദാനഭ്യോ
ഗമാണ് ഭരിച്ചിരുന്നത് എന്നു തോന്നുന്നു.

നാട്ടുനടപ്പനുസരിച്ച് ശങ്കരവാരീയർ പുത്രനെ അഞ്ചാ
മത്തെ വയസ്സിൽ എഴുത്തിനു വെപ്പിച്ചു; ശംകുണ്ണിമേനവ
ന്നു പതിനൊന്നു വയസ്സായപ്പോൾ അച്ഛനെ റസിഡന്റ്
ആഫീസിലെ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനായി മാറുകയാൽ, അന്ന്
ശങ്കരവാരീയരൊന്നിച്ചു പുത്രനും തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പോ
യി. അക്കാലത്തിനിടയിൽ ശംകുണ്ണിമേനോൻ കുറെ സം
സ്കൃതവും ഇംഗ്ലീഷിലെ ആദ്യപാഠങ്ങളും പരിശീലിച്ചിര
ന്നു. മലമ്പുറ-ൽ തിരുവനന്തപുരത്തു് ഒരു ഇംഗ്ലീഷു പള്ളിക്കു
ടം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടപ്പോഴാണ് ശങ്കരവാരീയർ തന്റെ പുത്രന്മാ
രായ ശംകുണ്ണിമേനവനേയും ഗോപിന്ദമേനോനേയും തിരുവ
നന്തപുരത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയതു്. ശംകുണ്ണിമേനോന്റെ അ
നുഗാമിയായി കൊച്ചിയിലെ ദിവാൻഭ്യോഗംഭരിച്ച അനുജൻ
ഗോപിന്ദമേനോൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹപാഠിയുമായിര
ന്നു. ശംകുണ്ണിമേനോൻ കണക്ക് എന്ന പാഠവിഷയത്തി
ലായിരുന്നു അധികം സാമർത്ഥ്യം. ശംകുണ്ണിമേനോന്റെ പ
ഠനചാതുര്യംകണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുനാഥനായ മിസ്
റ്റർ റോബർട്ട്സ് വളരെ സന്തോഷിച്ചു. മിസ്റ്റർ റോ
ബർട്ട്സിന്റെ പാഠശാലയിൽ മേനവൻ ആദ്യ സംവത്സരം
പഠിച്ചു. അത്രയും കാലംകൊണ്ട് അദ്ദേഹം അഭിപ്രീതിയു
ന്നായിത്തീർന്നു. ശംകുണ്ണിമേനോൻ തിരുവനന്തപുരത്തു് ഇനി
താമസിക്കുന്നത് അനാവശ്യമാണെന്നായിരുന്നു മിസ്റ്റർ റോ
ബർട്ട്സിന്റെ അഭിപ്രായം. ഈ വിവരം ഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ
ശങ്കരവാരീയർക്കു വളരെ സന്തോഷമുണ്ടായി. തന്റെ പുത്ര
ന്റെ അസാമാന്യപാണ്ഡിത്യം അദ്ദേഹത്തിന്നു സീമയറ്റ അ
ഭിമാനത്തിന് കാരണമായിത്തീർന്നതിൽ അതുതമില്ലല്ലോ.

അന്നു ശങ്കരവാരീയർ കൊച്ചിയിലെ ദിവാനായിരുന്നു.

പുത്രനെ ഏറണാകുളത്തേക്കു വരുത്തി തന്റെ അപ്പീസിൽ ജോലി പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ഏല്പാടുകൾ അദ്ദേഹം ചെയ്തു. എന്നാൽ ബ്രിട്ടീഷ് സർപ്പീസിൽ മാനുവായ ഒരു ഉദ്യോഗം ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ ലഭിക്കണമെന്നായിരുന്നു പിതാവിന്റെ അഗ്രഹം. ഏറണാകുളത്തേക്കു ജോലി പരിശീലിച്ചുകൊണ്ടു താമസിക്കുന്നതിനിടയിൽ ദിവാന്റെ അപ്പീസിലെ പോലീസ് ഫെഡ്റൽസ്റ്റാൻഡിന്റെ പണി ഒഴിവു വരികയും ശങ്കരവാര്യർ പുത്രനെ ആ ജോലിക്ക് നിയമിക്കുകയും ചെയ്തു. ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ തന്റെ കൃത്യനിർവ്വഹണത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ച അത്യധികമായ ശുഷ്കാന്തികണ്ട് എല്ലാവരും സന്തോഷിച്ചു.

ഈ ജോലിയിൽ അദ്ദേഹം മൂന്നുകൊല്ലമേ ഇരുന്നുള്ളൂ. അപ്പോഴേക്കും കോഴിക്കോട്ടുള്ള സിവിൽ കോടതിയിൽ ഒരു പരിഭാഷകന്റെ പണി ഒഴിവുവന്നു. അതിന് ആരെയാണ് നിയമിക്കേണ്ടതെന്നു തീരുമാനിച്ചാനായി ഒരു പരീക്ഷ നടത്തിയതിൽ ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ വിജയിയായതിനാൽ ആ ഉദ്യോഗം അദ്ദേഹത്തിനു പ്രയാസംകൂടാതെ ലഭിച്ചു. അവിടുന്നു ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും അദ്ദേഹം ബ്രിട്ടീഷുകൊച്ചിയിൽ പ്രധാന സദർ അപ്പീൽ കോടതിയിലെ ശിസ്റ്ററായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അനന്തരം അദ്ദേഹം വെളിയങ്കോട്ടിലെ മുൻസിപ്പായി. ഈ ഉദ്യോഗം അദ്ദേഹം ഏഴുകൊല്ലം ഭരിച്ചു.

൧൮൫൧-ൽ വീരകേരളവർമ്മത്തമ്പുരാൻ കൊച്ചിയിലെ മഹാരാജാവായി. യുവാവും വിദ്വാനുമായ ഈ തമ്പുരാനു ഉത്തരേന്ത്യയിൽ അസകലം സഞ്ചരിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നാഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ എഴുന്നള്ളത്തിനെ സംബന്ധിച്ചു സകല ഏല്പാടുകളും ചെയ്യാൻ ശങ്കുണ്ണിമേനവനെയാണ് തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സീന്ത് ഏല്പിച്ചത്. ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ തന്റെ ചുമതലകൾ വളരെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി നടത്തിയതി

നാൽ മഹാരാജാവിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ വളരെ പ്രീതിയുണ്ടായി. എന്നാൽ ഈ മഹാരാജാപ്പു കാശിയിൽപച്ചു പരലോകം പ്രാപിച്ചു.

പോലീസ് ഫോൾഗമസ്കനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടിട്ട് ഒരു സംവത്സരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഗ്രാമസ്ഥാശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. ശ്രീമതി കുറുപ്പമ്മ നാരായണിയമ്മയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നി. ഇവർ രണ്ടു പുത്രന്മാരും ഒരു പുത്രിയും ജാതരായി. മക്കളെ പോറ്റി വളർത്തേണ്ട ഭാരത്തെ ഭർത്താവിങ്കൽത്തന്നെ സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഈ വനിതാ രത്നം പശ്ചിമം സർവ്വലോകപ്രാപ്തയായി. ഇക്കാലത്തിനിടയ്ക്കുതന്നെയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവും ചരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചത്. ഈ സംഭവങ്ങളോടുകൂടി ശംകണ്ണിമനോന്റെ സുഖജീവിതം അപസാനിച്ചുവെന്നു പറയാവുന്നതാണ്.

ശങ്കരവാരീയരുടെ നിർമ്മാണാനന്തരം വെങ്കിട്ടരായരാണ് കൊച്ചിയിലെ ദിവാനായത്. ദിവാൻപേഷ്കാരുടെ ഉദ്യോഗം സ്വീകരിപ്പാൻ മഹാരാജാപ്പു തന്നോടു കല്പിച്ചെങ്കിലും എന്നൊരു ഭയം ശംകണ്ണിമനോവന് അന്നുണ്ടായിരുന്നു. വെങ്കിട്ടരായരുടെ കീഴിൽ ജോലിയെടുപ്പാൻ കഴികയില്ലെന്നുള്ള സംഗതിതന്നെയായിരുന്നു ഈ ഭയത്തിനു കാരണം.

മുഖ്യമന്ത്രി-ൽ ശംകണ്ണിമനോൻ തിരുനൽവേലിയിലെ ഡിപ്പൂട്ടി കലക്ടറായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അന്നത്തെ മഹാരാജാവിനു ദിവാൻ വെങ്കിട്ടരായരുടെ പേരിൽ നിർഭാഗ്യത്താൽ അതിയായ അതൃപ്തി തോന്നുവാനിടയായി. അതു ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചു ഒടുക്കം പരസ്പരം ബലവൈരമായിട്ടു തീർന്നു. തമ്മിലുള്ള ആ വൈരത്തിന് ദിനംപ്രതി മൂച്ചു കൂടിക്കൊണ്ടു വന്നതേയുള്ളൂ. എന്നാൽ ദിവാൻ ഹ്രസ്വിധുണ്ടിന്റെ സഹായമുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് മഹാരാജാവി

ന്റെ ഇഷ്ടപോലെ വെങ്കിട്ടരായരെ ദിവാൻജ്യോഗത്തിൽ നിന്നു നീക്കംചെയ് വാൻ സാധിച്ചില്ല. എങ്കിലും തന്മൂലം ന്റെ അവലാതികൾ കേട്ട് സഹിക്കുവയാതെയാക്കി മദ്രാസ് ഗവണ്മെന്റ് അന്നത്തെ റസിഡണ്ടിനെ തിരികെ വിളിച്ചു. പുതിയ റസിഡണ്ട് ചാഞ്ചേട്ടത്ത ഉടൻതന്നെ വെങ്കിട്ടരായരെ ദിവാൻപദത്തിൽനിന്നു നീക്കംചെയ്തു.

പിതാവിന്റെ അനുഗാമിയായിത്തന്നെ ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ കൊച്ചിയിലെ മന്ത്രിസ്ഥാനത്തു് ആരോഹണം ചെയ്യേണ്ടതായിരുന്നു. അതിന്നു സംഗതിവന്നില്ല എങ്കിലും വെങ്കിട്ടരായർക്കുശേഷം ദിവാനാകേണ്ടതു് ആരാണെന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന്നുതന്നെ പിന്നെ ഇടയുണ്ടായില്ല. ചുരുക്കം മാത്രം പ്രശ്നം തീർത്തിയാണു് ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ കൊച്ചിയിലെ ദിവാൻ ഉദ്യോഗം സ്വീകരിച്ചതു്. അദ്ദേഹം ഈ ജോലി പൂർവ്വം കൊല്ലവും രാമായണം നോക്കുകയുണ്ടായി.

ശങ്കുവാരിയർ രാജ്യത്തേക്കുവേണ്ടി ചെയ്ത നന്മകൾ നിമിത്തം കൊച്ചിരാജ്യം പലപ്പോഴായിട്ടുള്ള അഭിവൃദ്ധിയെ ക്രമേണ പ്രാപിക്കുകയും ജനങ്ങൾ ഒട്ടേറെ സംതൃപ്തരായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ വെങ്കിട്ടരായരുടെ ഭരണകാലത്തുണ്ടായ അഴിമതികൾ കാരണം അതിന്റെ വിപരീതമായ ഒരു ഫലം ജനങ്ങൾ അനുഭവിക്കുകയും രാജ്യമാസകലം ഒന്നിളകിമറിഞ്ഞു വശാവുകയും ചെയ്തു. മഹാരായനായ ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ ഈ അഴിമതികൾ ഒതുക്കുന്നതിനു് വളരെകാലമോ യത്നമോ വേണ്ടിവന്നില്ല. ദിവാന്റെ നിലയിൽ അദ്ദേഹം കൊച്ചി രാജ്യത്തിനുവേണ്ടി ചെയ്ത നന്മകൾ എന്തെല്ലാമെന്നു സംക്ഷേപമായി താഴെ വിവരിക്കാം.

റവന്യൂ, വിദ്യാഭ്യാസം, മരാമത്തു്, നിതിന്യായം മുതലായ വകുപ്പുകളിലേതിലെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ പതി

യാതിരുന്നിട്ടില്ല. അധാരം രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുക എന്ന സമ്പ്രദായം അദ്ദേഹമാണ് പ്രചാരത്തിൽ വരുത്തിയത്. ഉപ്പുവുകയില, മുതലായ പദാർത്ഥങ്ങളിന്മേൽ കരം ചുമത്തി സർക്കാരിലേക്ക് അവഴിക്കാരാദായം ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിച്ചതും അദ്ദേഹമാകുന്നു. ഇന്ന് നാം കാണുന്ന അനവധി വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പലതും എറണാകുളം കോളേജ് അദ്ദേഹമാണ് സ്ഥാപിച്ചത്. വഴികൾ വെട്ടിക്കുക, പാലങ്ങൾ പണിയിക്കുക മുതലായ ഏല്പാടുകളിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ശ്രദ്ധ കുറച്ചൊന്നുമല്ല. ഇന്ന് നാട്ടിൽ കാണുന്ന മിക്കപാലങ്ങളും അദ്ദേഹമായിക്കെട്ടിച്ചതു അദ്ദേഹമാകുന്നു. നീതിന്യായവകുപ്പിനെ പരിഷ്കരിക്കുവാനാണ് ദിവാൻ അധികം യത്നം ചേർത്തിരുന്നത്. ആ വകുപ്പിൽ നടന്നിരുന്നതുപോലെ അത്ര അധികം അഴിമതികൾ മറുയാതെ വകുപ്പിലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കോഴവാങ്ങിക്കൊണ്ടും സത്യമായും ന്യായമായും ജോലി ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധനാകും യോഗ്യനാകും ആയ ജഡ്ജിമാരും മറ്റുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും നിയമിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധവെച്ചിരുന്നു. കൊച്ചിരാജ്യത്തു ഇന്ന് കാണുന്ന പരിഷ്കാരവ്യക്തിത്വത്തിന്റെ വിത്തു അദ്ദേഹമായിക്കുത്തിയിട്ടു പിതാവാണെങ്കിൽ അതിനെ യഥാവധി നന്നാക്കുവളർത്തിക്കൊണ്ടുപോന്നതു പുത്രനാണെന്നു പറയുന്നതിൽ യാതൊരു അതിശയോക്തിയുമില്ല.

൧൮൭൨-ൽ ഉണ്ടായ ഒരു ജപരമ്പാധയോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരസുഖം നാമാവശേഷമായി. ൧൮൭൫-ൽ മുതൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഹൃദയരോഗവും ബാധിച്ചു. ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു പിരിയുവാൻ അദ്ദേഹം അന്നുമുതൽക്ക് യാതൊരു തുടങ്ങിയെങ്കിലും മഹാരാജാവിന് അക്കാര്യത്തിൽ തൃപ്തിയില്ലായ്മകനിമിത്തം ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ ൧൮൭൭-ൽ മാത്രമേ ദിവാൻപദത്തിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞുള്ളൂ. ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞതിനുശേഷം നാലുസംവത്സരംമാത്രം അദ്ദേഹം ജീവി-

ചിതന്നു. ഈ മഹാനഭാവൻ ചുവന്ന ആഗസ്റ്റ് റെ-റൻ നാമാവശേഷനായി. അദ്ദേഹത്തിന് സി. എസ്സ്. ഐ. എ. എന്ന സ്ഥാനം ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നു നൽകുകയുണ്ടായെന്ന സംഗതിയും ഇവിടെ പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്.

XXX

കാശ, അല്ലെങ്കിൽ വാരാണസി.

ധർമ്മക്ഷേത്രമായും കർമ്മക്ഷേത്രമായും വിളിക്കാറുള്ള ഈ ഭാരതവർഷത്തിലുള്ള പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളുടെ എണ്ണം അസംഖ്യമാകുന്നു. ഓരോ സ്ഥലത്തിന്റെയും ഉത്ഭവം, മഹിമ അഭിയാചരവയെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന പുരാണങ്ങളുണ്ട്. ഇവയ്ക്കു സ്ഥലപുരാണങ്ങളെന്നുപേര്. ഈ പുരാണകർത്താക്കന്മാരുടെ അഭിപ്രായം നാം സ്വീകരിക്കുന്നതായാൽ ഇന്ത്യയിലുള്ള സകല സ്ഥലങ്ങളും ഒരുപോലെ ഉള്ള പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളാണെന്നു നാം സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും.

എങ്കിലും വാരാണസി അഥവാ കാശിയാണ് ഏറ്റവും പ്രധാനമായ പുണ്യക്ഷേത്രമെന്നു സകല ഹിന്ദുക്കളും ഐക്യകണ്ഠേന സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. പിതൃക്കൾക്കു മോക്ഷം വരുത്തുവാനായെന്നല്ലോ ഭഗീരഥൻ ആകാശഗംഗയെ ഭൂമിയിലേക്കു പ്രവഹിപ്പിച്ചത്. ഗംഗാപ്രവാഹത്തിന്റെ ശക്തിതടയുന്നതിനു കൈലാസാധിപനായ പാർവതീരമണൻ മാത്രമേ സാധിച്ചുള്ളൂ. അത്തരയ ഭാരതീയസന്താനങ്ങളുടെ നിലവിളികേട്ടു ഗംഗാദേവി കൈയ്യുറക്കണമല്ലാതെ ചെറുശ്ചര്യദാനം ചെയ്തവെന്നും, തന്നിമിത്തം വലഞ്ഞുവശായെന്നും “ഗംഗാനദി” എന്ന പാഠത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ

വലഞ്ഞുപോയ തന്നെ രക്ഷിക്കുവാൻ പാവതീശനമാത്രമേ സാധിക്കയുള്ളൂവെന്നു കണ്ട ഗംഗവിശ്വനാഥനെ സ്മരിക്കയും അദ്ദേഹം ഗംഗയുടെ നിലവിളികേട്ട് നദീതീരത്തു ഇരുന്നതുകേൾക്കുകയും ചെയ്തു. ഗംഗയുടെ പരിതാപശാന്തിക്കായി ജഗദീശൻ ഇരുന്നതളിയ സ്ഥലമായിരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഹിന്ദുക്കൾ കാശിക്ക് ഇത്ര പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും പുണ്യമായ നദി ഗംഗയാണെന്നു സർവ്വജ്ഞമാണല്ലോ. ഗംഗാവതർന്നോദ്ദേശത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയിരിക്കാം ഇത്രമേൽ പുണ്യത്വം ആ നദിക്കു ഉണ്ടെന്നു ഹിന്ദുക്കൾ തീരുമാനിച്ചത്. ഐഹികത്തെക്കാൾ പ്രധാനമായത് പാരത്രികമാണ് എന്നാണല്ലോ ഏതു ഹിന്ദുവിന്റെയും വിശ്വാസം. ഐഹികജീവിതായോധനത്തിൽ ചെയ്തുപോയിട്ടുള്ള പിഴകൾക്കെല്ലാം പരിഹാരമായി ഒരു ഗംഗാസ്നാനം മതിയെന്നും ഗംഗാതീരത്തു കിടന്നുകാലയ്ക്കും പ്രാപിച്ചാൽ മോക്ഷം ലഭ്യമായെന്നും ഹിന്ദുക്കൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഗംഗാമജ്ജനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നഗുണം ഇത്രയധികമാണെങ്കിൽ, ഗംഗയാലും അരാധ്യനായിരിക്കുന്ന വിശ്വനാഥനെ ദർശിച്ചാൽ ഉണ്ടാകുന്നഫലം അതിലും ഉപരിയായിരിക്കണമല്ലോ. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഇത്ര വളരെ അളകൾ കൊല്ലംതോറും ഓരോ സമയങ്ങളിലായി അവിടെയെത്തിച്ചേരുന്നതും. സർവ്വസംഗപരിത്യാഗാനന്തരംമോക്ഷലബ്ധിയിക്കായി ഗംഗാസ്നാനംചെയ്തു വിശ്വനാഥദർശനവും കഴിച്ചു കാശിയിൽതന്നെ അധിവസിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെയും എണ്ണം ചുരുമല്ല.

ഉഷസിഗംഗാസ്നാനംചെയ്തു ഭൂതിചിച്ഛാംഗമായി കണ്ണടച്ചു സമാധിയിരുന്നു ഈശ്വരധ്യാനംചെയ്യുന്ന മാനുഷപുംഗവന്മാരെ കാണുന്ന സമയം ഐഹികഭോഗങ്ങളിൽ വിരക്തിപരാത്തവരില്ലത്രെ. വിശ്വനാഥദർശനാനന്തരം ഭാരതത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തുനിന്നും ആഗതരാകുന്ന ജനങ്ങൾ ഇവ

കുടുംഭക്ഷിണയായി എന്തെങ്കിലും ഭാഗംചെയ്യാതെ ഗംഗാതീരം വിടുന്നതല്ല. ഐഹികസുഖകാംക്ഷകളാതെ ഈശ്വരധ്യാനംചെയ്ത ഭിവസം നയിപ്പാൻതക്കവണ്ണം കരുളുറപ്പുവന്ന ആ മഹാത്മാരുടെ ചരിത്രം എത്രതന്നെ വർണ്ണിച്ചാലും മതിയാകുന്നതല്ല.

ഗംഗാതീരത്തു് സ്ഥാപിതങ്ങളായിരിക്കുന്ന മററനേകന ഗുരുക്കൾ പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങളായിത്തന്നെയാണു് ഹിന്ദുക്കൾ കരുതിവരുന്നത്. ഗംഗയും യമുനയുംകൂടി സമ്മേളിക്കുന്ന സ്ഥലമായ പ്രയാഗമാണു് ഇവയിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായതു്.

വാരാണസിയിൽ വസിച്ചിരുന്ന വിശ്വനാഥനെത്തന്നെയാണത്രെ ശ്രീരാമൻ രാമശാപത്തും പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

രാവണനിഗ്രഹാർത്ഥം സേതുബന്ധനംചെയ്ത സ്ഥലംഎന്നും ആ പുണ്യക്ഷേത്രമായിരിക്കേണമെന്നും കരുതിയായിരിക്കാം ഭാരതപുണ്യഭൂമിയുടെ ഭക്ഷിണമൂലയിൽഭഗവാനഭിനന്ദൻ വിശ്വനാഥപ്രതിഷ്ഠ ചെയ്തതു്. ഹിമവത്സേതു പർവ്വതമായികിടക്കുന്ന ഭാരതവർഷംവിചാരിച്ചാൽ വിശ്വനാഥന്റെ പ്രത്യേകകടാക്ഷത്തിനു പാത്രീഭവിച്ച പുണ്യഭൂമിയാണെന്നു ജനങ്ങൾ ധരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ എന്നൊരുഭേദവും ശ്രീരാമനുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. ഉത്തരേന്ത്യയിൽ വസിച്ചിരുന്ന ആ ജഗദീശനെത്തന്നെ ഈ ഭക്ഷിണമൂലയിലും ശ്രീരാമൻ പ്രതിഷ്ഠിപ്പാൻ മററൊന്നാണുകാരണം?

ഗംഗാസ്നാനാന്തരം സേതുസ്നാനവും സാധിച്ചു് ജനങ്ങൾ അവരവരുടെ വസതികളിലേക്കു പ്രയാഗമിച്ചുകൊള്ളട്ടെ എന്നു ശ്രീരാമൻ വിധിച്ചപ്രകാരംതന്നെ ഇന്നും നടന്നുവരുന്നു.

ഉനി രണ്ടുവാക്കു പറയേണ്ടതു കാഞ്ചിപുരത്തെപ്പറ്റിയാണു്. കൈലാസാധിപനായ ശിവൻ കുടുംഭത്തിൽ പത്നിയായി

യ പാവ്തിക്ക് തത്പാപദേശം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ പുത്രന്മാരായ സുബ്രഹ്മണ്യാദികൾ സമീപത്തു കളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഭർത്താവിന്റെ പ്രസംഗം ശ്രവിക്കുന്നതിൽ ദേവി ഇടയ്ക്കിടെ അശ്രുലകാണിച്ചു. കുട്ടികൾ കളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു നോക്കിയതിനാലാണ് ഇപ്രകാരം സംഭവിച്ചത്. പത്നിയുടെ അശ്രുലകണ്ട് ശിവൻ ഒട്ടവിൽ കുചിതനായി, വിഷയങ്ങളിലുള്ള അസക്തി ചേതിക്ക് ഇനിയും വിട്ടിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു, അതിനാൽ ഭൂമിയിൽചെന്നു കുറേക്കാലം, വസിച്ചു പൈശാഗ്യാപനതിനുശേഷം ഇവിടേക്ക് പ്രയാഗമിച്ചാൽ മതി, എന്നു പാവ്തിയോടു പറഞ്ഞു. ഭർത്താവിന്റെ അജ്ഞകേട്ട് ദേവി ഭർതൃവിധവയായി. ഗതാന്തരമില്ലെന്നു കണ്ട ഭൂമിയിലേക്കു ഇറങ്ങിപ്പോയതുകയ്ക്കായ് ചെയ്തു.

അപ്പോൾ പുത്രന്മാരും ദേവിയെ അനുഗമിച്ചു. അവർ കൈലാസമല കടന്നു ഹിമവൽസാരവിലെത്തി വൈരികളുടെ ആക്രമണങ്ങളിൽനിന്നും മാതാപിനെ രക്ഷിച്ചാനായി കുമാരന്മാർ വാഴ്ചപ്പിണ്ടിക്കൊണ്ടു ഒരു ഗുഹം നിർമ്മിച്ചു. ദേവി ഒരു രാത്രി അതിനകത്തു് കഴിച്ചുകൂട്ടുകയ്ക്കായ് ചെയ്തു. ദേവിക്കെ ലാസത്തിൽനിന്നും പ്രയാണം ചെയ്തതിനുശേഷം ഒരു ദിവസം നാരദാദിമഹർഷികൾ ശിവസന്നിധാനത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവിടെ പാവ്തിയെ കാണാഞ്ഞു അവർ പരിഭ്രമിച്ചു. ദേവിയെ അവർ എല്ലാടും തിരഞ്ഞു നടന്നു, ഒട്ടവിൽ കണ്ടെത്തി. കൈലാസത്തിലേക്കുതന്നെ പ്രയാഗമിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നായിരുന്നു മഹർഷിമാരുടെ അപേക്ഷ. എന്നാൽ ആ അപേക്ഷ ദേവി സ്വീകരിച്ചില്ല. തപസ്സു ചെയ്തു ഭർത്താവിനെ പ്രത്യക്ഷനാക്കി സന്തുഷ്ടനാക്കിയതിനുശേഷമെ താൻ വെള്ളിക്കുന്നിലേക്കു എഴുന്നള്ളുകയുള്ളുവെന്നായിരുന്നു പാവ്തിയുടെ ദൃഢമായ നിശ്ചയം ഭാരതപുണ്യഭൂമിയിലെല്ലാടും തിരഞ്ഞു നടന്നു ഒട്ടവിൽ ദേവി കാഞ്ചാപുരത്തെത്തി. അവിടെയിരുന്നു പുത്രന്മാരോടുകൂടി ശിവനെ തപസ്സു ചെയ്തു. ദേവിയു

ടെ തപോനാഷ്ടകണ്ടു ശിവൻ പ്രത്യക്ഷനായി ഇപ്രകാരം ജന
ദൈകകാരണനായ അവിൽപ്പമാൻ പ്രത്യക്ഷനായ സ്ഥലമാ
കൊണ്ടു കാഞ്ചീപുരം ഭാരതവർഷത്തിലെ പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങള
ളിൽവെച്ചു പരിപാവനമായ ഒന്നാണെന്നു പറയാം.

കംസാദിദൂഷകങ്ങളെകൊന്നുതടയ്ക്കുവാൻ അത്യന്ത
ബലമുള്ള ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാന്റെ ജന്മഭൂമി എന്ന നിലയിൽ
പാരക എത്രയൊ പാവനമായ ഒരു പുണ്യക്ഷേത്രമാണെന്നാ
ണ് ഹിന്ദുക്കളുടെ വിശ്വാസം. എന്നാൽ പാരകയിൽ പ്ര
തിഷ്ഠിച്ചിരുന്ന കൃഷ്ണബിംബം യദുകാലനാശാനന്തരം അവിടെ
നിന്നു ഒഴുകി കേരളത്തിൽ ഒരുസ്ഥലത്തുവന്നുണഞ്ഞുവെന്നും,
അ ബിംബപ്രതിഷ്ഠ കേരളത്തിൽ ചെയ്തതു ഗുരുവും വായുവും
കൂടിയാകയാൽ അ പ്രദേശത്തിനു “ഗുരുവായൂർ” എന്നു നാ
മമുണ്ടായിരുന്നുമാണു ഐതിഹ്യം. ഗുരുവായൂരപ്പന്റെ മാ
ഹാത്മ്യങ്ങൾ അവസ്ഥനീയങ്ങളാണ്. നാരായണീയകർത്താവായ
മേല്പത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരിയുടെ അത്യുസ്മദമായ രോഗ
ത്തിന്റെ ശമനത്തിന് ഗുരുവായൂരപ്പന്റെ കടാക്ഷവൈഭവ
മെന്നാണ് കാരണം. ഇന്നു അവിടെച്ചെന്നുകൂട്ടുന്ന വിഷ്ണുഭക്ത
ന്മാരുടെ എണ്ണം നിസ്സാരമല്ല.

ഇങ്ങിനെ നോക്കുന്നതായാൽ ഈ ഭാരതപുണ്യഭൂമിയിലുള്ള
സകല സ്ഥലങ്ങളും ഒരുപോലെ പരിപാവനമായിട്ടുള്ള
വയാണെന്നു കാണാം.

XXXI

ശ്രീരംഗ പട്ടണം.

ഭക്തിരംഗം എന്നുകൂടി വിളിച്ചുവരുന്ന കാവേരി എന്ന
നദി തലക്കാവേരി എന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നു ഉത്ഭവിക്കുന്നു.

ഈ നദി അനവധിശാഖകളായി പിരിഞ്ഞൊഴുകുന്നതിനാൽ അതിൽ അവിടവിടെയായി ചില തുരുത്തുകൾ കാണാം. ഇ പ്രകാരമുള്ള തുരുത്തുകളിൽ ഒന്നിലാണ് ശ്രീരംഗപട്ടണം സ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്നത്. ഈ തുരുത്തിന്ന് ഏകദേശം നൂൽ നാഴിക നീളവും ൨ നാഴികവീതിയുമുണ്ട്. തുരുത്തിനു ചുറ്റുമായി കെട്ടിട്ടുള്ള കോട്ടക്ക് ൨൦൦൦ ചതുരശ്രചാര വിസ്താരമുണ്ട്. കാവേരിതന്നെയാണ് പശ്ചിമോത്തരഭാഗങ്ങളിലെ കിടങ്ങ്. വഷകാലത്തു് ഈ നദിയിൽകൂടി ഗതാഗതത്തിന് യാതൊരുസൗകര്യവുമില്ല. ആദ്യകാലത്തു് ഇവിടെ ഒരു വിഷ്ണുക്ഷേത്രവും ചെറിയ ഒരു ഗ്രാമവും മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

ഈ പട്ടണത്തിനു ചുറ്റുമുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ വളരെ ഫലപുഷ്ടിയുള്ളവയാണ്. ഇതിനു കാരണം കാവേരിയിൽ എന്നും വെള്ളമുണ്ട് എന്ന സംഗതിയത്രേ. നദിയിലനിന്നു വെള്ളം കൊണ്ടുപോവാൻ അനവധി ചാലുകൾ കുത്തിട്ടുണ്ട്. മഴയില്ലാത്തകാലത്തും ശ്രീരംഗപട്ടണവും അതിന്റെ അയൽ പ്രദേശവും ധാന്യസമൃദ്ധിയോടുകൂടി വിളങ്ങുന്നതു കാണാം.

ഈ പട്ടണം സുഖമായനിവാസത്തിനു യോഗ്യമായ ഒരു പ്രദേശമല്ല. ഇതിന്നരികുകൂടി ഒഴുകുന്ന കാവേരിനദിയിൽ അവിടവിടെയായി അനവധി പാറകളുണ്ട്. ആ പാറകളിന്മേൽ സൂര്യകിരണങ്ങൾ തട്ടുമ്പോൾ അതിയായ ഉഷ്ണമുണ്ടാകുന്നു. ഇതിനുംപുറമെ അവിടെ ഒരു വിഷക്കാരറ ഉത്താരമുണ്ട്. ഈ കാരറും ആരോഗ്യഹാനിയെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നു.

ഒരു കുഗ്രാമമായിരുന്ന ശ്രീരംഗപട്ടണം ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായതു് ഹൈദരാലിയുടെയും ടിപ്പുവിന്റെയും കാലത്താണ്. ആ തുരുത്തിനുചുറ്റും കാവേരിനദി കോട്ടക്കിടങ്ങിന്റെസ്ഥാനം വഹിച്ചുകൊണ്ടൊഴുകുന്നതിനാൽ ശത്രുക്കളുടെ ആക്രമ

ണങ്ങളെ നിരോധിക്കുന്നതിന്നുതക്ക പ്രദേശമാണത്ര എന്ന് കണ്ടിട്ടായിരിക്കാം ഈ രാജാക്കന്മാർ ശ്രീരംഗപട്ടണത്തെ തങ്ങളുടെ തലസ്ഥാനമായിട്ടുറപ്പിച്ചത്.

കോട്ടയുടെ സമീപത്തായി ടിപ്പുസുൽത്താൻ നിർമ്മിച്ച ഒരു ക്രീഡാമണ്ഡപം ഉണ്ട്. മുഹമ്മദീയരുടെ ഭവനനിർമ്മാണചാതുര്യത്തിനു അത്ര ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടെടുക്കാവുന്നതാണ്. ആ മണ്ഡപത്തിലെ സകല ഭാഗങ്ങളും രസകരമായ ചിത്രങ്ങളാൽ അലംകൃതമായിരിക്കുന്നു. യുദ്ധസന്നദ്ധനായി സുൽത്താൻ പുറപ്പെടുന്നസമയത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഗശാർത്ഥീയവും മറ്റും ഏതുതരത്തിലായിരുന്നുവെന്ന് വാശഭമായി നമുക്കു ഇന്നും ഗ്രഹിക്കാവുന്നനിലയിൽ അത്ര കൃത്യമായിട്ടാണ് ചിത്രലേഖനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ഇംഗ്ലീഷുകാർ പരാജയം സംഭവിച്ചതായിട്ടാണ് ചിത്രം കാണുമ്പോൾ നമുക്കു തോന്നുക. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഒരു സൈന്യത്തിന്റെ നേതാവായിരുന്ന കർണൽബൈച്ചി ഒരുമട്ടത്തിൽ അപകടത്തിൽപെട്ടു് വളരെ അസ്വസ്ഥചിത്തനായിത്തീർന്ന നിലയിൽ ഏഴുതിരിയിരിക്കുന്ന ഒരു ചിത്രം നാം അവിടെ കാണുന്നു. മുഹമ്മദീയപ്രമാണികളുടെ ചിത്രങ്ങളാണ് മറെറാരോഗത്തു് വരയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. കാവേരിയിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്ന വിഷ്ണുക്കുറു ഇവിടെയും വീശുന്നതിനാൽ ഈ മണ്ഡപവും സുഖവാസയോഗ്യമല്ല.

അന്നത്തെ മൈസൂർരാജാവിനെ ബന്ധനത്തിലാക്കിട്ടാണല്ലോ ഹൈദർ സ്ഥാനാരോഹണം ചെയ്തതു്. അക്കാലത്തു ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ പ്രബലപ്പെട്ടുവന്നിരുന്ന രണ്ടുവിദേശീയശക്തികൾ ഇംഗ്ലീഷുകാരും ഫ്രഞ്ചുകാരുമായിരുന്നു. ഹൈദരാലി ഫ്രഞ്ചുകാരുമായി സഖ്യംചെയ്തു ഇംഗ്ലീഷുകാരോടു യുദ്ധത്തിനു സന്നദ്ധനായി. മൈസൂർയുദ്ധങ്ങൾ ചരിത്രപ്രസിദ്ധങ്ങളാകയാൽ അവയെ ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നില്ല. പിതാ

വിന്റെ കാലശേഷം ടിപ്പുവാൻ മൈസൂരിലെ രാജാവായത്. ഫൈദാലിയെ അറക്കരിച്ചുകൊണ്ടു ടിപ്പുസുൽത്താനും മലയാളത്തിലേക്കു കടന്നു തദ്ദേശീയന്മാരെ പലവിധത്തിലും ഉപദ്രവിക്കുകയും രാജ്യലക്ഷ്മിയെ പലപ്രകാരം നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. മലബാറിൽ കടന്നു കൊള്ളത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ അവിടുത്തുകാർ ആബാലവൃദ്ധം തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു ഓടിപ്പോയി കലശേഖരപ്പെരുമാളെ ശരണംപ്രാപിച്ചു.

തിരുവിതാംകൂറിലെ മഹാരാജാവു് ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സഖിയായിരുന്നു. ശത്രുക്കളുടെ ആക്രമണങ്ങളിൽനിന്നും മഹാരാജാവിനെ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളാമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ ശപഥം. യാതൊരുകാരണവുംകൂടാതെ ടിപ്പു തിരുവിതാംകൂറിനോടു യുദ്ധത്തിനെറുത്തി. തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നും മടങ്ങുന്നതായാൽ തങ്ങൾ യാതൊരുശല്യത്തിനും ഒരുങ്ങുന്നതല്ലെന്നു ഇംഗ്ലീഷുകാർ മൈസൂർപ്രാബ്രത്തിനു അറിവുകൊടുത്തുവെങ്കിലും മദാസ്ഥനായ പ്രാബ്രം അവരുടെ വാക്കിനെ വിലവെച്ചില്ല. അപ്പോൾ ഒരു ഇംഗ്ലീഷുസൈന്യം ടിപ്പുസുൽത്താന്റെ തലസ്ഥാനമായ ശ്രീരംഗപട്ടണം വളഞ്ഞു. ആ വസ്തുത ഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ സുൽത്താൻ ഉടനെ മടങ്ങി അതിപേഗത്തിൽ തന്റെ തലസ്ഥാനത്തെത്തുകയും തൽക്കാലം ഇംഗ്ലീഷുകാരുമായിട്ടു ഒരു ഉടമ്പടി ചെയ്തുകൊണ്ടു. അവിടുന്ന് കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞതന്റെശേഷം ഹബ്ബസ് മെയ് മാസത്തിലാണ് ഇംഗ്ലീഷുകാരുമായിട്ടുണ്ടായ ഒടുക്കത്തെ യുദ്ധം. ആ യുദ്ധത്തിൽവെച്ചു മൈസൂർപ്രാബ്രം കാലഗതിയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

കോട്ട ഇന്നും അന്നത്തെപ്പോലെതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. കോട്ട വെട്ടിപ്പൊളിച്ചാണല്ലോ ഹാരിസ്സ് എന്ന ഇംഗ്ലീഷുസൈന്യാധിപന്റെ കീഴിലുള്ള പട്ടാളം ഉള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചത്. തങ്ങൾക്കു പ്രവേശിപ്പാനായി ഇംഗ്ലീഷുപട്ടാളക്കാർ ഉണ്ടാക്കിയ പഴുതുകൾക്കു യാതൊരുപുത്യാസവും ഇന്നേവരെ വരുത്തി

ദില്ലാതു. പ്രകാരങ്ങളിൽ അനുണ്ടായിരുന്ന പീരങ്കികൾ
ഇന്നു കാണുന്നതല്ലെന്നു ഒരുവിശേഷം മാത്രമുണ്ടു .

കേരളീയർ മാമാങ്കം പിന്നെയും വളരെക്കാലം കൊ
ണ്ടാടുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ ടിപ്പുസുൽത്താന്റെ ആക്രമണ
ത്തോടുകൂടി സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ ശക്തിക്കു ക്ഷയം സംഭവിച്ചു.
അതോടുകൂടി മാമാങ്കവും അവസാനിച്ചുവെന്നാണ് ചെറി
തിഹ്യം.

XXXII

ആകാശവാചനം

ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നു മറ്റൊരു സ്ഥലത്തേക്കു സഞ്ചരി
ക്കുവാൻ മനുഷ്യൻ ആദ്യമായി ഉപയോഗപ്പെട്ടത് അവ
ന്റെ കാലുകൾതന്നെയാണ്. ഈ വാഹനം മനുഷ്യൻ ദൈവ
ദത്തമായതാകുന്നു. എന്നാൽ ദൈവദത്തമായ സാധന
ങ്ങളെക്കൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് മനുഷ്യന്റെ വിശേഷ
ബുദ്ധിക്ക് പോരായ്മയാണെന്നാണല്ലോ അവന്റെ വിചാരവും
വിശ്വാസവും. ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെയും വിചാരത്തിന്റെ
യും ഫലമായി അനവധി ഔതനസാധനങ്ങൾ നിർമ്മിതമാ
യിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള സംഗതിക്ക് യാതൊരു വിവാദവുമില്ല.

ദൈവദത്തമായ കാലുകൾ ഉപയോഗിച്ചു നടപ്പാൻ
ചില അവസരങ്ങളിൽ മനുഷ്യൻ സാധിക്കാതെവന്നേക്കും.
അപ്പോഴാണ് വാഹനങ്ങളാവശ്യങ്ങളാകുന്നത്. ദേശസഞ്ചാ
രം ചെയ്യുന്നതിനും വാഹനങ്ങൾ ആവശ്യമാണ്. എന്നാൽ
പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യൻ ദേശസഞ്ചാരം ചെയ്യുന്നതിൽ
വളരെ തല്പരനായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് രോഗം പിടി

പെട്ടം മറ്റുവിധത്തിൽ ക്ഷീണിച്ചും ഇരിക്കുന്നവരെ ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നു മറ്റൊരു സ്ഥലത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകാൻ ഉതകുന്നവയായ വാഹനങ്ങൾ മാത്രമെ മനുഷ്യൻ അഭിമുഖമാക്കട്ടെ ഉൾ നിർമ്മിക്കുകയുണ്ടായുള്ളൂ. ഇത്തരത്തിലുള്ള വാഹനങ്ങളാണ് മഞ്ചൽ, മേനാവു, പല്ലക്കു മുതലായവ.

പരിഷ്കാരം വലിച്ചപ്പോൾ വണ്ടികൾ, രഥങ്ങൾ മുതലായ വാഹനങ്ങൾ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു. സ്ഥലമാറ്റമായി സഞ്ചരിക്കുന്നതിനുള്ള വാഹനങ്ങൾ കരസ്ഥമായപ്പോൾ മനുഷ്യൻ ജലതരണം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഉപായങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചുതുടങ്ങി. ആ ചിന്തയുടെ ഫലമായി അഭിമുഖമാക്കട്ടെ ഉൾ ചങ്ങാടങ്ങൾ, പത്തേമാരികൾ മുതലായവയും അനന്തരകാലങ്ങളിൽ കപ്പലുകളും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു.

സ്ഥലജലങ്ങളിൽ കൂടി സഞ്ചരിപ്പാനുള്ള വാഹനങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചതുകൊണ്ടും മനുഷ്യൻ തൃപ്തിയായില്ല. നദോരണ്ഡലത്തെക്കൂടി കീഴടക്കി തങ്ങളുടെ സ്വത്താക്കേണമെന്ന ഇച്ഛയാണ് മനുഷ്യനെ പിന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. ഈ ഇച്ഛാസിദ്ധിക്കായി നദോരണ്ഡലത്തിൽ സൈന്യസഞ്ചാരം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഉപായങ്ങളെയാണ് ആലോചനതുടങ്ങി. ഈ ആലോചനയുടെ ഫലമായിട്ടാണ് ആകാശവിമാനമെന്ന വാഹനം മനുഷ്യൻ ഉണ്ടാക്കിയത്.

ഹിന്ദുക്കളുടെ പുരാണങ്ങളിൽ പുഷ്പകം മുതലായ വിമാനങ്ങൾ ദേവന്മാർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുവെന്നു പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ വിമാനനിർമ്മാണം സാധാരണക്കാരായ മനുഷ്യർക്കു സാധ്യമായിട്ടു വളരെനാളായിട്ടില്ല. ഇങ്ങിനെ ഒരു വാഹനത്തെപ്പറ്റി ആദ്യമായി ചിന്തിച്ചുതുടങ്ങിയതെന്നു ചരിത്രം ഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

വായുമണ്ഡലത്തിൽ നാനാതരത്തിലുള്ള വാഹനങ്ങളുണ്ട്.

ഈ വായുമണ്ഡലത്തേക്കാൾ മെനം കുറഞ്ഞതായ ബാഷ്പങ്ങളുണ്ടാക്കുവാൻ മനുഷ്യനു സാധിക്കുന്നതുമാണ്. അബ്ജനകം എന്നും ജലവായു എന്നും പറയുന്ന ബാഷ്പം അന്തരീക്ഷത്തേക്കാൾ അത്യധികം മെനം കുറഞ്ഞതാണ്; അതുകൊണ്ട് അത് നിറച്ചതായ ഒരു സഞ്ചി നഭോമണ്ഡലത്തിൽ ഉയരുന്നതാണ് എന്ന് ഒരു മഹാൻ കണ്ടുപിടിച്ചു. ഒരാകാശവിമാനം ഇദ്ദേഹം പ്രഥമമായുണ്ടാക്കിയത് ഹൈമ-ൽ ആണ്. അതിൽ നിറച്ചിരുന്നത് അബ്ജനകമായിരുന്നു. വിമാനം ആദ്യം ഉണ്ടാക്കിയിരുന്ന കടലാസ്സുകൊണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ കടലാസ്സു സഞ്ചികളിൽനിന്നു അബ്ജനകവായുവിന് പുറത്തുപോകാൻ യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട്, കടലാസ്സുവിമാനത്തിൽ ദ്രോമായി സൂക്ഷിപ്പാൻ സാധിക്കുന്ന ഒരു ബാഷ്പം കണ്ടുപിടിച്ചാനാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഉദ്യമിച്ചത്. ഈ ഉദ്യമവും സഫലമായി. പരീക്ഷണങ്ങൾ ഒരു വിമാനം ഉണ്ടാക്കിയത് അയിരും അടി പൊക്കത്തിൽ ഉയർന്നുവത്രെ. ഇങ്ങിനെ ആദ്യമായി വിമാനം വിട്ടു പ്രവേശിക്കുകയാണ്.

ഇത്രത്തോളമായപ്പോഴേക്കും വിമാനനിർമ്മിതിയിൽ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ മാത്രമല്ല പൊതുജനങ്ങൾക്കും അഭിരുചി ജനിച്ചു. വിമാനം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള കമ്പനികൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. അനവധി വിമാനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിനോക്കി; അവയൊന്നും അവർക്ക് പിടിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ 'ഗ്ലോബ്' എന്നു പേരായ ഒരു വിമാനം ഉണ്ടാക്കി. അതു ആകാശത്തിൽ ഉയരുന്നതാണെന്നു അവർക്കു ബോദ്ധ്യമായതിനാൽ വിമാനം വിടുന്നതു പരസ്യമായ ഒരു സ്ഥലത്തു പച്ചുവേണമെന്നാണു തീർച്ചയാക്കിയത്.

പാരിസ് നഗരത്തിലെ ഒരു പ്രധാന സ്ഥലത്തുനിന്നാണ് ഈ വിമാനത്തെ വിട്ടത്. ഈ അത്ഭുതകാഴ്ച കാണാൻ അനവധി രണ്ടുലക്ഷം ജനങ്ങളോളം കൂടിയിരുന്നു; ആ സമയത്തു യുദ്ധമായി പെയ്ത ഒരു മഴ അവർ തീരെ നിസ്സാരമാ

ക്കി വിമാനത്തിന്റെ ഗതിതന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നുപോയി. മൂക്കാൽ മണിക്കൂറു സമയത്തോളം അന്തരീക്ഷത്തിൽ കൂടി സഞ്ചരിച്ച ഗ്ലോബ് ഏകദേശം പതിനഞ്ചു നാഴിക ദൂരത്തു വെന്നുവീണു. അവിടത്തെ ജനങ്ങൾ അതൊരു ഭൂതമാണെന്നാണു വിചാരിച്ചത്. അന്നു വിമാനത്തെപ്പറ്റി പൊതുജനങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന ഊന്നം അത്ര മോശമായിരുന്നു എന്നതും.

എന്നാൽ ആകാശവിമാനത്തിൽ കയറി യാത്രചെയ്യുന്നതിന് അതേവരെ ആർക്കും ധൈര്യമുണ്ടായില്ല. ആ കൃത്യവും സാധിക്കണമെന്നു കരുതി ഒരു യുവാവു സന്നദ്ധനായി. അന്നത്തെ രാജാവിന്റെ അനുവാദം വാങ്ങി അയാൾ തന്റെ സ്നേഹിതനായ ഒരു പ്രഭുവുമൊന്നിച്ചു ക്വെന്റ-മാണ്ടിൽ ആകാശസഞ്ചാരം ചെയ്തു. അവർ യാത്രാരപകടവും പറ്റാതെ അപർ ഭൂമിയിലേയ്ക്ക് ഇറങ്ങിവന്നു. ഇതിനുശേഷം മറ്റു രണ്ടു പണ്ഡിതന്മാർ കൂടി ഒരു വിമാനത്തിൽ കയറി യാത്ര ചെയ്തു.

അതുവരെയുണ്ടാക്കിയ വിമാനങ്ങൾക്കു കാരറിന്റെ ഗതിയനുസരിച്ച് അന്തരീക്ഷഗമനം ചെയ്യുന്നതിനെ സാധിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ തങ്ങളുടെ ഇഷ്ടപോലെ വിമാനത്തെ തിരിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നതിനു സാധിക്കുമോ എന്നു പരിശോധിപ്പാനാണ് പിന്നീട് പണ്ഡിതന്മാർ ഉദ്ദേശിച്ചത്. ആദ്യത്തിൽ ഇതു സാധിക്കുകയല്ലെന്നതന്നെ തോന്നിമെങ്കിലും അനന്തരമുണ്ടായ പരീക്ഷണങ്ങളുടെ ഫലമായി വിമാനത്തെ യഥേഷ്ടം തിരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണെന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ചു. ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്നു ഫ്രാൻസിലേയ്ക്കു കടപ്പാനാണ് ആദ്യം ശ്രമിച്ചത്. അതു സഫലമായെന്നു കണ്ടപ്പോൾ മറ്റൊരു വിദഗ്ദ്ധൻ ഫ്രാൻസിൽനിന്ന് ഇംഗ്ലണ്ടിലേയ്ക്കു കടപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചു. വിമാനത്തിൽ കയറി ഇദം പ്രഥമമായി അന്തരീക്ഷഗമനം ചെയ്ത യുവാവാണു ഇപ്രകാരം ചെയ്തത്. വിമാനത്തിൽ കുറച്ചുദൂരം പോയപ്പോഴേയ്ക്കും

അതിനു രീപിടിച്ചു അതിലുണ്ടായിരുന്നവർ ഭൂമിയിൽ പതിച്ചു. ആദ്യമായി അകാശഗമനം ചെയ്യാവുന്നതെന്നാണ് വിമാനംകൊണ്ട് ആദ്യമായി അപകടം പററിയതും.

പിന്നെയും അനവധി പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തിയതിനുശേഷമാണ് വിമാനം ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയിലെത്തിയത്. ഇപ്പോൾ വിമാനം ഉണ്ടാക്കുന്നതു പട്ടു മുതലായ ഘനംകറഞ്ഞ വസ്തുക്കളെക്കൊണ്ടാകുന്നു. നടുഭാഗം വീതികൂടിയും രണ്ടറ്റവും കൂത്തുമിരിക്കുന്ന കഷണങ്ങളായി പട്ടു വെട്ടുകയാണ് ആദ്യം ചെയ്യേണ്ടത്. വിമാനത്തിന്റെ വലിപ്പം നമ്മുടെ ഇപ്പോൾപോലെ ആകാം; വലിപ്പമനുസരിച്ചു പട്ടുകഷണങ്ങളും വലുതായിരിക്കണം.

സാമാന്യംവലിപ്പത്തിൽ ഒരു സഞ്ചിയുടെ അകൃതിയിൽ തുനിയുണ്ടാക്കിയശേഷം സഞ്ചിയുടെ പുറത്തു റബ്ബർപശതേച്ചു ഉണക്കുന്നു. സഞ്ചിയിൽ നിറയ്ക്കുന്ന വായു പുറത്തുപോകാതെയിരിക്കത്തക്കവണ്ണം വിടവുകളും മറ്റും അടയ്ക്കുവാനാണ് ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നത്.

വിമാനത്തിന്റെ മുകൾഭാഗത്തു് അകത്തേക്കു തുറക്കുന്ന ഒരു വാതലുണ്ടായിരിക്കും. വിമാനത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ചേർത്തു കെട്ടിട്ടുള്ള സഞ്ചിയുമായി ഈ വാതിൽ യോജിപ്പിച്ചിരിക്കും. അവശ്യമുള്ളസമയം ഈ വാതിൽ തുറന്നു വിമാനത്തിന്റെ അകത്തുള്ള ബാഷ്പം പുറത്തേക്കുകയറുന്നതാണ്. വിമാനത്തെ പൊതിഞ്ഞിട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കയറുവലയുടെ താഴ്ത്തു് അകാശസഞ്ചാരികൾക്കിരിപ്പാനുള്ള ഒരു തൊട്ടികാണാം. ഇതിൽ എന്തെങ്കിലും കുറെ ഭാരവും കയററിവച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. വിമാനത്തിന്റെ ഗതിക്രമപ്പെടുത്തുന്നതിനാണ് ഈ ഭാരം കയറുന്നത് അകാശസഞ്ചാരികളുടെ പക്കൽ ഒരു ഭൂപടവും, ഒരു വടക്കുനോക്കിയന്ത്രവും ഒരു വായുവാഹിനിയന്ത്രവും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. വിമാനത്തെ ഒരു സ്ഥലത്തു കെട്ടിയുറപ്പിച്ചിട്ടാണ് വായു നിറയ്ക്കുന്നത്; വാ

യു നിറഞ്ഞാൽ സാത്യാരികൾ മുൻപറഞ്ഞ തൊട്ടിയിൽ കയറി ഇരിക്കും. അപ്പോൾ വിമാനത്തെ കെട്ടിയുകയറുകൾ പണ്ഡിക്കുകയും വിമാനം അകാശത്തിൽ ഉയരുകയും ചെയ്യുന്നു.

വിമാനവും അതിലുള്ള അളുകളും കൂടിചേർന്നുള്ള ഘനം അതിനെ തള്ളിനീക്കുന്ന വായുവിന്റെ ഘനത്തേക്കാൾ കുറയുന്നതുകൊണ്ടാണ് വിമാനം ഉയരുന്നത്. വിമാനത്തിൽ നിറച്ചിട്ടുള്ള വായു അതിന് അകത്തിരിക്കുകയും തണുക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നേടത്തോളം സമയം അത് അകാശത്തിൽ സഞ്ചരിക്കും. ഭൂമിയിലേക്ക് ഇറങ്ങേണ്ട ആവശ്യം വരുമ്പോൾ വിമാനസഞ്ചിയുടെ മുകളിലുള്ള വാതിൽ തുറക്കുകയും ആ മാഗ്നായി വായു പുറത്തുപോകുകയും ചെയ്യുന്നു: വിമാനസഞ്ചാരികളുടെ അറിവുകൂടാതെയും ഈ വായു പുറത്തുപോയെന്നു വന്നേക്കാം. അത് എങ്ങനെയായാലും വിരോധമില്ല. വായു പുറത്തുപോയാൽ വിമാനം ഭൂമിയിലേക്ക് ഇറങ്ങിത്തുടങ്ങുമെന്നു നിശ്ചയംതന്നെ. ഇറങ്ങുന്നതിനുള്ള സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി “പാറച്ചുട്ട്” എന്ന ഒരു ഭാഗവുമൂടി ഇപ്പോഴത്തെ വിമാനങ്ങളോടുകൂടി ചേർത്തു കെട്ടിക്കാണുന്നുണ്ട്.

വിമാനനിർമ്മാണത്തിൽ പറവകളുടെ സൃഷ്ടിയെയാണ് മനുഷ്യർ അനുകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ അനുകരണംകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിച്ച ഫലം സിദ്ധമായതുകൊണ്ടായിരിക്കും ചിലർ നഭോമണ്ഡലത്തിൽ പറക്കുവാനുംകൂടി മനുഷ്യനു സാധിക്കുമെന്ന് ഒരു സമയത്തു അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായത്.

ഇക്കഴിഞ്ഞ യുദ്ധത്തിൽ വിമാനങ്ങൾ വളരെ ഉപകരിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അന്നു ഏതനമായും പലേ വിമാനങ്ങളും നിർമ്മിക്കുകയുണ്ടായി. യുദ്ധാനന്തരം വിമാനനിർമ്മാണത്തിലും അതിന്റെ ഉപയോഗത്തിലും പല പരിഷ്കാരങ്ങളും അഭിവൃദ്ധിയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

XXXIII

തപാൽ

ഒരുസ്ഥലത്തു നിവസിക്കുന്ന ഒരുവൻ കുറെദൂരത്തായി ഒരുസ്റ്റേറ്റിതന്നെ ബന്ധുവാ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവരവരുടെയോ ശക്ഷേമവർത്തമാനം അന്വേഷണത്തിനായിക്കേണ്ടതു് അവശ്യമാണല്ലോ. പുരാതനകാലങ്ങളിൽ ഇങ്ങിനെ വാർത്താനിവേദനം ചെയ്തിരുന്നതു് ദൂതന്മാരായിരുന്നു. മിഥിലാരാജ്യത്തുവെച്ചു ശ്രീരാമൻ ശൈവചാപം ഖണ്ഡിച്ചുവെന്നും മറ്റുമുള്ള വൃത്താന്തം ദശരഥനെ അറിയിച്ചതു് ഒരു പ്രത്യേകദൂതൻ മുഖാന്തിരമാണല്ലോ.

പേഷ്യയിലാണ് തപാൽ ഇദംപ്രഥമമായി ഏല്പട്ടുത്തല്ലെട്ടതു് എന്നാണ് തോന്നുന്നതു്. തദനന്തരം അതു അയൽപ്രദേശങ്ങളായ ചൈനമുതലായ രാജ്യങ്ങളിലും പ്രചാരത്തിൽവന്നു. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ഒരുകാലത്തു് പ്രാദുർഭൂതമായ ചെറുജീവികളെ സന്ദേശവാഹകന്മാരായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു എന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. വളരെ ദൂരെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു് ഈ വാഹകന്മാർ മുഖാന്തിരം വർത്തമാനം അറിയിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നു വിശിഷ്ട പരയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ക്രിസ്തുപൂർവ്വം പതിനൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടോടുകൂടിയാണ് തപാൽ എന്ന ഏല്പാട്ടു ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ആദ്യം നടപ്പായതു്. എന്നാൽ അന്നു് അതു് ഗവണ്മെണ്ടിന്റെ മേലന്വേഷണത്തോടുകൂടിയായിരുന്നില്ല. തപാൽ കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നു കരാറുകാരെ നിയമിക്കുകയായിരുന്നു പതിച്ചു്. കൂലിക്കും വ്യവസ്ഥയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ദൂരത്തിന്റെ കൂടുതൽകുറവനുസരിച്ചായിരുന്നു കൂലിചുമത്തിയിരുന്നതു്; ഇന്നു ഏഴുത്തിന്റെ മൂന്നു

നോക്കിട്ടാണെന്ന് ഏവനും അറിയാമല്ലോ. ഗവണ്മെന്റിന്റെ മേലന്വേഷണങ്ങളാൽ നടന്നിരുന്നതുകൊണ്ട് തപാൽമാർഗ്ഗമായി കൊണ്ടുപോകുന്ന എഴുത്തുകളും അധാരങ്ങളും കളവുപോകയും പതിവാണ്. അന്നു ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഇന്നത്തെപ്പോലെ അത്രയധികം വെട്ടുവഴികളുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉള്ളവതന്നെ ഗതാഗതത്തിനു വളരെ സൗകര്യം കുറഞ്ഞവയുമായിരുന്നു. ഈവഴികളിൽ കൂടിയാണ് തപാൽ വണ്ടികൾ ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. തപാൽ മോഷ്ടിക്കുന്നതിനുള്ളതന്നെ സമ്പന്നമായ ചോരന്മാരും അന്നുണ്ടായിരുന്നു. തപാലുണ്ടെങ്കിലും ഇന്നുള്ളതിന്റെ ശതാംശം ഉപകാരം അതുകൊണ്ട് അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു സ്പഷ്ടംതന്നെ.

ചോരന്മാരുടെ ഉപദ്രവം സഹിക്കുവാനാവാത്തപ്പോൾ ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നുതന്നെ അക്കാമ്പുത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് ചില നിയമങ്ങൾ നടപ്പാക്കി. ആ നിയമപ്രകാരം തപാൽക്കുള്ളന്മാരെ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നു. ശിക്ഷയുടെ കഠിനതകളെ കള്ളന്മാരുടെ എണ്ണം കുറയ്ക്കിവന്നുവെങ്കിലും തപാലുപോട്ടുകൊണ്ട് ജനങ്ങൾക്കു പറയത്തക്കതായ യാതൊരു സൗകര്യവും അന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഇതിനുശേഷം വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് തപാൽക്കുറി കുറയ്ക്കേണ്ടതാണ് എന്നു ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പൌരപ്രമാണികൾക്കു ബോദ്ധ്യം വന്നത്. പെനിപോസ്റ്റേജ്—ഒരു പെനിവിലപിടിച്ച മുദ്രകുട്ടിച്ചാൽ ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ ഏതുഭാഗത്തും എഴുത്തുചെല്ലണമെന്നനിയമം—ചോറൻററിൽ എന്ന മഹാന്റെ പരിശ്രമംകൊണ്ടാണ് പാസ്സായത്. ഇതു ചുരുക്കം ആയിരുന്നു. ഈ നിയമം പാസ്സായപ്പോഴെ തപാൽ സാധാരണക്കാർക്കു ഉപകാരമായുള്ളതീവണ്ടി നടപ്പായതോടുകൂടി തപാലിലും പൂർവ്വധികം സൗകര്യം വർദ്ധിച്ചു. എഴുത്തുകൾ കളവുപോകാതെയായി. കാലതാമസവും കുറഞ്ഞു.

ഒരു രാജ്യത്തുനിന്ന് മറെറൊരു രാജ്യത്തേക്കു എഴുത്തയപ്പാനും ഇപ്പോൾ സൗകര്യമുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽനിന്നു ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കും യൂറോപ്പിലെ മറ്റുരാജ്യങ്ങളിലേക്കും എഴുത്തയപ്പാക്കുന്നതാണ്. അപ്രകാരംതന്നെ ജപ്പാൻ, അമേരിക്ക മുതലായ പുറന്താളുകളിൽ താമസിക്കുന്നവർക്കും ഇന്ത്യയിലേക്ക് എഴുത്തയപ്പാൻ വിശേഷമില്ല. അതാതുരാജ്യങ്ങളിലെ നിമമനസരിച്ചു മുദ്രപതിക്കേണമെന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ.

ജനങ്ങൾക്കു വളരെ ഉപകാരമുള്ള ഒരു സമ്പ്രദായമാണ് തപാൽ എന്നതിനു സംശയമില്ല; ഇന്ത്യാഗവണ്മെണ്ടിലേക്കു ഈ വകുപ്പിൽനിന്നു സാമാന്യം നല്ലതായ ഒരു സംഖ്യ വർഷത്തോറും കിട്ടിപ്പോരുന്നുണ്ട്.

നമ്മുടെ കൊച്ചിരാജ്യത്തും ഇങ്ങിനെ ഒരുപ്പാടുണ്ട്. അതിന്റെ മേഖലോപപന്നം കൊച്ചിഗവണ്മെണ്ടിനാകുന്നു. ഈ ഏപ്പാടിനു “അഞ്ചൽ” എന്നാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. പോസ്റ്റാപ്പീസിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നതുപോലെ കാർഡുകളും സ്റ്റാമ്പുകളും ഈ അപ്പീസിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്നതാണ്. അവയുടെ ഒരുഭാഗത്തു കൊച്ചി മഹാരാജാവിന്റെ തലയുടെ ഒരു ചിത്രമാണ് കാണുക എന്നുമാത്രമേ വിശേഷമുള്ളൂ.

തപാൽപഴി എഴുത്തുകൾ മാത്രമല്ല, പണചുങ്കുടി അയക്കും. ഈ ഏപ്പാടു ആദ്യം ഗവണ്മെണ്ടു ചുമതലയിലല്ല നടത്തിവന്നിരുന്നത്. ജനങ്ങൾ അവരുടെ സൗകര്യത്തിനായി ആരംഭിച്ചതാണ്. അത് സൗകര്യമുള്ളതാണെന്നു കണ്ടു ഗവണ്മെണ്ടു അതിനെ അംഗീകരിച്ചുവെന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ. ഇതുകൊണ്ടു ഗവണ്മെണ്ടിലേക്കും ജനങ്ങൾക്കും വളരെ ലാഭമുണ്ട്.

സാധുക്കളായ ജനങ്ങൾക്കു നിത്യവൃത്തി കഴിച്ചുണ്ടാക

ന്ന സമ്പാദ്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനും ഒരേപ്പാടു തപാലാപ്പീസിൽ ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. ഇതിനു “സേവിങ്ങ്സ് ബാങ്ക്” എന്നാണു പേരു. എത്ര ലഘുവായ സംഖ്യയും ഇതിൽ പലിശയ്ക്കിടാവുന്നതാണ്. ഇണ്ടിക്കക്കാരുൻ പൊളിഞ്ഞാൽ ഉള്ള പണവും നഷ്ടമായല്ലോ എന്നുപേടിക്കും ഇവിടെ വഴിയില്ല. പൊതുജനസഹായത്തിനായി ഈ ഏപ്പാടു സക്കാരിൽനിന്നും ആദ്യം നടപ്പാക്കിയത് കേരളമാണ്.

അഞ്ചൽ വഴിയായും പണമയയ്ക്കുവാനുള്ള സൗകര്യങ്ങളുണ്ട്; എന്നാൽ അവിടെ “സേവിങ്ങ്സ് ബാങ്ക്” എന്ന ഏപ്പാടില്ല. അതും കാലക്രമേണ നടപ്പിൽ വരുമെന്നു വിശ്വസിക്കാം.

ഇനി രണ്ടുവാക്കു പറയേണ്ടതു് കമ്പിത്തപാലിനെപ്പറ്റിയാണ്. വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ സഹായംകൊണ്ടാണ് ഈ ഏപ്പാടു നടന്നുവരുന്നതു്. കമ്പിത്തപാൽ നടപ്പായിട്ടു് ഇനിയും ഒരുശതാബ്ദം കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. വാർത്താനിവേദനം ചെയ്യുന്നതിനു് ഇത്ര എളുപ്പമായ ഒരേപ്പാടില്ല. മുമ്പു രണ്ടുംമൂന്നും മാസങ്ങൾ കൊണ്ടറിഞ്ഞിരുന്ന സംഗതികൾ ഇന്നു രണ്ടും മൂന്നും മണിക്കൂറിനകത്തു് അറിയാവുന്നതാകുന്നു. ഇന്ത്യയെപ്പറ്റി ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പാർലിമേൻറു് സഭയിൽചെയ്യുന്ന പ്രസംഗങ്ങളുടെ സാരാംശം പിറേദിവസം ഇന്ത്യൻ പത്രങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നതു് ഈ ഏപ്പാടിന്റെ മാഹാത്മ്യംകൊണ്ടാണ്. യുദ്ധസമയത്തു വാർത്താനിവേദനം ചെയ്യുന്നതിനു ഇതിലൂറും സൗകര്യമായ ഒരേപ്പാടില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് കമ്പിഏപ്പാടിനെ നശിപ്പിക്കുവാൻ ലഹളക്കാർ ആദ്യമായി ഒരുങ്ങുന്നതും, അടുത്തുകഴിഞ്ഞ പഞ്ചാബ് ലഹളയിലും മാപ്പിളലഹളയിലും ലഹളക്കാർ ആദ്യമായിച്ചെയ്തതു് കമ്പിത്തപാലിനു് പ്രതിബന്ധം വരുത്തുകയാണല്ലോ. കച്ചവടക്കാർക്കും ഈ ഏപ്പാടുകൊണ്ടു വളരെ ഗുണമുണ്ട്. സാമാ

നങ്ങളുടെ വിലയിലുള്ള ഏറ്റക്കുറവുകളെ അന്വേഷം അറിയിപ്പാൻ എളുപ്പം സാധിക്കുന്നത് ഈ ഏല്പാടുകൊണ്ടല്ലേയോ?

അടിയന്തരാവസ്ഥങ്ങളിൽ കമ്പിമുപമായി പണയംകൂടി അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്. ഇതിന് കമ്പിമണിയോഡർ എന്ന പേര്. വിദ്യച്ഛക്തിയുടെ സഹായംകൊണ്ട് മനുഷ്യൻ എന്താക്കയാൻ സാധിപ്പാൻ പോകുന്നതു എന്നു ഖണ്ഡിച്ചു പറയാൻ ഇനിയും സമയമായിട്ടില്ല. പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞാനം പൂർണ്ണമാകുന്നതോടുകൂടി മനുഷ്യന്റെ ഐഹികജീവിതം സ്വർഗ്ഗജീവിതത്തോടു ഭൂലുമായി പരിണമിക്കുന്നതാണെന്നു സഭ്യവും പ്രസ്താവിക്കാവുന്നതാണ്.

“വിദ്യാഭിവാദിനി” അച്ചുക്കുടം—കൊല്ലം.

